

Giới thiệu Hai Đồi Chồng

Người ta thường nói rằng có con gái chính là một mối làm ăn lỗ vốn, thế nhưng nhiều lúc tôi tự ngẫm thấy tôi chính là mối làm ăn lãi nhất của bố mẹ mình.

Nhà có hai chị em, không hiểu vì lý do gì mà từ bé tôi đã bị phân biệt đối xử với chị mình, năm mười tám tuổi đã bị bán cho một người đàn ông mà tôi không hề biết nhân dạng tuổi tác ra sao.

Thế nhưng cũng may ngay trong ngày ăn hỏi hẳn ta bỏ đi, số tiền nhà họ mua tôi về trả lại cho họ một nửa, bố mẹ tôi một nửa. Ấy vậy mà mẹ tôi không xem đó là may mắn, mẹ cho rằng tôi là sao Chổi, là con đàn bà có tướng sát phu.

Chuyện đã qua hai năm... ngỡ tưởng tôi sẽ bình bình yên yên mà sống qua ngày, vậy mà lần nữa bố mẹ làm vào cảnh nợ nần, tôi lại bị gả đi cho một kẻ mà tôi chưa gặp một lần.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Quảng Ninh trời trở lạnh, tôi đi con xe máy cà tàng về đến sân nhà mà toàn thân cũng run như cây sậy. Vừa bước đến cửa đã nghe tiếng mẹ tôi rít lên:

- Hôm nào cũng như hôm nào, đi đi hay sao mà khuya khoắt giờ này mới về, tiền tháng này có tăng được xu nào không mà bày đặt đi sớm về khuya?

Tôi mím chặt môi, những câu chửi từ một người mẹ sao tàn nhẫn như mũi kim đâm vào tim mà dù đã quen thuộc tôi vẫn không khỏi xót xa. Mẹ thấy tôi không nói, đập mạnh chén trà xuống dưới bàn ném cả chùm chìa khoá vào mặt tôi rồi dậm chân thành thịnh bước lên cầu thang. Tôi đứng nhìn mẹ đi khuất sau mới dám đóng cửa nhẹ nhàng sau đó bước xuống bếp. Trong bếp lạnh tanh, chỉ có chút com nguội và vài ba con cá khô còn không được dạy lại cẩn thận. Nhìn vào thùng rác, lòng tôi khẽ nhói lên, xương gà, vài sợi miến sót rơi cũng đủ hiểu hôm nay cả nhà có bữa ăn thịnh soạn thế nào. Sống mũi tôi cay cay, cầm bát com khô khốc mà nuốt cũng không trôi. Đột nhiên đằng sau có tiếng động nhẹ, vừa quay lại chợt thấy chị Linh cầm chiếc đùi gà luộc ắp vào bát com của tôi khẽ nói:

- Ăn đi, chị giấu mãi mới không bị phát hiện đấy. Sao hôm nay về muộn thế?

Chị Linh là chị gái ruột tôi, chị đang học đại học năm cuối, từ nhỏ đã được ba mẹ xem như bảo bối. Nhiều lúc tôi cũng rất ganh tỵ, cũng thường tự hỏi vì sao cùng là con mà chị được yêu thương, được đi học đại học, được sống như một cô công chúa còn tôi lại bị mẹ ghét đến vậy. Thế nhưng có nói thế nào cũng không thể phủ nhận rằng trong nhà này chỉ có chị là thương tôi. Trước kia bà nội còn ở đây, bà rất hay bênh tôi có điều bà và mẹ tôi khác khẩu, sau một trận cãi vã lớn bà đã về quê sống. Chị Linh thấy tôi ngây người liền đẩy đẩy nhẹ vai tôi:

- Này ăn đi chứ muộn quá rồi đấy hay định đợi đêm mới ăn?

Tôi bật cười nhận lấy miếng đùi gà gặm khẽ hỏi lại:

- Chị về từ lúc nào đấy? Lần này chị về lâu không?

- Chị về từ trưa rồi mà xe hôm nay đi chậm quá hơn năm tiếng mới đến nhà, lần này về thực tập sáu tháng cơ. Mà sao em đi làm muộn thế? Đồng khách lắm à?

- Dạ vâng, trời trở lạnh mà nhà hàng lại mới có thêm món nướng lẩu nên đông lắm.

- Làm gì thì làm nhớ chú ý giữ gìn sức khoẻ đấy, chị lên phòng trước đây, ăn xong thì lên tắm rồi lên ngủ nhé.

Tôi gật đầu, nhìn theo bước chị rồi nhanh chóng ăn vội phần com, rửa bát sau đó bước vào phòng tắm. Bình nóng lạnh được mẹ tôi quy định chỉ bật đến tám giờ tối, cũng may nước lúc này vẫn hơi ấm, tôi tắm vội rồi đi lên tầng. Bên trong phòng ngủ của ba mẹ có tiếng mẹ tôi căn nhắc, chửi rủa. Dù đã quen nhưng sao hôm nay tâm trạng tôi lại có chút xót xa. Có lẽ trời lạnh, chút dư vị đầu đông khiến tôi yếu đuối đến vậy.

Lên đến phòng chị Linh đã ngủ, tin nhắn của Thắng gửi cho từ tối tôi chưa kịp đọc lúc này mới mở ra. Thế nhưng khi vừa chạm tay vào mình hình điện thoại Thắng đã gọi, tôi vội mở cửa nhà vệ sinh bước vào, đầu dây bên kia trọng trầm ảm cất lên:

- Em về đến nhà chưa? Xin lỗi em hôm nay anh có cuộc họp về muộn quá không đưa đón em được.

Nghe giọng áy náy của Thắng tôi bật cười đáp:

- Xin lỗi gì chứ, ai cũng có công việc mà, và lại anh đừng coi em là trẻ con như vậy. Em cũng đi làm hai năm rồi có ít đâu.

- Thì trong mắt anh lúc nào em cũng trẻ con mà, Phương! Anh nhớ em quá, cuối tháng này anh sẽ đưa em về ra mắt ba mẹ nhé.

Câu nói cuối cùng của Thắng khiến tim tôi như ngừng lại, mặc dù yêu nhau cũng đã hơn một năm nay, vậy mà mỗi lần anh nói lời ngọt ngào tôi lại như đứng cả tim. Chỉ có điều, trong lòng tôi lại dấy lên một nỗi bất an mơ hồ, một sự tự ti mà dù Thắng đã nói rất nhiều lần tôi vẫn không thể xua tan đi được. Thấy tôi im lặng, anh lại cất lời:

- Sao vậy? Em không nhớ anh hả?

- Em... em có...

- Vậy nói với anh rằng em nhớ anh đi.

- Em... em nhớ anh.

Thắng bật cười, điệu cười nghe thôi cũng thấy ảm áp trong cái tiết trời lạnh lẽo này.

- Phương, xong dự án này anh rảnh hơn rất nhiều, anh tính cả rồi. Năm sau em hai mươi mốt tuổi rồi, cưới về rồi anh sẽ mở cho em một nhà hàng nho nhỏ, em nấu ăn ngon như vậy,

nhất định nhà hàng sẽ thành công.

Sống mãi tôi đột nhiên cay xè, hai mươi mốt tuổi còn quá trẻ để lấy chồng nhưng với một đứa như tôi lại cảm thấy quá đỗi bình thường. Thắng vẻ tương lai đẹp quá, đẹp đến mức tôi cũng muốn gạt bỏ mọi thứ mà sống một lần vì bản thân. Phải rồi, Thắng không chê tôi có sao tôi lại cứ tự ti, có sao lại cứ phải sợ hãi, bất an? Đây không phải lần đầu Thắng đề nghị đưa tôi về ra mắt người lớn, trước kia mỗi lần anh nói ra tôi đều từ chối vì chưa đủ can đảm, nhưng có lẽ đến giờ tôi đã nhận ra mình nên có một gia đình nhỏ riêng rồi. Đêm hôm ấy tôi và anh nói chuyện rất lâu, đến gần sáng khi chị Linh dậy đi vệ sinh tôi mới vội vàng tắt máy rồi đi ngủ. Vừa bước vào giường chị Linh đã cất tiếng:

- Người yêu gọi à?

- À...

- Sao? Đến chị mà em cũng giấu nữa hả? Khai đi, hần ta làm gì? Bao nhiêu tuổi? Yêu em gái của chị phải vượt qua được bài kiểm tra của chị đấy.

Tôi cười gượng gạo nhìn chị không đáp, chị thấy vậy cũng không hỏi thêm gì mà kéo chăn bầu nhẹ tôi một phát. Suốt đêm ấy tôi không chợp mắt nổi, nghĩ đến việc ra mắt ba mẹ Thắng lại hồi hộp vô cùng.

Sáng hôm sau khi tôi vừa tỉnh dậy chị Linh cũng dậy đi nộp hồ sơ. Tôi vội vàng vệ sinh cá nhân rồi khoác chiếc áo mỏng đi xuống dưới. Bên phòng mẹ tôi có tiếng the thé cất lên:

- Nấu ăn sáng cho cả nhà rồi đi đâu thì đi. Cả ngày đi hầu thiên hạ, chẳng được cái tích sự gì.

Tôi không đáp xuống nấu một nồi bánh đa cua rồi lại tắt trời lấy đồ đi làm. Khi vừa ra cổng chợt thấy Thắng bên kia đường chờ, thế nhưng không phải mình tôi nhìn thấy mà cả chị Linh cũng vừa hay bước ra. Thắng không để ý mà gọi tên tôi:

- Phương!

Chị Linh hơi dừng lại ở anh còn tôi đỏ mặt xấu hổ, dù sao nếu sau này lấy thì cũng phải biết nhưng lúc này tôi thật sự chưa đủ tự tin giới thiệu anh với gia đình. Tôi còn ngỡ chị Linh sẽ trêu tôi, thế nhưng không, chị hơi mỉm cười rồi bước lên con xe taxi đi thẳng. Thắng phóng xe lại gần đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu cho tôi khẽ hỏi:

- Chị gái mà em hay nhắc đến đấy à?几次 anh đến mà chưa gặp bao giờ nhỉ?

- Chị ấy đi học đại học trên Hà Nội ít về, thôi đi đi không tí lại muộn giờ đấy anh.

Thắng gật đầu, phóng chiếc xe thẳng đến nhà hàng của tôi làm rồi mới đến công ty. Tôi thay bộ quần áo rồi nhanh chóng bước vào trong.

Công việc của tôi hằng ngày đều là dọn dẹp, đến trưa thì phụ bếp nấu nướng cho khách sau đó nghỉ một lát đến chiều lại tiếp tục như vậy. Nhà hàng này rất đông khách, lương cũng tương đối cao, tuy vất vả nhưng bù lại hằng tháng đều có thưởng cho nhân viên. Tôi vào lau lại cho sạch bàn ghế vừa nhìn ra tiết trời lạnh lẽo bỗng dưng tôi nghĩ đến Thắng, tôi và anh gặp nhau cũng ở nơi này, trong một lần anh cùng đối tác ăn cơm ở đây thế rồi không hiểu sao anh có số điện thoại của tôi mà gọi điện nhắn tin làm quen. Mãi sau này anh mới nói, khi anh đến nhìn thấy tôi đã như bị sét đánh không kịp bịt tai vội xin số từ cô bé nhân viên khác. Tôi cũng không hiểu sao anh thích tôi, tuy rằng tôi nhận thức được rằng mình cũng khá xinh xắn, thanh tú nhưng với một phó phòng nhân sự như anh... thực lòng mà nói tôi và anh có chút không tương xứng. Thắng tốt nghiệp đại học kinh tế Quốc Dân, nghe đâu bố anh làm bộ đội, mẹ anh làm giáo viên. Anh thực sự rất giỏi, ra trường mới chỉ ba năm đã được đề bạt lên phó phòng nhân sự. Trước kia khi mới yêu anh tôi rất tự ti, nhưng dần dần tôi nhận thấy việc bằng cấp cũng không quan trọng đối với anh, anh chưa bao giờ chê bai, coi thường tôi, thậm chí còn luôn động viên an ủi tôi rằng việc tôi buồn trải, đi làm sớm mà không học đại học không hề là con đường tồi tệ, xã hội hiện đại, nhiều người vẫn khởi nghiệp và giàu có mà không có bằng cấp. Mỗi lần anh nói vậy, tôi lại cảm thấy bản thân may mắn và tự tin hơn rất nhiều.

Những ngày tiếp theo tôi vẫn đi sớm về khuya như vậy, mãi đến thứ hai tuần sau đó tôi được về sớm một hôm do có người thay ca của mình nên nhắn tin cho Thắng không cần đón. Thế nhưng khi chạy ra ngoài đã thấy anh chờ sẵn. Anh không đưa tôi thẳng về nhà mà lòng vòng vào một con hẻm nhỏ rồi đột nhiên ôm chặt lấy tôi khẽ thì thầm:

- Phương, anh yêu em

Tôi nghe trong gió có mùi rượu hơi thoảng nhẹ, anh càng siết chặt, hơi thở có phần gấp gáp:

- Mai anh đi công tác Đà Nẵng một tuần. Thực sự anh sợ nhớ em không chịu nổi mất.

- Bình thường anh vẫn đi công tác đấy thôi, sao hôm nay lại yếu đuối thế? - Tôi vừa cười vừa vòng tay qua bờ ngực rắn chắc của anh

Thắng cúi xuống, hôn lên môi tôi, gió rít từng cơn nhưng nụ hôn lại nóng bỏng khiến toàn thân tôi cũng không còn cảm nhận được hơi lạnh. Anh như điên như dại, đôi tay bắt chợt mân mê luồn vào chiếc áo rồi chạm khẽ lên ngực tôi. Khi còn đang say đắm trong nụ hôn ngọt ngào, tôi chợt bừng tỉnh kéo tay anh ra lấp bắp:

- Anh... nhớ có người

- Vậy... mình... mình đi ngủ nghỉ nhé. Anh... anh muốn chúng ta là của nhau, đừng từ chối anh nữa được không? Đẳng nào chúng mình cũng cưới nhau mà.

Tôi nhìn ánh mắt cầu khẩn của Thắng, chợt thấy có lỗi, đây là lần thứ en nờ anh đề nghị chuyện này. Có điều... lúc này đây bản thân tôi vẫn chưa đủ sẵn sàng cúi đầu áy náy đáp:

- Em chưa sẵn sàng.

- Sao lúc nào em cũng chưa sẵn sàng thế? Người ta yêu nhau còn chừa trước, đằng này chỉ là cho nhau thứ quý giá nhất, mai anh đi công tác cả tuần, chẳng lẽ em không chiều anh một chút được sao? Hay em không thực sự yêu anh? Không muốn lấy anh

- Không phải, em chỉ muốn dành thứ tốt đẹp nhất đến đêm tân hôn.

- Nếu thật sự yêu nhau, nếu thật sự xác định đến với nhau đêm nào chẳng là đêm tân hôn?

Tôi ngước đôi mắt lên nhìn Thắng, trong một giây lát tưởng chừng mình sẽ mềm lòng cuối cùng tôi vẫn kiên định đáp:

- Thắng! Em thực sự chưa đủ sẵn sàng, nếu thật sự yêu nhau thì chờ một chút cũng được mà đúng không anh?

Thắng thở dài rồi nói:

- Ừm! Lên xe đi anh đưa em về.

Tôi biết anh còn chút giận tôi, suốt đoạn đường trên xe anh không nói với tôi thêm câu nào dù tôi hỏi anh rất nhiều, đến khi xuống xe anh cũng vội phóng đi luôn. Thực lòng tôi không trách anh, anh đã từng nói bọn trẻ giờ mười bảy mười tám đã đi nhà nghỉ ầm ầm, không phải tôi không có dục vọng, mà bởi tôi từng hứa với bà nội, hứa với bản thân rằng thứ quý giá nhất của đời con gái sẽ để dành trọn vẹn đến tận hôn.

Cả đêm ấy Thắng cũng không gọi cho tôi thêm cuộc nào, nhắn tin anh đã xem mà không trả lời. Tôi có chút buồn bã, trái tim lại khẽ nhói lên, anh là mối tình đầu của tôi, là người đàn ông duy nhất đối xử tốt với tôi liệu rằng tôi như vậy có cũng nhắc quá, liệu rằng tôi có sai hay không?

Sáng hôm sau khi tôi vừa tỉnh dậy chợt thấy chị Linh không còn ở bên cạnh liền vội chạy xuống nhà. Có tiếng mẹ tôi oang oang cất lên:

- Đấy ông xem, con Linh vừa đi thực tập là đã được sắp cho đi công tác, tôi nói rồi hai đứa con ông chỉ có con Linh là có tương lai thôi còn cái thứ báo cô kia thì làm được cái tích sự gì?

Tôi không nghe được ba tôi trả lời cũng không muốn chấp mấy lời của mẹ mà kéo vội chiếc áo rồi xuống bếp nấu đồ ăn sáng. Cả ngày hôm ấy tôi như kẻ mất hồn chờ đợi một tin nhắn từ người yêu. Thế nhưng một giờ, hai giờ ba bốn giờ rồi đến một ngày, hai ngày, ba bốn ngày trôi qua Thắng vẫn không hề nhắn tin cho tôi. Dù biết bản thân nên giữ sĩ diện nhưng tôi vẫn không kìm được mà mỗi ngày đều đặn nhắn hỏi thăm anh. Vậy nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, im lặng đến bản thân tôi cũng cảm thấy bất an mơ hồ. Trước kia khi tôi từ chối chuyện ấy anh cũng chưa từng lạnh nhạt với tôi như bây giờ, tôi đã cố tự nhủ là do anh bận nhưng những suy nghĩ rồi ren cứ hiện hiện lên trong đầu. Thế nhưng cũng may cuối tuần Thắng gọi điện cho tôi, anh nói cả tuần nay anh bận dự án với đối tác nên không liên lạc được. Giọng anh hồ hồ như chưa từng có chuyện gì khiến tôi cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Buổi tối hôm ấy Thắng lại đón tôi về nhà, còn mua cho tôi chút đồ ăn sau đó chờ tôi về nhà. Có điều không hiểu sao tôi cứ thấy anh có chút khác khác mà không thể hiểu khác ở đâu.

Những ngày tiếp theo Thắng bận bịu với công việc, tôi cũng vậy. Cuối tháng tôi nhận lương, định cùng anh đi ăn một bữa nhưng anh họp nên tôi lại trở về nhà. Vừa vào đến nơi mẹ tôi đã ngồi trên ghế bóng gió với ba tôi:

- Cũng cuối tháng rồi ông nhỉ, tiền điện tiền nước hết cả triệu bạc, rồi ăn uống chi tiêu...

Tôi hiểu ý mẹ, rút tập phong bì đưa cho bà nói nhỏ:

- Tiền đóng góp tháng này của con, với lại tháng này con được thưởng cao hơn một chút nên con biếu ba mẹ một triệu, tuy ít...

Khi còn chưa nói dứt lời mẹ tôi đã rít lên:

- Biếu thì cũng vào phần ăn của chị, nghe biếu mà cứ như tôi bòn rút tiền ý nhỉ.

Tôi sợ hãi nhìn mẹ, cứ tưởng tháng này dư thêm chút tiền thưởng biếu bà sẽ vui không ngờ lại nổi giận như vậy. Ba tôi thấy thế liền xua xua tay:

- Thôi, bà cứ nghiêm trọng hoá vấn đề lên làm gì? Muốn rồi để nó vào ăn cơm.

- Tôi nói không thiên hạ lại bảo tôi thế nọ thế kia...

- Thiên hạ nào nói bà vậy chứ, bà cứ tự nghĩ tự suy diễn thế. Thôi con vào ăn cơm dọn dẹp đi

Mẹ tôi không thèm nhìn, cầm một triệu với chiếc phong bì nhét vào túi rồi bỏ lên gác. Tôi khẽ thở dài, ăn uống tắm táp xong lên tầng nằm vật ra. Chị Linh hôm nay chưa về, tôi nằm chợt thấy túi thân đến đau lòng. Rốt cuộc là tại sao mẹ luôn như vậy với tôi, cùng là con sao mẹ lại ghét bỏ tôi đến thế? Từ nhỏ mẹ chưa từng ôm tôi, chưa từng một lần nói mẹ yêu tôi, mỗi lần chị Linh sà vào lòng mẹ đều vuốt ve mái tóc chị, còn tôi tại sao mẹ lại đẩy ra xa? Đến lớn lên rồi tôi vẫn không hiểu, tôi đã làm gì sai với mẹ, rốt cuộc tôi có phải máu mủ ruột thịt mà mẹ sinh ra hay không? Sống mũi tôi cay xè nhưng rồi lại chẳng thể rơi nổi một giọt nước mắt nào, có lẽ khi còn nhỏ đã khóc quá nhiều, giờ đây tôi không còn thể rơi nước mắt vì những chuyện này nữa rồi. Càng ở đây càng ngột ngạt, tôi càng muốn được thoát khỏi căn nhà này, muốn được vẫy vùng.

Những ngày tiếp theo Thắng vẫn chưa hết bận, cả ngày gần như anh không nhắn cho tôi một cái tin. Nỗi bất an trong lòng càng lúc càng lớn, mong muốn được cùng anh đường đường chính chính nên vợ nên chồng để ra khỏi căn nhà của chính mình cũng càng mãnh liệt. Thế nhưng tôi không thấy anh nhắc thêm gì đến việc ra mắt ba mẹ anh vào cuối tháng nữa, hỏi thì năm lần bảy lượt anh gạt đi nói rằng anh chưa sắp xếp được thời gian. Tôi tuy không học hành cao, nhưng không phải quá ngốc mà không nhận ra dường như sau lần từ chối của mình Thắng lạnh nhạt với tôi rất nhiều. Sau vài lần như vậy, cuối cùng tôi quyết định gặp anh để nói, lần này không còn như mọi khi, tôi vừa đề nghị anh liền nói:

- Em muốn được gặp ba mẹ anh lắm à? Trước kia anh tưởng em ngại gặp họ chứ?

- Không phải muốn hay không, mà anh nói cưới em thì cũng nên để em ra mắt chứ anh. Trước kia là do em chưa sẵn sàng nhưng giờ em sẵn sàng rồi.

Thắng nhìn tôi rất lâu, anh đẹp trai thế này, giọng gang thép này... tôi thực sự rất sợ mất anh. Tôi sợ rằng nếu cứ kéo dài tình cảm này sẽ bị nguội lạnh mất. Thắng cúi xuống khuấy li cà phê rồi đáp:

- Được, vậy em chuẩn bị đi, thứ bảy anh sẽ đưa em về nhà.

Nói rồi Thắng chở tôi ra ngoài, trời tối, anh lại đưa tôi vào hẻm nhỏ. Lần này anh không đụng chạm mà nói luôn:

- Anh muốn chúng ta là của nhau được chứ?

Tôi nhìn anh, nếu tôi từ chối anh thêm lần nữa liệu anh có chán tôi không? Tôi thực sự rất sợ, tôi đã muốn gặt đầu, đã muốn chiều anh, vậy mà giây phút cuối cùng tôi vẫn khẽ lắc. Thắng không nói gì chỉ cười nhạt kêu tôi lên xe chở tôi về nhà. Gương mặt anh không chút cảm xúc khiến tôi chệnh vênh vô cùng. Không! Nhất định anh không phải là kẻ chỉ biết tình dục, nhất định anh yêu tôi là thật nếu không anh đã không chịu đưa tôi về ra mắt. Nghĩ vậy tôi cũng thấy lòng dễ chịu hơn.

Sáng thứ bảy, tôi xin nghỉ việc một ngày, vì là nhân viên mẫn cán nên tất nhiên chủ cũng không làm khó dễ. Tôi mặc bộ quần áo sơ mi, trang điểm nhẹ nhàng rồi khoác thêm chiếc áo khoác cho đỡ lạnh. Vừa định bước ra cửa chị Linh liền hỏi:

- Hôm nay em không đi làm mà đi đâu hả?

Tôi nhìn chị Linh, mấy lần chị bắt gặp tôi với Thắng nên cũng không muốn giấu nữa mà đáp:

- Hôm nay em về ra mắt người yêu.

Chị Linh hơi khựng lại, đôi lông mày cong vút chau lại nhưng rồi chị bật cười nói:

- Nhanh thế cơ à? Vậy mà không nói gì với cả nhà nhỉ?

- Từ từ em sẽ nói mà, thôi em đi đây nha.

Chị Linh gật đầu, xua tay ra hiệu tôi mau đi. Hôm nay Thắng không đón tôi, tôi tự bắt một chiếc xe ôm đến hàng hoa quả sạch mua một giỏ thật bắt mắt rồi theo địa chỉ đến nhà anh. Nhà Thắng ở trung tâm thành phố, cách nhà tôi không xa nhưng nhộn nhịp và sầm uất hơn rất nhiều. Thắng chờ tôi sẵn bên ngoài đầu ngõ rồi dẫn tôi vào, anh không nói gì nhiều chỉ đi trước, lần đầu tiên ra mắt thật khiến tôi hồi hộp đến nghẹt thở. Thế nhưng mấy lần trước Thắng đều nói ba mẹ anh rất hiền nên tôi cũng đỡ lo. Nhà Thắng không quá to nhưng sạch sẽ, đồ đạc lại bày trí rất đẹp. Tôi cầm giỏ hoa quả tháo giấy rồi bước vào trong, ba mẹ anh ngồi trên ghế, vẻ mặt rất nghiêm trang, nghiêm trang đến mức tôi chào lớn họ cũng không đáp. Thắng nhìn ba mẹ rồi nói:

- Dạ, đây là Phuong, bạn con ạ.

Ba anh kéo cặp kính lên, nhìn tôi chăm chăm, còn mẹ anh lạnh nhạt cầm tách trà hừ nhẹ một tiếng. Trong trí tưởng tượng của tôi ba mẹ anh ắt hẳn rất dễ gần, vui vẻ, hay nói thể nhưng bỗng dưng gặp thái độ này... tôi hụt hẫng như rơi từ trên tầng mây thứ mười tám xuống. Tôi khẽ đặt giỏ hoa quả lên bàn nhỏ nhẹ:

- Dạ, lần đầu cháu đến cháu có chút hoa quả...

Còn chưa kịp đặt lên bàn mẹ anh đã hắng giọng nói:

- Ngồi đi

Tôi hơi giật mình, buông vội giỏ hoa quả rồi ngồi xuống trước mặt bà.

- Nghe nói cháu là người yêu thằng Thắng?

- Dạ vâng thưa bác

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ cháu gần hai mốt tuổi ạ.

- Không đi học đại học?

Câu hỏi của mẹ Thắng khiến tôi đột nhiên lạnh toát người, chuyện không bằng cấp vốn dĩ tôi tưởng gia đình anh không coi trọng... nhưng giọng điệu này của bà khiến tôi có chút sượng sùng. Bà lại tiếp lời:

- Trả lời đi chứ?

- Dạ vâng... cháu học xong cấp ba thì đi làm luôn thưa bác.

- Làm gì?

- Cháu... cháu làm nhân viên phục vụ nhà hàng.

- Cháu biết thằng Thắng là thủ khoa đại học Kinh Tế Quốc Dân chứ?

- Dạ... cháu biết ạ.

- Phuong này! Không phải nhà bác khó tính khắt khe gì, nhưng một đứa con gái học hết cấp ba, lại chỉ làm nhân viên phục vụ nhà hàng, cháu xem... cháu có điểm gì xứng với con bác?

Tôi không ngờ mẹ anh có thể nói thẳng như vậy, thẳng đến mức tôi chơi vui gần như không còn nói thêm gì. Bao nhiêu câu chuẩn bị ở nhà đến giờ bỗng ứ lại ở cổ, quay sang Thắng cầu cứu nhưng anh chỉ đứng dưng nhìn tôi. Mẹ anh thấy vậy khoé môi lại nhếch lên nói tiếp:

- Gia đình bác không thể chấp nhận cháu làm dâu.

- Nhưng... nhưng cháu với anh Thắng yêu nhau là thật bác ạ.

- Cháu còn trẻ, cháu có thể tìm một người xứng với mình và thằng Thắng cũng vậy.

- Bác à, thực sự bằng cấp nếu quan trọng lấy nhau rồi cháu có thể đi học một trường nào đó, giờ học đại học không còn khó...

Mẹ Thắng đặt tách trà mạnh xuống bàn khiến nước văng tung toé giận dữ rít lên:

- Phuong! Đây là lần đầu bác gặp cháu, chưa nói đến bằng cấp thì cách nói chuyện của cháu bác cũng không thể chấp nhận được.

- Cháu... cháu nói gì sai sao thưa bác?

Mẹ Thắng nhìn tôi, gằn giọng:

- Kể cả cháu học đại học, kể cả cháu có bằng cấp thì gia đình bác cũng không thể chấp nhận. Gia đình bác không chấp nhận một đứa con dâu đã có một đời chồng, huống hồ... lại còn làm nhân viên nhà hàng, một phó phòng nhân sự, cháu nghĩ sao có thể hợp được? Cháu có thể không nghĩ cho cháu nhưng cháu nên nghĩ đến thằng Thắng. Bác là mẹ nó, bác không muốn ác độc chia cắt tình yêu của con trai bác, nhưng nếu tình yêu đó là địa ngục là nấm mồ chôn tương lai của nó thì bằng giá nào bác cũng sẽ không chấp nhận.

"Một đời chồng", tôi ù cả tai, hai tay bấu chặt vào quần lấp bắp nói:

- Bác à... bác nghe cháu giải thích được không? Thực ra đúng là năm mười tám tuổi cháu có...

Thế nhưng chưa kịp nói hết bà đã quay sang Thắng hắt hăm:

- Con đưa Phuong về đi, mẹ mệt rồi.

Tôi quay sang Thắng, bấu bấu tay anh, chuyện bằng cấp anh có thể không nói đỡ được, nhưng chuyện này tôi vẫn hi vọng anh sẽ giải thích giúp tôi. Mẹ Thắng thấy vậy liền ôm đầu,

nhân nhỏ gắt lên:

- Thằng, con không nghe thấy mẹ nói gì hả? Con đưa bạn con về đi, hay con muốn mẹ tăng xông mà chết đây?

Thắng kéo tôi dậy khẽ nói:

- Phương mẹ anh mắc chứng rối loạn tiền đình, để anh đưa em về đã...

Tôi nhìn Thắng, không thể ngờ rằng ngày ra mắt gia đình anh lại chóng vánh đến vậy, nhưng... điều quan trọng hơn... tôi chợt thấy bản thân thất vọng về anh vô cùng. Mẹ anh nói tôi sao cũng được, ba anh hiểu nhầm tôi thế nào cũng không sao, còn anh, từ đầu đến cuối anh chỉ ngồi yên như bù nhìn, những lời ngọt ngào anh từng nói với tôi khác gì gió thoảng mây trôi?

Tôi hất tay Thắng, mím chặt môi cố giữ phép lịch sự tối thiểu chào ba mẹ anh rồi xin phép đi về. Bên ngoài trời đổ mưa, Thắng cũng không đuổi theo, tôi bật cười chua chát, trong tim như có hàng ngàn chiếc kim nhọn hốt đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Khi về đến nhà, Thắng mới gọi cho tôi, thế nhưng anh gọi tôi không phải để hỏi han mà gắt gỏng:

- Em về từ lúc nào đấy? Mẹ đang bảo em vô ý vô tứ đây này.

- Thế mẹ anh đuổi em về em còn phải ở đây quỳ lạy van xin hay thế nào anh mới vừa lòng?

- Em ăn nói cái kiểu gì đấy Phương?

Tôi nghe xong không thêm đáp, tắt luôn máy rồi nằm vật ra giường. Ba mẹ tôi hôm nay đi ăn cỗ dưới quê, chỉ có chị Linh đang ngồi dưới nhà bấm điện thoại. Cũng không biết tôi sinh phải cái gì gì mà cái số đến đâu đến vậy. Nhà có hai chị em thì tôi bị ghét bỏ, hắt hủi, suốt mười hai năm học đều là học sinh giỏi vậy mà... Tôi còn nhớ cái ngày hôm ấy cũng là một ngày đầu đông gió về, chị Linh vừa đi Hàn Quốc theo đoàn học sinh của trường vài ngày, buổi tối còn chưa kịp ăn cơm đã ba mẹ tôi chạy từ ngoài vào rồi quỳ xuống chân tôi cầu xin tôi cứu lấy họ. Đó là lần đầu tiên mẹ tôi nói với tôi những lời ngọt ngào yêu thương nhất, cũng là lần đầu bà gọi tôi hai tiếng con ơi đầy tình cảm. Ban đầu tôi cũng không hiểu vì sao họ lại như vậy, đến khi nói chuyện một hồi mới biết ba mẹ tôi vỡ nợ,

tiền nợ người ta cả trăm triệu. Và... đưa con gái bị họ ghê lạnh này có thể cứu họ bằng cách lấy một gã đàn ông không quen, không biết ở tận đất Hà Nội xa xôi. Tôi cũng không còn nhớ nổi cảm xúc khi ấy ra sao, chỉ biết sốc đến mức vài ngày vẫn chưa bình tâm lại nổi. Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn đồng ý, bởi ngày nào cũng có một đám người đến nhà đập phá, tôi không nỡ nhìn thấy ba mẹ bị đánh đập có nói thế nào họ vẫn là ba mẹ tôi, vẫn là máu mủ ruột già, vẫn là những người đã sinh ra tôi và nuôi tôi đến tận bây giờ. Đám cưới của tôi diễn ra chóng vánh, đám ngõ xong một tuần sau là ăn hỏi rồi rước dâu. Tôi cứ ngỡ rằng mình cứ thế rời xa khỏi nơi này vậy mà ngày rước dâu ấy chủ rể biến mất. Cả họ nhà trai đi tìm chỉ nhận được một tin nhắn anh ta sẽ không bao giờ trở lại nếu gia đình cứ ép lấy vợ. Cô dâu bị từ hôn lẽ ra nên buồn vậy mà tôi lại thấy mình may mắn vô cùng, họ nhà trai đòi lại một nửa tiền đã đưa cho mẹ tôi tuy rằng cũng đủ trả nợ nhưng điều đó vẫn khiến mẹ tôi có vẻ rất hậm hực. Tôi bị gắn mác một đời chồng từ đó, còn mẹ tôi thì luôn chỉ chửi tôi là thứ sao chổi, là thứ đàn bà đen đủi, là loại vô tích sự. Tôi không lấy làm lạ với thái độ của mẹ, chỉ cảm thấy buồn, máu mủ ruột thịt rốt cuộc cũng không quan trọng bằng tiền? Thế nhưng điều đó cũng không khiến tôi bận tâm quá nhiều, miễn không bị gả đi nữa là tôi cảm thấy hạnh phúc rồi.

Chuyện năm mười tám tuổi tôi bị gả đi tôi cũng từng nói với Thắng, lúc kể anh cũng không nói gì nhiều chỉ xua xua tay cười nói:

- Thế mà em bị gắn mác một đời chồng sao? Miệng thiên hạ cũng vô lý quá, còn chưa động phòng, chưa được biết mặt chủ rể kia mà. Mà một đời chồng ít nhất cũng phải đăng ký kết hôn mới gọi là một đời chồng chứ.

Câu nói của Thắng đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ như in, nhưng hình như anh đã quên, có quên thì anh mới im lặng khi mẹ anh gán cho tôi các mác mà "thiên hạ" gán đó chứ? Tôi cười chua chát, rốt cuộc tình cảm của anh đối với tôi là gì? Là do tôi tự huỷ hoại, hay anh đã thay đổi mà tôi không nhận ra?

Mấy ngày sau Thắng không gọi cho tôi, tôi cứ ngỡ rằng sau khi thất vọng tôi cũng có thể làm cao để anh níu kéo nhưng có lẽ chỉ mình tôi nhớ anh. Tôi nhớ anh đến quay quắt, mỗi ngày đều nhớ phát điên, muốn được nghe giọng anh, muốn được anh dỗ dành nhưng chiếc điện thoại vẫn im lặng trống rỗng. Dạo này không biết vì lý do gì mẹ tôi bắt hẳn học với tôi nhưng điều đó chẳng khiến cho tôi vui vẻ hơn chút nào. Cuối cùng cuối tuần sau ấy tôi không còn kim được, đầu biết mình không sai nhưng tôi vẫn vút về hết số điện gọi cho Thắng. Phải gọi cho anh mấy cuộc anh mới nghe, khi tôi còn đang định nói lời xin lỗi thì anh đã lên tiếng:

- Giờ em đang ở đâu, anh đến đón em chúng ta nói chuyện một chút.

Tôi nghe giọng anh chợt thấy hình như có gì đó nghiêm trọng liền vội vàng xin chị quản lý cho nghỉ để gặp anh. Trời hôm nay mưa lất phất, Thắng không đi xe máy mà đi taxi đến đón tôi. Anh ngồi trên cùng người tài xế, tôi ngồi dưới, cả tuần không gặp bỗng cảm thấy cả hai trở nên xa lạ vô cùng. Thắng không để ý đến cảm xúc của tôi, bàn tay hí hoáy nhắn tin, còn không hỏi tôi những ngày qua thế nào. Có gì đó nhói lên trong tim chưa xót lắm.

Chiếc xe dừng lại ở một quán cafe, Thắng gọi cho tôi cốc nước cam ép, đôi tay anh đặt ngay ngắn lên bàn. Hình như anh gầy đi, râu cũng mọc dài hơn chút nhưng không làm giảm vẻ đẹp trai. Anh nhìn tôi, rồi đột nhiên nói:

- Phương! Chúng ta chia tay đi.

Tôi nghe anh nói, chợt bật cười như kẻ ngốc, một lúc sau mới kịp hiểu anh nói gì. Thế nhưng tôi vẫn cười, bàn tay nắm chặt tay anh đáp lại:

- Anh đừng đùa thế chứ? Chả vui chút nào, hôm nay đâu phải cá tháng tư. Hôm nay em cũng muốn gặp anh để xin lỗi chuyện hôm trước... và em muốn mình cùng cố gắng thuyết phục ba mẹ anh...

Khi tôi còn chưa nói dứt câu Thắng đã gắt lên:

- Chia tay đi! Anh và em không hợp, càng không thể cố gắng! Chúng ta kết thúc ở đây đi.

Tôi nghe Thắng nói, toàn thân chợt sững lại. Về mặt anh nghiêm túc, đôi mắt nhìn vào tôi chằm chằm không chút sợ hãi. Tôi run rẩy bám vào bàn hỏi lại:

- Sao lại chia tay? Anh... anh cũng quan trọng chuyện bằng cấp sao? Nếu anh muốn em có thể đi học, còn chuyện một đời chồng em từng nói rõ với anh rồi mà. Anh có gì không hài lòng có thể nói để em sửa chứ đừng dọa em như vậy

- Anh không dọa, nhưng giữa chúng ta không thể dung hoà. Anh không còn muốn tiếp tục mối quan hệ này.

Cả tuần nay tôi cứ hi vọng Thắng sẽ nhận sai, sẽ xin lỗi tôi như trước và chúng tôi lại bình thường lại. Rõ ràng anh sai, vậy mà lúc này tôi lại sợ hãi, lại lấp bắp mà nói:

- Nếu em có sai gì thì cho em xin lỗi, anh nói cho em biết em sai gì, em hứa em sẽ sửa...

- Em không sai gì...

- Vậy sao anh lại nói chia tay với em? Chúng ta yêu nhau hơn một năm rồi, anh cũng từng nói muốn cưới em sao giờ lại chia tay? Ba mẹ anh ngăn cấm nhiều vậy sao? Chúng ta có thể cùng nhau cố gắng mà, có thể thuyết phục dần dần mà?

Thắng im lặng, khuấy ly cà phê một lúc rồi mới đáp:

- Phuong, em còn trẻ, mẹ anh nói đúng, em nên tìm một người khác bởi chúng ta không hợp nhau?

- Vậy mà một năm qua yêu nhau là gì? Không hợp mà yêu được tận hơn một năm sao?

- Giờ anh mới nhận ra không hợp, anh bận rồi giờ anh phải đi có việc. Mọi chuyện dừng lại ở đây

Thắng nói xong liền đứng dậy, tôi lúc này mới như sực tỉnh gào lên:

- Anh đứng lại, nói chuyện rõ ràng đã.

Mấy người ở quán cà phê đưa ánh mắt nhìn tôi, Thắng hơi đỏ mặt ngồi xuống gần giọng:

- Em còn muốn gì nữa đây?

- Muốn gì? Em muốn anh nói cho rõ ràng, đừng nói lý do không hợp. Tại sao đang yên đang lành anh chia tay em?

- Đang yên đang lành? Em thấy chúng ta đang yên đang lành sao? Phuong, em đừng có phiền phức thế này nữa được không?

Sống mũi tôi cay xè, không thể ngờ Thắng có thể phũ đến mức này. Lúc này tôi không kìm chế được cảm xúc cũng gần giọng đáp lại:

- Phiền phức? Thế nào là phiền phức?

- Là như em đây, anh đã nói kết thúc em vẫn không hiểu à?

- Thắng! Không có một lý do cụ thể em sẽ không chấp nhận.

Thắng nhìn tôi không một chút do dự trả lời:

- Vì anh hết yêu em rồi

- Anh nói dối

- Anh không nói dối, anh không còn yêu em, anh không còn tình cảm với em. Thế nhé! Đừng làm phiền, đừng gọi điện cho anh nữa

Tôi đau lắm, đau đến tái tê lòng, môi run lên, hỏi lại:

- Hết yêu? Có phải anh... anh có người khác rồi không?

Thắng im lặng, vẻ im lặng này là sao? Đây là câu trả lời sao? Tôi không kìm được, cầm cốc nước cam hất thẳng vào mặt anh rồi quát lớn:

- Đồ khốn nạn, đồ khốn nạn, nó là con nào, anh nói cho tôi biết con nào?

Mắt Thắng đỏ lên đầy giận dữ, mấy người xung quanh lại bắt đầu chỉ trỏ. Anh ta dường như cũng không kìm chế nổi rít lên:

- Là con nào cũng không phải cô. Cô xem sao tôi lại yêu được loại người học thức kém, cư xử tệ như cô chứ. Bản thân cô có gì? Ngoài vẻ bề ngoài cũng ổn thì có gì? Nghề nghiệp không, học vấn không, tri thức không, quá khứ cũng chẳng tốt đẹp gì giờ lại càng nhận ra cô giống một con điên không hơn không kém. Cô về soi gương lại bản thân đi, tỉnh táo lại đi, đừng làm phiền tôi nữa.

Thắng nói xong ném tờ năm trăm nghìn về phí tôi rồi vội vàng đi ra ngoài. Từng câu nói của anh ta khiến đầu tôi ong ong, mụ mị, đến khi bóng anh ta khuất xa tôi mới ngồi sụp xuống hiểu ra mọi chuyện. Trước kia anh ta nói thế nào? Giờ nói thế nào? Lời nói khác gì con dao lam cứa sâu vào từng thớ da thớ thịt. Bất cứ ai coi thường tôi cũng được, nhưng anh ta có tư cách gì coi thường tôi? Tôi đã cố ngăn bản thân đừng khóc, vậy mà cuối cùng lại ngồi bật khóc trước ánh mắt tò mò của những người xa lạ. Mấy gã đàn ông xung quang khề an ủi:

- Em gái à, đừng khóc nữa, hấn không xứng với em đâu. Em xinh đẹp thế này thiếu gì kẻ theo, khóc lóc làm gì vì gã đàn ông bội bạc

Tôi nghe xong, vẫn không thể vui vẻ hơn. Thắng cho tôi thời gian yêu nhau quá ngọt ngào, ngọt đến mức giờ tôi vẫn không dám tin anh ta vừa thốt ra những lời kia. Lúc này tôi mới hiểu ra... anh ta vốn dĩ chưa từng yêu tôi, có điều sự thật này quá phũ phàng, đến mức tôi không dám tin. Không biết tôi ngồi bao lâu, chỉ đến khi có tiếng chuông điện thoại của chị Linh tôi mới bật dậy. Tôi không biết mình về nhà thế nào, không biết tối ấy mẹ có mắng tôi không, không biết chị Linh hỏi han tôi ra sao, chỉ biết cả một đêm đến sáng tôi cũng hiểu tôi và Thắng đã kết thúc thật rồi.

Kết thúc! Không tôi không thể kết thúc dễ dàng như vậy. Sáng sớm hôm sau tôi đi làm liền gọi cho Thắng, gọi đến mười cuộc anh ta mới nhấc máy. Vừa nghe giọng tôi anh ta đã gât gồng:

- Tôi nói cô đừng làm phiền tôi nữa cơ mà.

- Em không muốn kết thúc, anh phản bội em cũng được, em sẽ tha thứ cho anh, anh bỏ cô ta đi, em sẽ tha thứ cho anh, chúng ta làm lại từ đầu.

- Cô điên rồi, tôi không còn yêu cô, cô không hiểu à?

- Anh nói dối!

- Phương! Cô nghe cho rõ đây, tôi không yêu cô, vậy nên mong cô giữ lòng tự trọng.

- Anh đừng như vậy, nếu anh thấy sợ quay lại chúng ta không được như trước thì em hứa với anh em sẽ hoàn toàn bỏ qua....

- Sao cô lại cố chấp như vậy? Cô bị sao thế?

- Anh nói đi, nói chia tay với cô ta đi, em sẽ tha thứ mà.

- Cô bị điên à? Với lại nếu cô đã thế này tôi cũng nói luôn, cô ấy có thai rồi, và tôi chỉ có thể bỏ cô chứ không bỏ cô ấy.

Tôi nghe xong điên cả người, có thai? Là hai người họ đã phản bội tôi từ lâu, đã ngủ với nhau và có em bé với nhau. Lúc này tôi bỗng thấy mình tuyệt vọng, gào lên:

- Nó là con nào, tao sẽ giết nó.

Đầu dây bên kia tắt phụt máy, tôi có gọi cũng chỉ nghe được tiếng tút tút. Đôi chân tôi bỗng như khụy xuống không lê nổi. Hôm ấy tôi không làm được gì, đến nỗi quản lý phải cho tôi về sớm. Nhưng về để làm gì, để nghe những tiếng hân học của mẹ cuối cùng tôi vẫn ở lại nhà hàng cố làm nốt buổi. Khi trở về nhà, ba mẹ tôi đã đi ngủ, tôi không ăn tắm vội rồi lên phòng, chị Linh lúc này đang nằm quay lưng vào trong. Tôi khẽ đi về phía bàn đèn tắt điện, đột nhiên thấy tập hồ sơ của chị Linh trên bàn. " Công ty TNHH Bình An", đây chẳng phải công ty của Thắng làm sao? Tôi có chút ngạc nhiên, cổ gạt cảm xúc khẽ hỏi:

- Chị Linh, sao trước em tưởng chị đăng kí thực tập bên Quang Minh mà.

Chị Linh khẽ xoay người, thoáng nhìn tôi rồi cười đáp:

- Ban đầu định thế mà về đây thì thấy mọi người bảo Bình An tiềm năng hơn.

Tôi nghe chị đáp cũng không nói gì, mệt mỏi trèo lên giường rồi cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Những ngày tiếp theo, tôi vẫn liên tục gọi cho Thắng nhưng anh ta đã chặn tôi, dù cho tôi to mồm dọa giết thì loại người thân cô thế cô như tôi cũng làm gì có khả năng ấy. Cũng lắm khi tôi muốn tìm đến công ty anh ta làm âm lên, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại vẫn không đủ can đảm. Nhưng tôi không thể chấp nhận việc chia tay này, có điều việc nhà hàng dạo này quá bận, tôi cũng không còn cách nào khác, bởi không kiếm được tiền tôi sẽ chết đói, còn không có tình yêu tôi cũng chỉ chết tâm mà thôi.

Tối thứ 7 ba mẹ tôi về quê thăm bà nội, tôi đi làm về đã muộn, lại lấy máy gọi cho Thắng nhưng anh ta nhất vẫn chặn tôi. Cả đêm ấy tôi đã nghĩ nhất định tối mai tôi sẽ tìm đến nhà anh ta, dù cho không níu kéo được cũng phải cho anh ta một bài học. Chủ nhật, chị Linh được nghỉ, trời hôm nay lại lạnh hơn hôm qua, tôi đốc tú lỏi chiếc áo bông ra mặc rồi đến nhà hàng. Thế nhưng khi vừa đến nơi mới biết chủ của tôi hôm nay cho nhân viên nghỉ cả ngày một hôm vì vợ anh ta vừa sinh cho anh ta được một đôi trai gái. Tôi khẽ đập tay vào trán, chỉ vì gã đàn ông khốn nạn kia mà tôi quên cả việc lên nhóm chat trên facebook cập nhật thông tin. Nghĩ vậy tôi liền bắt xe ôm đến thẳng nhà Thắng, thế nhưng khi vừa đi tới cổng chợt thấy anh ta leo lên chiếc taxi rồi đi về phía hướng Tây. Tôi liền đập đập vai bác xe ôm để bác đi theo anh ta, chiếc taxi cứ đi thẳng vun vút trên con đường quen thuộc... rồi đột nhiên.... dừng lại ngay đầu ngõ nhà tôi. Lúc này tim tôi đập mạnh lắm, chẳng lẽ anh ta đã hối hận, đã suy nghĩ lại, liền vội trả tiền cho bác xe ôm, thế nhưng khi tôi còn chưa kịp bước xuống đã thấy chị Linh đang mở cổng, Thắng bước vào, hai người... ôm chặt lấy nhau tiến vào phòng khách. Tôi chợt đứng sững... mất ba mươi giây mới load kịp hình ảnh vừa rồi đột nhiên lao như bay vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cổng khoá chặt, tôi đưa chiếc chìa khoá nhẹ nhàng mở rồi đẩy cửa phòng khách. Ngay trước mặt tôi, chị gái thân yêu cùng gã đàn ông đón mặt đang hôn nhau đến mức không biết trời trăng là gì, chiếc váy của chị Linh cũng rơi xuống đất. Làm cùng công ty? Đi công tác một tuần?

Tôi không còn nghĩ được gì, cúi xuống cầm hai chiếc giày cao gót trước mặt ném thẳng về phía hai kẻ khốn nạn, lực ném của tôi mạnh đến mức cả hai đều bị đò ừng phần má, có lẽ đau lắm nhưng không đau bằng tim tôi lúc này. Hai kẻ khốn nạn khẽ buông tay nhau, tôi mím chặt môi rít lên:

- Mẹ kiếp!

Thế nhưng cả hai dường như không hề ngạc nhiên, Thắng đỡ chị Linh ngồi lên ghế rồi bóp chặt tay tôi tron mắt nói:

- Cô làm cái trò gì đấy?

- Anh hỏi tôi làm trò gì? Tôi phải hỏi anh, anh và chị ta làm trò gì? Lũ gian phu dâm phụ, cái loại mèo mả gà đồng.

Chị Linh đang ngồi trên ghế bình thản đáp:

- Trai chưa vợ, gái chưa chồng sao gọi là gian phu dâm phụ?

Tôi nhìn về mặt chị ta, không thể ngờ từ một cô chị yêu thương em gái chị ta lại trở mặt nhanh đến vậy, đến mức tôi còn tưởng người ngồi trước mặt đây không phải người giấu cho tôi chiếc đùi gà. Tôi điên tiết, hất tay Thắng lao về phía chị ta uất ức nói:

- Chị biết rõ anh ta là người yêu tôi, sao chị có thể làm vậy?

- Anh ấy nói chưa từng yêu em.

- Chị nói gì?

- Chị nói anh ấy chưa bao giờ yêu em, là do em ảo tưởng thôi.

Tôi không kiểm soát được túm tóc chị ta tát thẳng vào mặt. Vừa tát được một cái, Thắng vội lao vào đẩy mạnh tôi khiến tôi loạng choạng rồi đập đầu vào thành bàn tivi, có thứ gì đó nhô lên, có thứ gì đó ướt ướt chảy ra. Tôi chạm tay lên trán, máu chảy thành dòng. Thắng nhìn tôi, một chút thương cảm không có chỉ vội hỏi chị Linh:

- Em có sao không?

Tôi bị đau, nhưng không đau đớn bằng nỗi đau trong tim. Ngay cả giây phút này đây tôi cũng không tưởng tượng nổi chuyện này là thật...

Bên ngoài chợt có tiếng cạch cửa, mẹ tôi không biết từ đâu bước vào, nhìn cảnh tượng trước mắt bà chợt rít lên:

- Có chuyện gì đấy?

Tôi nhìn mẹ, nhìn Thắng ôm chị gái bỗng thấy uất ức vô cùng, khi tôi còn chưa kịp lên tiếng chị Linh đã khóc lóc, mẹ tôi cũng không thèm tìm hiểu mà quay sang tôi trợn mắt hỏi:

- Làm gì nó à? Có chuyện gì đấy? Chúng mày rốt cuộc làm sao?

Tôi biết dù cho tôi đúng, dù cho chị Linh có ngàn vạn lỗi sai mẹ tôi vẫn sẽ bênh chị ta, huống hồ lúc này đây chị ta lại có thai theo lời Thắng nói, và... Thắng lại là phó phòng nhân sự của công ty Bình An. Một mối ngon thế này chắc chắn mẹ tôi cũng chẳng dại gì mà không từ chối. Tôi hận Thắng một thì đau đớn vì chị gái mình đến cả trăm ngàn lần. Anh ta phản bội tôi tôi có thể chấp nhận, nhưng còn chị Linh, máu mủ ruột thịt sao có thể làm ra cái trò này với tôi? Từ nhỏ tới lớn chỉ có chị ta và bà nội tốt với tôi, tôi thực sự vẫn không thể tưởng tượng nổi chị ta đâm tôi một nhát đau đến vậy.

Hai chữ gia đình thiêng liêng rốt cuộc cũng chỉ đến thế này thôi sao? Tôi nhìn mẹ, từ nhỏ tôi đều sợ bà, bà nói một tôi không dám cãi hai, nhưng lúc này tôi dường như vứt bỏ hết lớp vỏ bọc yếu đuối, tôi nhìn mẹ bật khóc nói hết, tôi nói hết việc chị Linh biết Thắng là người yêu tôi, nói cả việc hai người đem nhau về đây làm trò đồi bại, nói cả việc mẹ lúc nào cũng chiều chuộng mới khiến chị ta thế này với tôi. Bao nhiêu cảm xúc dồn nén lúc này tôi tuôn bằng sạch, đến khi nói xong cũng thấy mặt đầm nước mắt, hai tay run lên vì giận dữ. Ban đầu tôi còn tưởng nói xong mẹ tôi sẽ lao vào chửi tôi, đánh tôi hay ném luôn quần áo của tôi ra đường. Thế nhưng không! Mẹ lặng yên nghe, rồi đột nhiên nhìn chị Linh quát lớn:

- Con Linh, sao mày lại dám dẫn trai về nhà... chúng mày... con hư đốn này, tao cho mày ăn học rồi mày thế à?

Mẹ tôi chửi đến đâu tôi cũng sững người lại đến đó, phản ứng này tôi thực sự không dám tin. Chị Linh thấy vậy sực sịt đáp:

- Mẹ à. Anh Thắng là phó phòng nhân sự của con, bọn con yêu nhau là thật...

- Phó phòng nhân sự?

- Dạ vâng.

Mẹ tôi khề liếc nhìn tôi rồi lại gào lên:

- Kể cả như vậy thì chúng mày cũng được phép lòi nhau về đây à? Rồi đây còn là người yêu của em gái mày... con ôn này

Nói đến đâu mẹ tôi lao vào chị Linh đến đấy, Thắng thấy vậy liền quỳ xuống chân mẹ tôi van xin:

- Cô đừng đánh Linh nữa, cô ấy đang có bầu, cháu sẽ cưới cô ấy. Còn chuyện cháu với Phương chỉ là tình yêu bọ xít và cháu cũng đã chia tay Phương rồi, cháu xin cô đấy, đánh cháu chứ đừng đánh Linh, cô ấy không có lỗi gì.

Cảnh trước mặt thật là cảm động, sao mà giống trong phim thế? Chẳng trai bảo vệ cô gái trước mọi sóng gió sao? Tôi nhỏ toẹt bãi nước bọt thẳng vào mặt Thắng nghiêng răng nói:

- Anh chia tay tôi được một tuần mà chị ta đã có thai, t*ng trùng của anh là t*ng trùng trâu à mà nhanh đến thế? Hay trong lúc yêu tôi anh đã cắm cho tôi mấy cái sừng dài lên đầu rồi? Anh nghĩ tôi ngu mà không đoán ra được từ hồi anh đi công tác Đà Nẵng anh và chị ta đã mờ ám với nhau sao? Ừ mà tôi ngu thật đấy, lẽ ra tôi nên biết sớm hơn mới phải.

- Phương, giờ em nói gì cũng được nhưng anh yêu Linh là thật.

- Trước kia anh cũng nói yêu tôi thật đấy.

- Đó là trước kia, và lại giờ cô ấy có bầu rồi, cùng là chị em trong nhà em có thể tác thành cho anh và cô ấy coi như vì đứa bé này không?

- Tác thành? Anh nghĩ tôi đủ cao thượng để tác thành à? Sao anh nói chuyện dễ dàng thế? Còn chị nữa, sao chị đối với tôi như vậy? Chị lúc nào cũng ngọt nhạt nói yêu quý tôi sao lại đâm tôi sau lưng?

Chị Linh cúi mặt khoé môi hơi cong lên đáp:

- Phương, em đừng cố chấp như vậy, em thực sự không hợp với Thắng

- Không hợp cũng không sao, không hợp thì cũng không thể là chị?

Chị Linh định gân cổ lên nói gì đó mẹ tôi liền quát lớn:

- Chúng mày im hết cả đi. Nhà này rồi bắt đầu không còn tôn ti trật tự gì nữa. Chúng mày rất một lũ mất dạy cả, rồi ba chúng mày về lại đập cho. Còn con Linh, cầm quần áo cuộn xéo khỏi đây, tao không có loại con mất dạy như mày.

Nếu tôi sốc vì chuyện chị Linh và Thắng một thì sốc vì thái độ của mẹ tôi mười. Chị Linh nhìn mẹ tôi hốt hoảng lắp bắp nói:

- Mẹ, con... sao mẹ lại đuổi con? Con làm gì sai chứ? Con yêu người ta thì có gì sai?

- Câm mồm ngay, đến giờ mày vẫn còn hỏi mày sai gì? Mày dẫn trai về nhà, mày còn đang học mà mày làm cái chuyện này, mày yêu cũng không thèm tìm hiểu rồi yêu đúng người yêu em gái mày. Cái loại ngu ngốc, mất nết... cứ ra khỏi nhà tao

Mẹ tôi nói đến đâu lên phòng một lúc mới xuống còn mang hai valy quần áo của chị Linh ném mạnh xuống. Mặc cho chị Linh kêu gào, mặc cho Thắng van xin mẹ tôi vẫn nhất mực đuổi chị ta ra khỏi nhà. Thế nhưng điều này không làm tôi một chút hả hê, lại càng thêm đau lòng. Dù sao cũng là một gia đình, cuối cùng lại thành ra như vậy, dù cho tôi còn rất hận chị ta,

nhưng sao cảnh này tôi thực sự không hề thấy vui. Chị Linh bị mẹ tôi lôi xềnh xệch ra ngoài, cuối cùng cũng cùng Thắng đi. Chỉ có tôi vẫn ngồi nhìn theo, bất lực, vô vọng, không biết phải làm thế nào?

Khi chị Linh đi khuất, tự dưng tôi bật khóc rất lớn, có lẽ đây là lần đầu tôi khóc nhiều khi vậy, khóc đến khi không còn chút sức lực nào mới đứng dậy. Mẹ tôi ngồi trên ghế, vẻ mặt buồn rầu, tôi cũng không quan tâm đứng dậy lên thẳng phòng. Căn phòng trước kia của hai chị em giờ chợt lờ lợi chỉ mình tôi, tôi nằm thiếp đi, trong giấc mơ lại hiện về những kí ức tuổi thơ, giá mà chỉ là một giấc mơ, giá mà Thắng yêu một người khác thì con ác mộng này tôi sẽ không phải đối diện.

Tối hôm ấy ba tôi không về, mẹ tôi nấu com rồi gọi tôi xuống ăn. Đây là lần đầu tôi ở nhà mà mẹ nấu cho tôi ăn, tôi cũng không biết sao mẹ lại thay đổi nhanh đến vậy. Thế nhưng dù tôi có đoán thử thì vẫn không tìm ra nguyên nhân. Thực ra dạo này mẹ tôi cũng dần bớt mạt sát tôi, nhưng hôm nay lần đầu tôi thấy mẹ như vậy với chị Linh. Có điều đầu tôi giờ ong ong, không thể nghĩ được gì chỉ xuống ăn uống như cái máy được lập trình sẵn. Ăn com xong tôi định rửa bát mẹ tôi cũng không cho, còn giục tôi đi tắm và thay luôn băng trên phần trán bị thương. Tôi không từ chối được đành nghe theo, tắm tấp thay băng xong tôi lên phòng ngồi thu lu trên giường. Không biết sau con ác mộng thì người ta phải mất bao lâu để quên, nhưng đến tận giờ phút này tôi vẫn không quên nổi. Căn nhà này chợt bỗng lạnh lẽo, vắng vẻ, nước mắt tôi lại trào ra. Khi đang khóc thì bên ngoài có tiếng đập cửa, tôi vội vàng quẹt ngang quẹt dọc rồi ra mở. Mẹ tôi bước vào đột nhiên nói:

- Phương, mẹ nói chuyện với con một chút được không?

Tôi nhìn mẹ, mãi mới lắp bắp đáp:

- Dạ... được được ạ.

- Cả ngày hôm nay mẹ buồn lắm, mẹ có hai cô con gái mà giờ hai chị em con như vậy mẹ rất đau lòng. Mẹ ở phòng cứ khóc suốt, mẹ thấy mẹ đúng là không biết dạy con dạy cái, nuông chiều con Linh giờ nó hư hỏng.

Không đợi tôi lên tiếng mẹ tôi lại cất lời:

- Mẹ biết từ nhỏ mẹ luôn thiên vị con Linh, còn con thì mẹ lạnh nhạt. Mẹ biết con giận mẹ, con hận mẹ, nhưng... mẹ cũng có nỗi khổ tâm riêng. Khi có con cả nhà ai cũng mong là trai, nhưng khi sinh ra là gái mọi người đều chỉ trích mẹ. Mặc dù lúc sinh con, mẹ bị băng huyết suýt chết, bác sĩ bảo cứu mẹ hay cứu con dù cho mẹ muốn cứu con ông nội vẫn khẳng khái bắt ba cứu mẹ vì ba bảo con gái ông không cần. Cũng may bác sĩ cuối cùng cũng cứu được cả hai mẹ con, nhưng ông luôn hằn học và đổ lỗi cho mẹ không biết đẻ. Áp lực sau sinh, lại thêm việc ông nội chỉ chiết mẹ, ba con thì nhu nhược khiến mẹ như muốn chết đi. Lúc con sinh, hàng quán của ông bà nội cũng bị vỡ nợ, có thầy bói nói con là khắc tinh của nhà này nên mọi người càng mạt sát, chửi bới mẹ. Sau này khi con lớn một chút ông nội bắt mẹ sinh bằng được con trai, nhưng trong một lần mang thai, vì cứu con khỏi tai nạn giao thông mẹ đã bị sảy thai rồi bị cắt luôn tử cung. Từ đó mẹ sống như cái xác không hồn, bao áp lực mẹ dồn về con. Mẹ biết mẹ ích kỉ nhưng mẹ không kiểm soát nổi, mẹ luôn cho rằng cái chết của em con là do con, mẹ luôn cho rằng việc cả nhà này ghét bỏ mẹ vì con. Mẹ... là người mẹ tồi. Thời gian này mẹ đã suy nghĩ rất nhiều... mẹ nhận ra mẹ tồi tệ với con quá. Mẹ rất hối hận, hơn hai mươi năm làm mẹ của con chỉ biết chửi bới hằn học với con...

Mẹ tôi nói đến đâu, khóc đến đấy, tôi cũng khóc, bầu không khí chợt im lặng đến đáng thương. Thế nhưng trong lòng tôi vẫn chưa thể hết lạnh lẽo, vẫn có một khoảng cách mà vĩnh viễn tôi không biết lấp đầy thế nào. Mẹ tôi cúi mặt rồi kể lại những chuyện ngày xưa rồi lại liên tục xin lỗi tôi. Những chuyện này tôi chưa từng được nghe, cũng luôn thắc mắc vậy sao nghe xong lại không thấy nhẹ nhõm chút nào?

Mẹ tôi kể xong đi về phòng, tôi cũng nằm vật ra. Bao nhiêu suy nghĩ cứ ngồn ngộn trong lòng, tôi không biết phải thoát ra từ đâu.

Những ngày tiếp theo tôi cố gắng gượng vượt qua cú sốc để đi làm. Mẹ tôi thực sự thay đổi, còn chị Linh thì không về. Thế nhưng tôi lại có cảm giác rất lạ, một cảm giác bất an mơ hồ, một cảm giác không thực tế đang diễn ra. Bầu không khí của hai mẹ con thực sự chẳng hề thân thiết nhưng vẻ mặt của mẹ tôi thể hiện ra. Dù cho tôi đã nghĩ dừng nên suy nghĩ theo chiều hướng tích cực nhưng vẫn không xua đi nỗi. Có lẽ do bị người chị gái của mình phản bội nên tôi bị ám ảnh bởi cái gọi là ruột thịt. Thực ra tôi là đứa không giận dai, nhưng lần này tôi vẫn không thể tha thứ cho chị ta. Có điều việc chị ta đi khỏi nhà, tôi vẫn có chút băn khoăn.

Ba tôi đi mấy ngày không về, cũng không biết ba đi đâu chỉ thấy mẹ nói dưới quê có việc nên ba dưới đó. Năm ngày sau khi chị Linh bị đuổi tôi mới thấy ba về, tối hôm ấy đi làm về chợt thấy ba mẹ ngồi ở bàn, mái tóc ba phờ phạc có chút bạc đi. Hình như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng, tôi thấy mắt mẹ đỏ hoe, ba thì liên tục thở dài. Trước nay tôi ít khi dám hỏi nhưng lúc này thấy cảnh tượng trước mặt liền khề lên tiếng:

- Ba, ba mới lên ạ? Có chuyện gì vậy ba?

Mẹ tôi nghe tôi nói chợt đưa tay quẹt nước mắt đáp lại:

- Bà nội...

Tôi mới nghe đến đây tim đã như ngừng lại vội vàng hỏi:

- Bà sao hà mẹ?

- Bà nội dạo này ốm, mấy hôm nay ba con đưa bà lên viện tỉnh mà người ta bảo bà bị tim, cần mổ gấp. Mấy hôm nay ba mẹ xoay tiền khắp nơi mà không thể đủ. Số tiền phẫu thuật rất lớn, ba mẹ thì chỉ buôn bán chút rau củ không thể tìm đâu được. Anh em họ hàng dưới quê thì ai cũng nghèo... giờ mẹ không biết làm sao, cũng không thể chống mắt lên nhìn bà...

Tôi nghe xong chợt như khuy xuống, vừa trải qua một cú sốc tình cảm lại thêm chuyện này tôi thấy như rơi xuống vực. Bà nội là người thương tôi, từ bé đã chăm bẵm tôi thay mẹ, tôi nhìn mẹ hỏi lại:

- Số tiền phẫu thuật là bao nhiêu hà mẹ? Con đi làm cũng tiết kiệm được vài chục triệu.

- Không đủ đâu con à, vì bà già rồi, ca phẫu thuật phức tạp nên cần hơn ba trăm triệu cơ.

Ba trăm triệu, có lẽ đối với người khác là con số bình thường nhưng đối với tôi nó to lớn đến mức nghe thôi cũng thấy sợ.

- Ba mẹ vay được bao nhiêu rồi ạ?

- Cũng chỉ mới chưa đến năm mươi triệu, toàn bộ tiền tiết kiệm với vay đủ nơi rồi.

Năm mươi triệu với hai ba chục triệu của tôi thì cũng chẳng nổi một phần ba, còn chưa kể bao nhiêu chi phí phát sinh. Tôi nuốt nước bọt, hai tay bấu chặt nhau hỏi lại:

- Vậy bà đang nằm ở đâu vậy ba? Con muốn đi thăm bà?

Ba tôi thờ dãi đáp:

- Giờ muộn rồi, bệnh viện cũng không cho vào, hôm nay bác Thông lên chăm bà rồi, con lên ngủ đi mai vào thăm bà sau.

Tôi định nói thêm ba tôi đã bỏ lên tầng, mẹ tôi thì thờ dài thườn thượt bên dưới. Tôi không dám nói gì, tắm vội rồi lên phòng mở danh bạ điện thoại. Nhưng cỡ tôi thân cô thế cô, làm gì có quen ai để mà vay với mượn? Tôi lấy can đảm gọi cho chủ nhà hàng, nhưng anh ta cũng nói chỉ có thể cho tôi vay tối đa ba mươi triệu mà trừ vào tiền lương chứ không thể hơn. Dù cho tôi mặt dày năn nỉ anh ta vẫn không đồng ý, mấy người bạn ở nhà hàng làm cùng đều như tôi, còn phải chăm lo cho gia đình, không có ai có khả năng cho tôi vay nổi mười triệu. Cả đêm ấy tôi không ngủ được tìm cách vay tiền nhưng cuối cùng cũng vẫn tay trắng. Sáng hôm sau tôi xin nghỉ làm một ngày vào thăm bà. Bà tôi nằm ở phòng hồi sức, cả người đầy dây dợ chằng chịt, bà nằm thêm thiếp mắt chẳng mở nổi chỉ có hơi thở yếu ớt. Nhìn bà sống mũi tôi cứ cay xè, không muốn khóc mà nước mắt cứ rơi. Lâu nay tôi bận làm ít về thăm bà, bà gầy đi nhiều quá, bàn tay nhăn nheo, cả gò má toàn những vết chân chim sâu hoắm. Ngồi với bà mấy tiếng tôi vẫn không thể nào tìm nổi cách để cứu bà, mẹ tôi nói bà yếu lắm nếu không phẫu thuật gấp e rằng bà không còn sống được bao lâu. Cảm giác không có tiền, cảm giác nghèo khổ không cứu nổi người thân còn đau đớn bất lực gấp ti ti lần cảm giác bị phản bội. Lúc này tôi mới thấm thía rằng Thăng rồi cuộc cũng chẳng đến mức quá quan trọng trong cuộc đời tôi.

Buổi trưa tôi với mẹ xuống cangtin ăn cơm, mẹ vừa ưỡ oải gấp cơm vừa nói:

- Nãy bác sĩ lại nói với mẹ tình hình bà càng lúc càng xấu, nếu không có tiền phẫu thuật thì nên lo hậu sự.

Tôi nghe xong nước mắt chảy xuống cả đĩa cơm.

- Mẹ cố xoay sở cộng số tiền con đưa vẫn không đủ. Mà giờ vay nóng người ta cách mặt nhà mình rồi con ạ, mẹ không biết làm sao nữa.

Mẹ nói tôi chẳng biết đáp thế nào, muốn gọi to sao ông trời bất công thế mà chỉ biết im lặng. Ăn xong tôi lại lên phòng bà nằm, mẹ tôi không biết đi đâu cả buổi tối mới về. Lúc tôi đang lau tay chân cho bà mẹ tôi vào khẽ gọi tôi ra ngoài nói:

- Phương, mẹ có chuyện này...

Nhìn giọng điệu ngập ngừng của mẹ tôi hơi lo lắng hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Mẹ tìm được một chỗ xoay tiền rồi nhưng...

- Xoay được tiền là tốt rồi, sao lại nhưng hả mẹ.

- Thực ra... ban nãy vợ bác Thông nói có một gia đình rất giàu có một đứa con trai năm nay hơn ba mươi tuổi. Vì ba của cậu ta bị ung thư, mà cậu ta đã mất vợ năm sáu năm nay nên đang muốn cưới vợ gấp để ba cậu ta có thể nhắm mắt xuôi tay thanh thản. Nhà cậu ta không ra điều kiện gì, chỉ cần con dâu còn trinh tiết và khoẻ mạnh thôi, nếu đồng ý họ sẵn sàng chi một khoản tiền đủ để bà nội con phẫu thuật. Mà họ nhà mình mỗi con với con Linh là con gái, con Linh thì bỏ đi...

Tôi bất chợt sững người lại, một lúc rất lâu mới kịp hiểu mẹ tôi định nói gì. Rõ ràng trưa nay tôi đã từng nghĩ rằng hay tôi bán thân đi mà cứu bà vậy mà lúc này mẹ tôi nói tôi lại bỗng sợ hãi. Mẹ tôi thấy tôi im lặng lại nói tiếp:

- Bác bảo nhà cậu ta có công ty nhỏ ở Hà Nội, cậu ta rất hiền lành nhưng vì vợ mất trong một vụ tai nạn nên không yêu ai nữa cứ ở vậy. Cậu ta cũng đẹp trai, mẹ xem ảnh rồi, hiền lành lắm con ạ. Giờ nếu con không cứu bà, mẹ thực sự cũng không còn cách nào nữa, mẹ không thể xoay thêm được tiền con à. Bà nội từ nhỏ đã chăm sóc con...

Bên ngoài có tiếng bước chân trên nền đất, vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang mở cửa thăm khám cho bà nội tôi rồi khẽ nói với mẹ:

- Thực sự nên cho bà đi phẫu thuật gấp đi chứ không thì nên mang bà về nhà lo hậu sự chứ tình hình bà yếu quá rồi.

Mẹ tôi nhìn người bác sĩ khẽ gật đầu, đợi anh ta đi khuất mẹ tôi liền bật khóc nói:

- Phương, chỉ có con cứu được bà thôi. Nếu không... Dù sao con cũng chia tay thẳng thắn với bác kia rồi, bắt đầu lại cũng được mà con. Chứ để bà thế này con nỡ lòng sao? Con xem nhà này bà thương con nhất, con nghĩ đến bà được không con? Nếu con chưa có tình cảm thì vun đắp dần, con xinh đẹp, ngoan ngoãn thế này chắc chắn họ cũng thương con thôi.

Tôi cúi gầm mặt, lặng lẽ xoay người đáp lại:

- Mẹ để con suy nghĩ một chút.

Nói rồi tôi bước về dãy hành lang ngồi xuống ghế sắt. Tôi không biết mình ngồi bao lâu, không biết đã nghĩ gì, nếu là ba mẹ tôi vỡ nợ có lẽ không đời nào tôi đồng ý nhưng là bà tôi, là bà nội của tôi. Tôi muốn ích kỉ, nhưng người duy nhất tôi không thể ích kỉ là bà. Tôi còn nhớ hồi nhỏ bà đã bao lần vì tôi mà cãi cự với mẹ, bà đã vất vả chăm sóc mỗi lần tôi ốm, lớn một chút bà gấu mẹ cho tôi tiền, người duy nhất trên đời thương tôi là bà. Bầu trời ngoài kia đen kịt, không trăng không sao chỉ có tiếng gió rít khê, ban nãy tôi còn nghĩ tôi sẽ khóc vậy mà lúc này đôi mắt ráo hoảnh. Cuối cùng sau hơn một tiếng suy nghĩ tôi đi vào phòng khẽ nói với mẹ:

- Mẹ! Mẹ nói với bác đi, con đồng ý!

Tôi nói xong, không đợi mẹ đáp bước ra ngoài rồi xuống cổng bệnh viện. Cuối cùng điểm dừng chân của tôi là một vỉa hè tối tăm! Tôi ngồi bó gối ở góc cây bàng lằng, tôi thu mình lại dưới những tiếng hú hét của gió! Cuộc đời của tôi, có lẽ cũng như bầu trời đêm đen kia... đen kịt không một chút ánh sáng!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Một giờ đêm tôi mới đứng dậy đi về, trời lạnh lắm nhưng tôi đã tê liệt không còn cảm nhận nổi. Về đến nhà tôi tắm vội rồi lên giường. Giá mà hôm nay không phải mẹ nói với tôi, giá mà là vợ bác Thông có lẽ tôi sẽ không suy nghĩ nhiều đến thế này. Đối với mẹ, rồi cuộc tôi là gì? Đến tận bây giờ tôi cũng thấm thía ra một điều, trên đời này không phải gia đình nào cũng là nơi để về, không phải người nào... cũng thương con.

Tôi có một thói quen rất xấu, những gì liên quan đến tình cảm thường hay làm tôi suy nghĩ và mất ngủ, dù là tình yêu hay tình thân. Vậy nên đêm ấy tôi lại thức trắng, nửa đêm tôi nghe tiếng lạch cạch, rồi tiếng ba mẹ rì rầm bên kia phòng. Đến gần sáng tôi mới thiếp đi, khi tỉnh dậy đã gần bảy giờ. Tôi xuống dưới nhà phát hiện mẹ đang ngồi, vừa thấy tôi mẹ khẽ nói:

- Con ăn sáng đi, mà không cần đi làm nữa con ạ, con nên xin nghỉ làm đi, nhà chồng con ở Hà Nội nên nghỉ luôn từ bây giờ để mà chuẩn bị.

- Vâng, con ăn xong vào thăm bà một chút rồi ra nhà hàng.

Mẹ tôi thấy vậy liền nói:

- Đêm qua bà được chuyển lên tuyến trên rồi. Bác sĩ dưới này nói tình hình bà xấu nên chuyển lên tuyến trên và thực hiện phẫu thuật luôn trên Hà Nội. Gia đình chồng con sẽ cho người sang lo chi phí phẫu thuật cho bà, còn mẹ chồng con thì chắc mai sẽ xuống đây nói chuyện với nhà mình. Người ta cũng muốn cưới gấp, có lẽ một tuần thì đón con luôn vì người nhà nhà người ta sức khỏe yếu quá rồi.

Tôi đang gấp bún chọt khựng lại, miếng bún ngon lành trở lên đắng ngắt.

- Sao vậy con? Không ngon hả?

- Mẹ! Bà lên bệnh viện trên kia sao mẹ không nói với con? Mà... chuyện cưới xin phải gấp đến thế sao mẹ?

- Bà đi buổi đêm về mẹ thấy con ngủ nên không dám gọi con dậy. Còn chuyện cưới xin... họ cũng muốn đón dâu sớm, và lại người ta cũng sợ mình lật lọng nên sáng nay bác Thông đã gửi cho mẹ bản hợp đồng bắt ba mẹ và con phải kí vào thì trưa họ mới đưa tiền.

Nói rồi mẹ tôi rút trong túi một bản hợp đồng, tôi nhìn trân trân bản hợp đồng trước mặt, rồi nhìn mẹ tôi. Bỗng dưng tôi thấy mình giống như bị chính mẹ ruột của mình bán đi, rõ ràng là tôi đồng ý vì bà nội, vậy mà cảm xúc cay đắng, tủi nhục vì mẹ lại nhiều và đau đớn đến thế. Không phải tôi sợ bản thân thiệt thòi, mà việc mẹ tôi không hề có một biểu hiện thương xót tôi khiến tôi thấy mình hình như bị mẹ lợi dụng. Giá mà mẹ hỏi tôi một câu xem tôi đang thế nào? Giá mà mẹ thể hiện mẹ rất đau lòng chứ không phải về mặt số ruột chờ tôi kí giấy này thì tôi đã được an ủi phần nào. Tôi khẽ cười trong lòng, những lời mẹ nói mấy ngày trước thật được đến bao nhiêu phần trăm? Thế nhưng tôi gạt đi, có lẽ tâm trạng tôi không tốt nên nghĩ xấu cho người khác, và lại việc quan trọng bây giờ là cứu bà chứ không phải ngồi đoán xem mẹ nghĩ gì, tôi cầm bút, kí vào mặt sau của hợp đồng sau khi đã đọc kĩ.

Sau khi kí xong tôi cũng đứng dậy đi ra ngoài, mẹ tôi không để ý, nhưng vẫn nhắc tôi khoác chiếc áo bông vào. Tôi thở dài, lấy con xe máy cả tầng phóng đi đến nhà hàng để xin nghỉ. Quản lý cũng không làm khó để trả lương tháng này cho tôi còn tỏ vẻ tiếc nuối khi tôi nghỉ việc.

Trên đường về nhà tôi ghé vào mua mấy bộ quần áo và vài cây son. Số tiền này tôi muốn dành hết cho bản thân, mua xong tôi lại đi làm tóc. Buồn thì cũng phải chấp nhận, tôi không muốn bản thân cứ tiếp tục chìm đắm trong những suy nghĩ không dứt nổi, chả phải trái đất vẫn quay, cuộc sống vẫn đang diễn ra sao, tôi có buồn hay vui thì mọi thứ vẫn tiếp tục, nghĩ vậy lòng tôi nhẹ đi rất nhiều.

Tối muộn hôm ấy tôi mới về, nhìn mình trong gương cũng nhận ra bản thân xinh xắn, trời cho được vẻ bề ngoài mà lấy đi toàn bộ may mắn, nhưng thôi còn hơn ông trời lấy tất cả cho thứ gì. Bữa cơm tối mẹ tôi nói bà đã được đưa vào phòng phẫu thuật, đến nửa đêm bác Thông gọi về báo ca phẫu thuật của bà thành công, tuy bà chưa tỉnh nhưng mọi thứ đều rất tốt. Tôi nghe vậy cũng được an ủi phần nào, ít nhất việc tôi bị gả đi cũng coi như không phí công vô ích.

Sáng hôm sau khi tôi còn đang ngủ đã thấy mẹ gọi dậy, hoá ra dậy chuẩn bị bên đằng trai xuống. Đây, an ủi mình là vậy nhưng lúc này lòng tôi lại thấy chán nản, ừ đột chã có chút tinh thần nào nữa. Tôi xuống nhà phụ giúp mẹ, hôm nay nhà sạch thật, hình như mẹ tôi dậy từ rất sớm để dọn dẹp. Biết là chẳng nên nghĩ xấu cho mẹ nhưng cứ nhìn thấy mẹ tôi lại cảm thấy hơi khó chịu.

Cần mười giờ bên nhà trai xuống, chỉ có ba bốn người, trong đó có một người là mẹ của gã đàn ông tôi sắp cưới. Bà ta nhìn tôi một lượt rồi ngồi xuống nói chuyện với ba mẹ tôi. Cuộc nói chuyện cũng chóng vánh như việc tôi kí vào hợp đồng hôn nhân. Chủ nhật bên nhà trai sẽ cho xe hoa xuống rước tôi về, tôi chẳng biết chủ rể thế nào, chỉ nghe đầu anh ta tuổi thực là ba mươi tư, nhà có công ty riêng, trước khi mẹ chồng tôi trở về Hà Nội còn đưa cho mẹ tôi một phong bì tiền sau đó mới lên xe.

Mấy ngày sau ở nhà thật bức bách, tôi muốn được thăm bà nội nhưng mẹ tôi nói cứ cưới xong thì sang thăm vì bà cũng ở Hà Nội, và lại giờ bà vẫn yếu nên hạn chế người thăm nom. Lời mẹ tôi nói không phải không có lý, và lại cũng chỉ còn vài ngày ở đây tôi tranh thủ sắp xếp đồ để còn về nhà chồng. Thời gian trôi đi nhanh như gió, mới sống vì bản thân được có chút ít đã đến chủ nhật.

Tôi không được mặc váy cưới vì nhà trai muốn mặc áo dài truyền thống nên đã cắt may cho tôi một chiếc vừa như in, hơn nữa tôi chỉ là vợ hai nên cũng sẽ không có đám cưới tươm tất đầy đủ như đám cưới bình thường. Sáng sớm tôi dậy trang điểm một chút nhà trai cũng đến. Hôm nay đông hơn hôm trước một chút nhưng lạ lùng thay mang tiếng là đám cưới lại không có chú rể. Vậy mà cả nhà tôi chẳng ai chú tâm, họ chỉ mau chóng gục tôi lên đốt hương gia tiên rồi tiễn tôi ra xe, đến mâm cỗ tôi cũng chưa kịp ngồi xuống ăn một miếng đã bị đẩy đi. Dẫu biết đám cưới gấp gáp không chuẩn bị kịp thì tôi cũng không nghĩ nó lại có thể sơ sài đến vậy. Người ta gọi ngày cưới là ngày hạnh phúc nhất, tươi đẹp nhất của người con gái mà tôi lại có hai ngày cưới đen đủi tôi tắm đến lạ.

Bước lên xe mẹ tôi không dặn dò tôi câu gì, tôi cũng lặng lẽ ngồi lên trên, không quay đầu nhìn lại căn nhà ấy thêm một lần nào nữa. Khi chiếc xe lăn bánh, tôi cũng gục đầu xuống ngủ thiếp đi, mãi lúc tỉnh dậy thì trời cũng quá trưa vừa hay xe cũng dừng lại ở một căn nhà to. Cuộc đời tôi chỉ quanh quẩn ở Quảng Ninh, đây là lần đầu được lên Hà Nội, trước kia còn chưa kịp rước dâu chủ rể đã biến mất, cũng mong lần này giống vậy mà không ngờ cuối cùng vẫn phải đặt chân lên đất thủ đô này làm dâu.

Mẹ chồng tôi đón tôi vào nhà rồi dẫn tôi lên thấp hương gia tiên. Sau một hồi nói chuyện tôi mới biết chồng tôi đi công tác nước ngoài chưa về, đám cưới gì mà như trò đùa, lẽ ra nên gọi là mua tôi về làm dâu thì hợp hơn.

Căn nhà này rất lớn nhưng chỉ có một người giúp việc, mấy người họ hàng đi đón dâu về tập trung ăn uống sau đó trở về. Khi chỉ còn tôi và mẹ chồng bà mới khẽ nói với tôi:

- Mẹ biết con tủi thân vì chủ rể không xuất hiện, nhưng chồng con nó bận bịu, đợt này bà con ốm nên cũng gấp gáp với nhà mình ba chồng con ốm liệt giường nên mẹ không muốn rùm beng quá. Giờ mẹ dẫn con lên phòng chào ba một tiếng, sau đó thì đưa con xuống phòng của hai đứa. Thực ra mẹ cưới con về cũng muốn thẳng Long nó có vợ, sau rồi thì có con. Sau khi vợ nó mất tính khí nó cũng hơi khó chịu, con chịu khó nhường nó chút là được. Đứng dậy theo mẹ lên tầng.

Tôi bật dậy đi theo bà lên tầng ba, căn phòng mở ra, ba chồng tôi nằm trên đó người cầm dây dây truyền. Tôi khẽ cúi xuống chào ông, ông cũng hiền từ gạt đầu rồi đột nhiên ho sù sụ. Mẹ chồng tôi thấy vậy liền vỗ vỗ vai ông nói:

- Ông nằm xuống nghỉ đi, đừng xúc động quá. Con bé đi cả ngày tôi đưa nó về phòng lát rồi tôi lên.

Nói xong bà lại dẫn tôi xuống tầng hai, dưới này có ba phòng, phòng của tôi bên trái, nghe mẹ chồng tôi nói em gái chồng phòng bên phải, còn phòng ở giữa không thấy bà nhắc đến, thiết kế cửa phòng giữa cũng khác hẳn với hai phòng còn lại. Tôi hơi tò mò, nhìn chăm chú vào phần tay nắm cánh cửa ấy đột nhiên phát hiện mẹ chồng tôi cũng đang nhìn tôi. Còn chưa kịp lên tiếng bà đã nói:

- Con vào phòng con đi, con mới về làm dâu có lẽ còn nhiều cái bỡ ngỡ, nhưng đừng nhà này có hai quy tắc, một là không tự tiện, hay là biết điều!

- Dạ... con

- Con vào phòng đi, nhà ta bỏ một khoản tiền cưới con, con cũng ká vào bán hợp đồng ấy, con cũng biết nhiệm vụ của mình gồm những gì rồi chứ? Chăm sóc gia đình này và sinh cho gia đình ta những đứa cháu.

Nói xong bà khẽ đẩy tôi vào trong phòng rồi đóng rầm cửa. Tôi bị bất ngờ sống mũi hơi cay cay, ngày đầu bước chân về nhà chồng còn chưa biết mặt chồng thì đã lờ mờ nhận ra bản thân chỉ là vật mua bán mà không được người ta tôn trọng. Đồ đạc của tôi đã được xếp vào tủ, tôi lấy bông tẩy trang lau qua mặt rồi thay đồ leo lên giường. Có lẽ do mệt quá tôi lại thiếp đi, khi đang ngủ bên ngoài bỗng có tiếng đập cửa rầm rầm. Tôi bật dậy như cái máy, cũng thấy gối ướt đầm, tiếng đập cửa mỗi lúc một lớn, tôi lao ra vừa mở cửa đã nghe tiếng em chồng the thé:

- Chị về làm dâu hay làm mẹ thế? Máy giờ rồi mà không dậy nấu cơm nữa?

Tôi liếc nhìn đồng hồ, sợ hãi nói:

- Chị xin lỗi chị mệt quá nên...

- Nói nhiều thế? Xuống nấu cơm đi tôi đang đói, đừng nghĩ nhà này có giúp việc là chị ăn không ngồi rồi nhé. Nhà tôi bỏ đồng tiền ra mua chị về để cho anh trai tôi với làm việc nhà nữa đấy. Xuống mau lên rồi hỏi cô ấy xem mẹ tôi cần dọn gì.

Lúc này tôi không nghĩ được gì, chạy vội xuống nhà, đóng bát đĩa trưa nay mọi người ăn vẫn vớt y nguyên trên bồn rửa bát. Có giúp việc nhìn thấy tôi cúi đầu nói:

- Cô Trinh không cho tôi rửa bát tôi để đấy để cô xuống rửa. Tôi... thật sự áy náy quá...

Tôi lắc đầu thờ dạ không đáp, cô giúp việc lại nói:

- Bà chủ cho tôi nghỉ việc rồi, từ mai tôi không còn làm ở đây nữa. Tôi sẽ chỉ cho cô một số cái trong nhà này nhé

- Sao mẹ cháu lại cho cô nghỉ việc? Cô làm gì mẹ cháu không vừa ý hả cô?

- Không phải, bà chủ bảo nhà này từ mai có người làm rồi tôi không cần làm nữa

Cô giúp việc trả lời xong tôi mới thấy câu hỏi của tôi ngô nghê làm sao. Cô giúp việc nhìn tôi tỏ vẻ thương cảm:

- Máy giặt ở tầng thượng, nhưng trước khi cho vào máy thì phải giặt tay, riềng quần áo đi làm đi chơi của bà chủ, cô cậu chủ phải giặt tay hoàn toàn, chỉ có quần áo ngủ ở nhà mới cho vào máy. Sáng đây cô phải nấu đồ ăn sáng cho cả nhà, thực đơn của ông chủ phải nấu riềng, tôi sẽ ghi lại cho cô. Ngày lau nhà ba lần sáng trưa chiều tối, máy hút bụi cô biết dùng chưa? Nếu chưa thì tôi hướng dẫn cho cô, thuốc thang của ông chủ phải cho uống đúng giờ, cô còn phải cùng lau người, tắm hằng ngày cho ông chủ nữa. Những việc lật vật trong nhà cô đều phải làm hết, đi chợ, nấu cơm, rửa bát chắc cô cũng thạo rồi chứ? Đây là bà chủ cần dặn tôi nói lại với cô như vậy nên mong cô không trách tôi.

Tôi vừa rửa bát vừa nghe, những việc này ở nhà tôi vẫn làm được... nhưng việc chăm sóc và tắm cho ba chồng... tôi thực sự có chút lẩn cẩn. Hình như cô giúp việc cũng hiểu suy nghĩ của tôi, nhẹ nhàng cười úp bát cho tôi nói tiếp:

- Ông chủ cô cứ coi như ba ruột mình, và lại việc tắm cho ông chủ cô yên tâm có người khác đến tắm cho ông, cô chỉ phụ giúp người ta thôi.

Nghe vậy tôi cũng an tâm hơn, rửa bát xong tôi lại cùng cô giúp việc nấu cơm. Cả tối hôm ấy tôi quần quăn làm việc, ăn cơm rửa bát xong lại lau từ trên tầng thượng xuống tầng một. Những tưởng ít nhất vậy cũng xong việc mà cô em chồng xinh đẹp tên Trinh vẫn chưa hài lòng, bắt tôi phải lau đi lau lại phòng của nó. Mẹ chồng tôi ngồi dưới nhà, không lên tiếng bênh tôi một câu thậm chí khi xuống bà còn bắt tôi lau lại bếp vì chưa đủ sáng bóng. Hơn mười một giờ tôi mới được về phòng, cả người tôi hơi rinh, tắm gội xong xuôi cũng đến nửa đêm. Khi tắt cả mọi người chìm trong giấc ngủ tôi mới leo lên giường. Bên ngoài đường xe cộ vẫn chạy tấp nập, tôi không buông rèm mà cứ thế nhìn ra ngoài. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao bên nhà trai lại gấp gáp cưới tôi như vậy, sinh cho gia đình họ những đứa cháu, lại làm việc như trâu như chó thay giúp việc thì cái giá này đâu hề đắt? Chẳng phải lương giúp việc cũng tầm chín triệu sao? Đánh đổi vài trăm triệu mua về tôi về... hình như lãi nhiều hơn lỗ. Tôi bật cười chua chát... thực ra không phải thoát khỏi căn nhà sống hai mươi năm đã là điều gì tốt đẹp, tôi đang dần cảm giác hình như mình chỉ chuyển từ địa ngục này sang địa ngục khác mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 5

Tôi nằm trên giường, mệt mỏi quá cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Nửa đêm đột nhiên tôi bỗng thấy toàn thân lạnh buốt liên tục bật dậy tìm chăn. Thế nhưng lúc này tôi mới nhớ tôi vẫn đang đắp chăn, có tiếng gió rít từng cơn qua cửa sổ. Lại thật! Rõ ràng tôi nhớ đêm qua tôi chỉ không buông rèm chứ cửa sổ đóng chặt mà. Cái hơi lạnh cứ thế phả vào người khiến tôi run cầm cập, tôi bật công tắc điện đứng dậy đi về phía cửa đóng mạnh lại. Cửa sổ là cửa kính nên tôi có thể nhìn rõ ra ngoài. Nửa đêm mà Hà Nội vẫn thật tấp nập, tôi khẽ thở dài, phố thị phồn hoa thì sao, nhà cao cửa rộng thì sao, tôi cô đơn trong chính tất cả các mối quan hệ của mình. Ở nhà thì bị ghê lạnh, đi lấy chồng thì bị coi thường.

Leo lên giường, tôi trần trọc mấy tiếng mới ngủ được. Khi đang say sưa tôi bỗng nghe tiếng trẻ con khóc, nhà này cửa cách âm chẳng hiểu sao lại nghe được tiếng khóc rõ mồn một như vậy. Nhưng rồi mệt quá tôi không mở mắt nổi lại chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau trời còn chưa sáng tỏ tôi đã phải dậy giặt quần áo rồi nấu đồ ăn sáng. Vì phải giặt tay toàn bộ đồ đi làm của mọi người, còn phải phân chia từng loại để giặt nên mất thời gian vô cùng. Đến khi phơi phong xong xuôi xuống nấu ăn sáng thì đã đến sáu giờ. Mẹ chồng tôi ngồi ở sofa phòng khách, vẻ mặt quý phái uống ngụm trà rồi hắng giọng nói:

- Nếu không thể làm nhanh mọi việc thì dậy sớm hơn. Ngủ trương mắt lên mới dậy giờ mọi người lại phải chờ.

Tôi không dám cãi lời vừa nấu ăn vừa đáp lại:

- Dạ vâng con sẽ rút kinh nghiệm ạ.

- Tí trưa con Trinh đi làm về thì nấu cơm cho nó, hôm nay thằng Long cũng về đấy chị nấu phần cho cả nó nữa. Lát có người đến tắm cho ba chồng chị nhớ mở cửa rồi lên phụ người ta, hôm nay tôi đi công chuyện không ở nhà, chị biết việc rồi cứ thế mà làm.

Hôm qua còn một câu con, hai câu mẹ, hôm nay mẹ chồng đổi cách xưng hô khiến tôi thấy xa lạ vô cùng cùng. Tôi nấu xong đồ ăn sáng bưng ra bàn cho mọi người, dầu sao cũng từng làm nhà hàng nên nấu ăn đối với tôi không có gì khó khăn. Ít nhất với một người khó tính như Trinh hay mẹ chồng cũng không thấy lên tiếng chê bai về bất phờ tôi nấu. Chỉ có điều ăn xong cái Trinh lại cần nhân:

- Sắp muộn cả giờ đi uống cà phê của tôi rồi, sau chị dậy thì dậy sớm một tí đi. Với lại tí giặt thêm cho tôi đồng quần áo tôi vứt trước cửa phòng, cái áo trắng nhớ ngâm rồi giặt cho kĩ, trước khi giặt bấm móng tay đi đừng để xước áo của tôi, hàng hiệu của tôi xước chị bán thân đi cũng không đủ trả đâu.

Tôi nghe em chồng nói mà cảm thấy bản thân còn chẳng bằng được cái áo của nó. Giá trị của con người tôi thật rẻ mạt. Tôi gật đầu không đáp cảm giê định lau bếp mẹ chồng tôi liền gất lên:

- Khi người khác đang ăn thì chị đứng yên hoặc ra chỗ khác đứng chứ đừng có làm việc trước mặt. Nguyên tắc lịch sự tối thiểu chị cũng không biết à?

Tôi bị quát giạt mình, nhưng vẫn không dám cãi bước ra ngoài. Đợi hai người ăn xong tôi mới vào ăn phần đồ ăn đã trưng phênh lên rồi lau dọn bếp. Nhà này làm gì cũng phải cẩn thận, đến lau bếp cũng mất nguyên ba mươi phút mới đủ để cho mẹ chồng cảm thấy hài lòng. Sau khi giặt quần áo cho cô em chồng tôi lau dọn nhà, nhà chồng tôi to vật vờ lau mãi mới đến tầng hai. Căn phòng giữa vẫn khóa im lìm, tôi bỗng dưng thắc mắc vì sao mẹ chồng tôi bắt tôi lau dọn toàn bộ từng kê nhà mà lại trừ căn phòng ấy. Tôi đứng bên ngoài, hơi tò mò đi sát mắt vào nhưng chẳng thấy được gì. Thế nhưng... mùi thì lại ngửi thấy mùi khói nhang rất thơm. Tôi bỗng hơi giật mình lùi lại, nhà này trên tầng thượng là phòng thờ rồi, sao dưới đây lại có mùi khói hương? Chẳng lẽ nhà có hai phòng thờ lận sao đây chẳng phải điều rất lạ sao? Sợ nghĩ nhầm, tôi hít hà lại, quả thực mùi nhang từ căn phòng ấy toả ra. Không hiểu sao tôi hơi rợn người, cảm giác lạnh lạnh bao phủ lấy toàn thân. Nhưng rồi tôi mau chóng gạt đi, về đây ngay từ đầu mẹ chồng tôi đã nói không nên tự tiện tò mò, tôi cúi xuống xách xô nước ra cầu thang làm nhiệm vụ còn lại. Trưa mười hai giờ sau khi đã làm xong hết mọi việc, cơm cháo cũng xong xuôi bên ngoài bỗng có tiếng cạch cửa. Ban đầu còn ngỡ Trinh về nhưng không phải, vừa treo tạp dề lên tôi đã thấy một bóng người cao to bước xuống. Tôi ngược mắt nhìn lên mới phát hiện đó là một người đàn ông. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần âu, không cần suy đoán cũng biết đó là Long, chồng của tôi. Long nhìn tôi, khoe môi cong lên tỏ vẻ khinh miệt. Tôi không lấy làm lạ, trong ngôi nhà này trừ người cha năm liệt giường thì có ai không coi thường tôi? Tôi cúi mặt khẽ hỏi:

- Anh về rồi sao? Để em rót cho anh cốc nước.

- Khỏi đi! Sốt ruột!

Sự có mặt của tôi trong nhà này vốn dĩ là thừa thãi, không bắt ngờ với thái độ này nhưng tôi vẫn có chút tủi thân. Ai đi lấy chồng cũng mong chồng đối xử tốt với mình một chút, bản thân tôi đã bị bán đi nhưng không nghĩ chồng mình lại phủ đến như vậy. Tôi cố nuốt cảm xúc vào trong họng tiếp:

- Vay chớ Trinh về em dọn cơm cho anh ăn nhé.

Long không đáp, anh ta ra ghế sofa ngồi bất tì, độ năm phút sau cái Trinh cũng về. Tôi dọn cơm ra gọi hai anh em họ xuống ăn. Trong bữa ăn hai anh em họ liên tục nói chuyện với nhau, tôi ăn vội bát cơm cho đỡ đói rồi lặng lẽ ngồi. Cái Trinh thấy vậy rít lên:

- Ăn xong đi bỏ hoa quả đi, ngồi đực ở đây à? Sao chị chả chủ động làm việc cứ ỉ ra thế? Tôi chả hiểu nổi luôn ý.

Tôi đứng dậy vào tủ lạnh bê đĩa hoa quả đã bỏ sẵn từ ban nãy đáp lại:

- Hoa quả chị bỏ rồi, em ăn luôn thì chị bỏ ra.

Cái Trinh nhìn tôi, rồi lừ mắt không đáp. Ăn xong nó với Long ai về phòng người nấy, tôi dọn dẹp xong cũng mệt mỏi lên tầng. Ban đầu khi mở cửa còn nghĩ Long ở trong phòng nhưng hình như anh ta còn chưa bước chân vào đến đây. Vợ chồng tất nhiên phải ngủ chung mà không thấy anh ta tôi có chút vui.

Trưa tôi chỉ dám ngủ ba mươi phút, ngủ xong lại xuống nhà tất bật công việc chiều. Quen việc dần nên mọi thứ cũng dễ dàng hơn.

Buổi tối cái Trinh không về chỉ có tôi với Long ăn cơm, ăn xong anh ta lại đánh xe ô tô đi ra ngoài. Mọi người không ở nhà thời gian của tôi cũng chỉ có lại được một chút, mười giờ tôi lên tắm rửa xong thì đi ngủ. Trước kia đi làm nhà hàng khi có khách còn nhiều việc chút, so với công việc ở nhà này vẫn nhàn hơn đôi chút. Từ hôm qua tới giờ lên làm vợ người ta ba mẹ tôi không gọi cho tôi lấy một cuộc, tôi thờ dài, hôm nào cũng muốn mới xong việc, muốn gọi hỏi thăm bà nội cũng không được.

Tôi nằm một lát cảm thấy mắt liu diu liền dậy kiểm tra lại cửa sổ. Lần này tôi chắc chắn đóng chặt mới leo lên giường. Không biết hôm nay mọi người bao lâu mới về, tôi cứ nằm rồi ngủ lúc nào chẳng hay. Đến giữa đêm đột nhiên tôi lại thấy một luồng khí lạnh phả vào người, tôi kéo chăn mạnh cuộn tròn lại, bất chợt có tiếng trẻ khóc ré lên giữa đêm tĩnh mịch. Tiếng khóc rất rõ ràng, rõ đến mức tôi còn cảm nhận được nó phát ra từ vách tường chung với căn phòng giữa. Tôi bật dậy đốc chân chạy ra thì tiếng khóc im bật, nếu như cửa sổ mở tôi có thể coi như đó là tiếng khóc bên ngoài mặc dù cho căn nhà này nằm một mình ở đây. Có điều cửa sổ hôm nay đóng rất chặt, một tiếng còi xe cũng không lọt nổi. Tôi áp tai vào tường nhưng không thể nghe thêm được nữa. Căn nhà này... rốt cuộc sao lại có tiếng khóc giữa đêm? Hôm qua là do tôi ngủ say, nhưng ban nãy vì luồng khí lạnh mà tôi đã tỉnh táo kia mà. Bỗng dưng tôi thấy có chút sợ sệt liền nhảy lên giường đắp chăn kín mít. Tôi cố gạt đi rằng tôi nghe nhầm thôi, làm việc nhiều cơ thể mệt mỏi sinh ra ảo tưởng là bình thường. Nghĩ vậy tôi cũng đỡ sợ hơn, con người là thế đấy, cứ thần hồn nát thần tính rồi suy nghĩ bậy bạ. Tôi bật cười, xoay người rồi chìm vào giấc ngủ, thế nhưng khi đang say sưa ngủ đột nhiên tôi lại nghe được tiếng khóc trong đêm. Khi còn chưa kịp định thần bất chợt tôi còn thấy có tiếng vông cọt kẹt, tiếng ru à ối vừa dịu êm lại vừa lạnh lẽo. Tôi đưa tay dụi mắt rồi bật dậy, khi vừa bật công tắc đèn mọi thứ lại trở nên im bật. Lần này tôi thực sự hoang mang, rốt cuộc tại sao tôi lại nghe được tiếng trẻ con khóc? Cổ họng tôi khô khốc, uống một cốc nước đầy mà vẫn chưa thể bình tĩnh nổi. Trước kia tôi chưa từng mơ những giấc mơ thế này còn là giấc mơ lặp lại. Mà đây là mơ hay là thật?

Rất nhiều câu hỏi cứ ngổn ngang, tôi không kìm nổi nữa đứng dậy mở cửa bước ra ngoài. Xung quanh vắng lặng, căn phòng giữa cũng hoàn toàn im lìm. Rõ ràng mọi thứ đều rất bình thường, tôi ghé sát tai vào trong cánh cửa gỗ ở phòng giữa nhưng tuyệt nhiên một tiếng động nhẹ cũng không hề có. Cuối cùng tôi trở về phòng, thức đến sáng, tiếng trẻ khóc cũng không xuất hiện thêm.

Hôm nay tôi dậy sớm hơn mọi ngày, sau khi đã giặt giũ thì xuống nấu ăn sáng. Cũng may lần này nấu xong mẹ chồng tôi cũng mới xuống. Bà nhìn tôi rồi đột nhiên nói:

- Tay nghề nấu ăn của chị cũng khá đấy, trình bày đẹp mắt nữa.

Tự dưng sáng được khen, tôi nghe xong cười hi hi đáp lại:

- Dạ con cảm ơn mẹ.

Đáp xong tôi nhớ đến tiếng khóc đêm qua liền khẽ hỏi:

- Mẹ ơi gần nhà mình có nhà ai có trẻ con không mẹ?

- Sao chị hỏi thế?

- Tại hai đêm nay con cứ đang ngủ lại thấy có tiếng trẻ con khóc.

Mẹ chồng tôi đang đứng bất chợt lùi lại một lúc sau mới đáp:

- Ở đây không có trẻ con, chị cứ ăn nói linh tinh, trẻ con đâu ra mà nghe được tiếng nó khóc.

- Nhưng mà lạ lắm mẹ ạ, con nghe thấy tận ba lần cơ mẹ...

- Đã nói không có rồi mà.

- Vâng nhưng tại con nghe được mấy lần như thế mà gần sáng nay còn nghe cả tiếng ru con rồi tiếng khóc nên con cứ thấy lạ lạ. Mà con cứ thắc mắc nhà mình cửa cách âm sao lại nghe rõ được như vậy hay tại con mệt quá...

Còn chưa kịp nói hết câu đột nhiên mẹ chồng tôi giáng một cái tát như trời giáng thẳng xuống mặt. Tôi bị bất ngờ, đến khi định thần lại phát hiện máu mũi chảy xuống miệng tanh lờm. Mẹ chồng tôi nhìn tôi rít lên:

- Ăn nói vớ va vớ vẩn! Về nhà này ngay từ đầu tôi đã nói gì chị quên rồi sao? Tôi đã nói không có là không có. Từ nay cấm chị ăn nói kiểu vớ vẩn này không thì đừng trách tôi. Chị cứ ăn rồi nghĩ linh tinh nên đêm mơ linh tinh, đừng để phải ném vào khoa thần kinh mới chịu.

Mẹ chồng tôi nói xong đi ra ngoài để lại mình tôi đứng trân trân trong bếp. Không hiểu sao tôi lại rung mình sợ hãi, sợ hãi không phải vì giấc mơ đêm qua mà sợ hãi vì sự tàn nhẫn của mẹ chồng. Lúc này tôi mới chợt hiểu ra, đến ngay cả quyền nói tôi cũng không thể nói, có những thứ dù cho thắc mắc cũng không cần câu trả lời. Tôi đi vào nhà vệ sinh cầm cuộn giấy nhét vào mũi rồi dọn đồ ăn sáng ra. Mọi người ăn xong thì lần lượt đi làm, tôi dù đau cũng phải xách làn đi chợ sau đó về phụ người ta tắm cho ba chồng. Ở nhà này chỉ có ông là không chửi bới tôi, mà thực ra bởi ông nằm liệt giường chứ tôi cũng không rõ ông ghét tôi hay quý tôi. Thế nhưng điều đó chẳng quan trọng, điều quan trọng tôi cần làm bây giờ là làm sao tồn tại được trong căn nhà này đến hết cuộc đời dài đằng đẵng đây?

Tối hôm ấy mọi người đều trở về đông đủ, mẹ chồng tôi dường như quên mất chuyện sáng nay. Trong bữa cơm bà quay sang Long nói:

- Mây đi ít thôi, đêm thì về ngủ với vợ kiếm đứa con chứ ba mày càng ngày càng yếu đi. Ông ý muốn nhìn thấy cháu nội trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Long liếc nhìn tôi, thờ dãi đáp:

- Vâng, tối con sang công ty một lát rồi con về

- Nhớ về sớm đấy.

- Vâng con biết rồi.

Tôi cúi mặt, cô dâu còn chưa biết đêm tân hôn là gì bỗng thấy sờ sợ. Long đẹp trai, nhưng dù sao tôi và anh ta cũng không yêu nhau... nghĩ đến việc phải gần gũi nhau tôi thấy không có chút cảm xúc nào.

Long ăn xong thì đi luôn, hôm nay mọi người ở nhà, xong việc cũng nửa đêm. Tôi tắm xong liền lên giường. Nghĩ lại cái tát sáng nay của mẹ chồng tôi vẫn hãi. Cơ mà có hãi thì hãi đến giờ mất dấu lại tôi vẫn phải ngủ. Đang thiêu thiêu bất chợt tôi thấy có tiếng lạch cạch, còn ngỡ Long về nên tôi vội vàng ngồi dậy thế nhưng lúc này cửa vẫn đóng chặt, tiếng lạch cạch phát ra từ gầm giường. Chiếc giường của tôi hơi rung nhẹ, rồi đột nhiên có tiếng cào rất mạnh lên những thanh gỗ. Tôi sợ hãi nép vào một góc, tim đập thình thịch. Tiếng cào mỗi lúc một lớn và rõ, chiếc rèm cửa tung lên phấp phới tạo ra những âm thanh nghe rất chói tai. Gió từng cơn phả vào người tôi lạnh buốt, tiếng cào bên dưới vẫn không dứt. Tôi mím chặt môi, với điện thoại bật đèn flash từ từ lè ra phía ngoài của giường. Đột nhiên tôi thấy bóng mình trong chiếc gương đối diện trông rất đáng sợ. Tôi cố giữ bình tĩnh, soi đèn xuống rồi từ từ nhìn xuống gầm giường. Bỗng dưng một bóng đen lao ra khiến tôi giật bắn mình rơi cả điện thoại xuống đất, cánh cửa phòng mở to rồi đập rầm mạnh một cái. Tôi sợ hãi không thể kìm nổi mà hét lên, lại một tiếng rầm nữa, cánh cửa cũng đóng chặt, tôi không còn nghĩ được gì toàn thân bỗng dưng nhẹ bẫng đi như trên mây trên gió.

***

Lời tác giả: truyện này có chút yếu tố tâm linh, nhưng cũng như Bùi Hồng Trần chứ thực sự không đáng sợ như mọi người nghĩ đâu vì đây vẫn là thể loại thực tế chứ không phải truyện ma đâu nha. Trong nhóm đã đến chương 16, phí vào nhóm 50k, ai muốn ủng hộ tớ ỉb đề vào nhóm nha mọi người. Ở ngoài tương tác cmt xôm xôm mai lại có nha

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bên ngoài chợt có tiếng bước chân rồi có tiếng ồm ồm cất lên:

- Chỉ là con mèo thôi mà cô hú hét như con điên vậy? Ngâm mẹ mồm vào hay để mẹ tôi xuống và cho đây?

Tôi ngược mắt nhìn lên mới kịp hoàn hồn, hoá ra là Long, anh ta đã về. Nhưng con sợ hãi vẫn không nguôi đi, tôi ngồi một lúc mới bình tĩnh, căn nhà này sao tôi cứ có cảm giác bí ẩn, ám u mà không lý giải nổi. Long ném chiếc điện thoại cho tôi rồi bước ra ngoài. Tôi nhìn theo anh ta rồi lấy hết can đảm hỏi:

- Anh không ngủ ở đây sao?

- Không! Nhưng nếu mai mẹ tôi hỏi cô nhớ nói tôi ngủ với cô, nếu không thì đừng trách tôi.

- Tôi... tôi biết rồi.

Long mở cửa bước ra ngoài, nhưng anh ta đóng cửa không chặt. Tôi dù sợ vẫn phải đứng dậy dạy lại. Khi ra đến ngoài chợt tôi thấy Long cách cửa phòng giữa rồi bước vào. Tôi cũng mau chóng đóng cửa phòng rồi leo lên giường không dám tò mò. Đêm hôm ấy tôi ngủ say mà không hề nghe được tiếng khóc nào, dù đôi khi tỉnh dậy cổ căng tai để biết mình không nghe nhầm thì vẫn không thể nghe nổi. Là đâu óc tôi bị thần kinh như mẹ chồng tôi nói, hay căn nhà này thực sự có vấn đề? Sao... tôi cứ có linh cảm chẳng lành, chẳng hạn như căn phòng này, gương phòng ngủ đối diện với giường, đây chẳng phải điều kiêng kị sao? Rồi tiếng trẻ con, mùi khói hương... tất cả mọi thứ đều khiến tôi cảm thấy lạ lùng nhưng lại không dám thắc mắc.

Những ngày tiếp theo cuộc sống của tôi vẫn lặp lại như cái máy. Nhưng lạ một điều, từ khi Long về tôi không còn nghe những tiếng khóc giữa đêm nữa. Có lẽ do đầu óc tôi mệt nên sinh ra ảo tưởng thật. Vì tôi chả khác gì hàng hoá mua bán nên tất nhiên cũng chả có ngày lại mặt. Tôi biết mình xác định về đây rồi cũng khó mà về được nên chỉ tranh thủ gọi về cho bác Thông hỏi tình hình bà. Cũng may bà khoẻ rồi được ra viện và đã về quê तो cũng an tâm hơn rất nhiều, cuộc mua bán này xem ra cũng không hề vô ích.

Một buổi tối của ngày thứ mười khi tôi đang nấu cơm thì nghe trên nhà có tiếng mẹ chồng tôi nói với Long:

- Tình hình công ty tệ lắm sao? Chẳng phải bên kia là công ty lớn sao?
- Bên phía kia người ta đòi rút vốn khỏi công ty nhà mình, mấy tháng nay rồi mà mọi thứ cứ lao đao. Con cũng đã thử thay đổi lại mấy phương án, kế hoạch mà không cải thiện nổi. Đợt trước con báo mẹ làm lễ cho con mẹ làm chưa?
- Mẹ làm rồi.
- Vậy sao mà mãi không cải thiện nhỉ? Con đang không biết nếu cứ tình trạng này công ty kéo dài được đến bao lâu nữa.

Mẹ chồng tôi khẽ thở dài đáp lại:

- Thầy bảo với mẹ con phải có một thằng con trai thì mới đổi vận được. Giờ mà có, sang năm đẻ là đẹp nhất, nó sẽ đem lại may mắn cho cả cái nhà này, sức khỏe của ba cũng cải thiện.
- Thầy nói với mẹ lúc nào?
- Lúc làm lễ xong thầy có nói như vậy, nên mẹ mới gấp gấp lấy con Phương về đấy chứ? Nó hợp tuổi hợp mệnh con, sinh được con trai nữa con sẽ rất vượng.

Tôi nghe xong đột nhiên chột dạ, tiếng Long lại cất lên:

- Nhưng biết sao được năm nay có đậu được con trai không? Nếu là con gái thì sao mẹ?
- Thầy bảo nếu con gái thì là khác tính nhưng thầy nói với mẹ cần giờ để hai đứa quan hệ sẽ ra chuẩn con trai. Mẹ biết mấy từ ngày nó về mầy cũng chả ngủ với nó đâu, nhưng giờ mầy phải nghe mẹ. Nếu muốn đổi vận thì phải nghe mẹ. Đây không phải chuyện của riêng mầy mà là chuyện của cả cái nhà này. Còn những cái gì cũ đã qua cho qua đi. Năm năm rồi, người chết cũng đã chết, người sống cũng nên sống sao cho người chết yên lòng.

Trên tầng có tiếng dép loẹt xoẹt của cái Trinh đi xuống, tôi không dám nghe nữa mà vội vàng mở vòi nước rửa rau. Buổi tối ăn cơm rửa bát xong mẹ chồng tôi cho phép tôi lên phòng mà không cần lau lại nhà lần nữa. Tôi cũng không ngờ mà không nhận ra ý đồ của bà, nhưng dù sao cũng đã cưới nhau, việc này không sớm thì muộn cũng phải diễn ra. Khi tôi tắm xong Long cũng lên, hơn mười ngày lấy nhau nhưng cả hai vẫn như người xa lạ, anh ta đêm nào cũng ngủ bên phòng giữa kia, và tôi đến tận bây giờ vẫn là một cô gái còn trinh. Long bước vào nhà vệ sinh tắm tấp ba mươi phút mới xong. Dù tôi không có tình cảm với anh ta thì cũng phải công nhận anh ta đẹp trai, phong độ mới rất thơm tho sạch sẽ.

Long buông rèm rồi tiến lên giường, thấy tôi nằm im không nhúc nhích anh ta liền lên tiếng:

- Mẹ tôi mua cô về để trung bày à?
- Vậy... vậy em phải làm gì?
- Massage cho tôi và làm nghĩa vụ của người vợ đi.

Lần đầu tiên tôi gần một người đàn ông thế này, trước yêu Thắng cũng chưa từng nằm một giường. Tôi hơi run run tiến lại đưa bàn tay nhẹ nhàng massage lên vai, cổ của Long. Động tác của tôi thực sự rất vụng về, Long có vẻ chán nản, kéo mạnh tay tôi xuống dưới, rồi thô bạo xé toạc chiếc váy mỏng manh tôi đang mặc. Cả người tôi trần truồng trước mặt anh ta, Long nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt liếc dần xuống bộ ngực căng tròn rồi đột nhiên lao đến hôn mạnh bạo lên nó. Tôi bị bất ngờ chưa kịp phản ứng anh ta đã đè mạnh tôi xuống, bàn tay giật phăng những thứ sót lại trên người và rất nhanh chóng ẩn phần thân dưới thẳng xuống người tôi. Tôi bị đau như xé da xé thịt, cổ cắn chặt môi nhưng nước mắt vẫn trào ra. Từng nhịp lên xuống của Long khiến tôi điếng cả lại. Anh ta dường như không để ý, cứ thế mà thúc. Tôi chưa bao giờ cảm nhận cái đau như chết đi sống lại như vậy, nhưng lại không dám kêu lên, đến khi có một dòng nước ấm chảy vào trong Long mới dừng lại. Lúc này cả người tôi cũng không còn đứng dậy nổi, cứ nằm im trên giường. Long nhìn tôi, nhìn xuống cả tấm đệm trắng bên dưới gương mặt tỏ vẻ hài lòng lắm lắm gì đó. Thứ nước bên dưới khiến tôi thấy nhột nhột bắn thiêu, cuối cùng có đau tôi cũng cố gượng dậy để đi rửa. Khi vào Long cũng đã xoay người ra ngoài ngủ say. Tôi nằm nép vào một góc, nước mắt không biết từ đâu trào ra. Không phải tôi tiếc đời con gái, chỉ là không nghĩ lần đầu tiên của mình lại đau đớn tui nhục như vậy. Đêm hôm nay Long ở đây, tôi có xua đi những hình ảnh ban nãy để ngủ, nếu không đủ được mai tôi sẽ không có sức mà làm việc. Cuối cùng tôi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm tôi định dậy đi vệ sinh đột nhiên phát hiện Long không còn nằm bên cạnh, bỗng có tiếng trẻ con lại khóc ré lên trong màn đêm. Tôi giật mình, chưa kịp định thần lại nghe tiếng ru khe khẽ:

- À oi, con oi con ngủ cho ngoan.

Tiếng ru rất êm như được phát ra từ một chiếc radio cũ kỹ. Tim tôi đập thình thịch, liền dốc chân bước xuống. Thế nhưng vừa xỏ được chiếc dép thì có tiếng gào thét đến chói cả tai. Tôi khựng lại, một giọng đàn bà vang vang, vọng vọng rít lên:

- Tao sẽ giết mầy, tao sẽ giết chết tất cả chúng mầy.

Tôi sợ hãi, leo vội lên giường kéo chăn kín đầu, cánh cửa sổ bất chợt mở tung, từng cơn gió phả vào lạnh lẽo. Tiếng rít mỗi lúc một lớn, chiếc chăn tôi đang che bất chợt bị kéo mạnh ra, tôi sợ hãi không kim được gào lên. Đột nhiên có tiếng Long quát lớn:

- Cô điên à? Đêm hôm gào thét gì thế?

Lúc này tôi vẫn chưa định thần lại, một lúc sau mới phát hiện Long vẫn nằm bên cạnh, ánh đèn le lói chiếu xuống gương mặt đẹp trai của anh ta. Tôi bị anh ta quát cũng vừa kịp hiểu ra hoá ra từ nãy là tôi mơ chứ không phải thật. Long cau mày nhìn tôi, cau kinh lắm lắm chửi thêm vài câu nữa. Tôi cũng hơi áy náy đáp lại:

- Xin lỗi anh, tại em mơ thấy ác mộng nên...
- Thôi nằm xuống ngủ mẹ đi.

Tôi gật đầu, nằm xoay lưng về phía cửa. Tuy vậy giấc mơ ban nãy vẫn ám ảnh tôi đến quá nửa đêm. Tại sao tiếng trẻ khóc, tiếng ru à oi lại xuất hiện lại? Tôi thực sự sợ hãi... tìm vẫn đập thình thịch. Sáng hôm sau, sau cơn ác mộng người tôi rất uể oải. Nhưng tôi không dám dậy muộn mà vẫn phải dậy từ bốn giờ rưỡi để giặt quần áo và lau nhà rồi nấu ăn sắn, ăn sáng xong tôi định xách làn đi chợ mẹ chồng tôi đã nói:

- Đạo này kinh tế trong nhà khó khăn, tiền đi chợ sẽ giảm xuống bớt. Tiền đi chợ tháng này chị đưa cho tôi, từ hôm nay tôi sẽ phát lại theo ngày, chỉ tiêu mua bán gì phải ghi lại rõ ràng cho tôi.

Tôi gật đầu, ở đây mọi người nói thế nào tôi biết nghe như vậy. Buổi trưa nay nghe nói nhà có khách nên mẹ chồng đưa cho tôi nhiều hơn một chút. Đi chợ về mọi người cũng đã ra khỏi nhà, tôi lau dọn và phụ tắm cho ba chồng xong thì xuống nấu cơm. Gần mười hai giờ mẹ chồng tôi và cái Trinh về trước dẫn thêm một cô gái hơn tôi khoảng ba bốn tuổi vào nhà. Khi

vừa nhìn thấy tôi chị ta quét ánh mắt nhìn một lượt rồi nói:

- Di, nhà di mới thay osin mới hả?

Mẹ chồng tôi hơi cười đáp lại:

- Không, nó là vợ của thằng Long, tại nó ở nhà nên ăn mặc giản dị thôi. Phương, ra chào chị Vân đi con, chị ấy ở bên nước ngoài về nên chưa biết con.

Mang tiếng là vợ của giám đốc một công ty chứ thực ra bản chất của tôi cũng chỉ là con osin, có điều nghe nói vậy tôi vẫn xấu hổ nên chỉ cúi gằm mặt chào lí nhí. Chị Vân nhìn tôi gật đầu trả lời:

- Chị là bạn thanh mai trúc mã với anh Long từ hồi còn còi trần tấm mura.

Tôi mỉm cười nói vài câu xã giao rồi lại xuống dọn cơm. Dọn cơm xong Long cũng về, vừa nhìn thấy chị Vân anh hơi khựng lại, nhưng rồi anh mau chóng trở về bàn ăn. Trong bữa cơm tôi được biết chị Vân là con gái của bạn mẹ chồng tôi, rất thân với cái Trinh và Long. Cả bữa ăn mọi người đều xúm lại nói chuyện với chị Vân, nhưng phải công nhận chị ấy thật xinh đẹp, lại có học thức, gia đình cũng giàu có. Đến tối nhìn còn thấy ngưỡng mộ nữa là, đúng là con người gia đình đã giàu có, lại xinh đẹp, giỏi giang cũng được đối xử khác với tôi.

Ăn cơm xong Trinh và chị Vân đi ra ngoài, tôi dọn xong thì lên tầng phơi nốt quần áo trong mắt giặt. Lúc đi qua phòng của mẹ chồng bắt chợt tôi nghe tiếng bà cất lên:

- Nói sao thì nói ngày xưa cũng vì vợ mày mà mới mất đi đứa cháu đích tôn. Vợ mày chết rồi nhưng mày cũng đừng đối xử với con Vân như vậy. Nó không sinh được con chẳng phải lỗi cũng một phần do cả mày sao? Mày vì cái chết của vợ mày mà như kẻ mất hồn bao nhiêu năm nay nhưng con Vân nó cũng vì vợ chồng mày mà sống khổ sống sở bao nhiêu năm nay, với lại vợ mày chết do nó tự trượt chân ngã cầu thang, còn đứa bé trong bụng con Vân chết lại là do vợ mày. Mày không phải thất đức gì mà trách tội người chết nhưng mà cái gì đúng mày phải nói. Giờ một đứa con gái không thể sinh đẻ được, mày lại còn lạnh nhạt với nó.

Nghe đến đây tôi thực sự tò mò, thế nhưng bên trong có tiếng cạch, tôi không dám nghe thêm nữa vội chạy lên tầng thượng phơi quần áo. Hình như dưới tầng ba Long với mẹ chồng tôi cãi nhau, nhưng tôi không thể nghe được tiếng chi, chỉ thấy một lúc sau có tiếng đóng rầm cửa rồi tiếng dếp của Long loẹt xoẹt đi trên nền nhà. Tôi vừa phơi quần áo vừa cố nghĩ xem lời mẹ chồng nói là như thế nào? Rốt cuộc việc chị Vân không thể sinh con tại sao lại do vợ cũ của Long? Tôi càng cố suy đoán lại càng hoang mang, nhưng dù có gặt đi tôi vẫn cảm thấy căn nhà này có quá nhiều bí ẩn. Không hiểu sao cái suy nghĩ ấy của tôi càng lúc càng tăng lên rõ rệt.

Những ngày tiếp theo chị Vân không thấy sang lần nào nữa. Nghe mẹ chồng tôi nói nhà chị ở phố cổ nhưng ba mẹ đều định cư ở Đức. Đó là chuyện của chị Vân, còn chuyện của tôi thì chẳng có gì đặc biệt, hằng ngày sớm tối cơm nước, chỉ có thay đổi Long bắt đầu nhẹ nhàng với tôi hơn một chút và những cơn ác mộng vẫn lâu lâu xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Trước kia mỗi lần thấy Long tôi đều sợ nhưng giờ cũng bắt đầu quen, anh ta không thô bạo khi làm tình nữa, tuy lâu lâu vẫn nói những câu cục súc nhưng so với ngày ban đầu cũng đỡ hơn rất nhiều. Có lẽ mẹ chồng tôi cũng mong có cháu nên bà không gay gắt với tôi như trước. Tôi cũng mong mình sớm có tin vui, có lẽ khi có con rồi ít nhiều tôi cũng cải thiện được tình cảm của mọi người dành cho mình.

Một buổi sáng thứ bảy sau ngày chị Vân về một tuần mẹ chồng tôi giục tôi về quê đến chiều mai hằng lên. Lúc đầu nghe bà nói tôi ngạc nhiên lắm, còn không dám tin vào tai mình, thế nhưng bà đưa cho tôi một khoản tiền còn căn dặn mua đồ về cho từng người. Thực ra tôi không muốn về nhà nhưng nghĩ đến bà nội lại không thể không về. Trưa tôi nấu ăn xong được mẹ chồng gọi cho một chiếc xe ôm đưa ra bến xe. Đường Hà Nội Quảng Ninh giờ đã có cao tốc nên rất thuận tiện, về đến nhà chỉ hơn ba tiếng đồng hồ. Gần một tháng lấy chồng mà trở về nhà tôi bỗng thấy xa lạ quá. Tôi xách túi đẩy cổng bước vào vừa hay đúng lúc mọi người đang nấu cơm. Góc bếp, mẹ và chị Linh nấu nướng, ở bàn Thắng và ba tôi ngồi nhâm nhi con mực khô với chút bia. Thủ tục, cảnh này rất đau lòng nhưng tôi không lấy gì làm ngạc nhiên. Tôi biết chẳng sớm thì muộn chị ta cũng trở về lại căn nhà này bởi mẹ tôi có thể bỏ tôi chứ không đời nào bỏ chị ta. Thậm chí ngay giây phút này tôi còn nghĩ việc đuổi chị Linh đi chỉ là vở kịch để mẹ lấy lòng tôi suốt khoảng thời gian bà nội bệnh. Mục đích chính của mẹ tôi vẫn là bán tôi đi cho nhà của Long. Thấy tôi, mọi người đều tò mò và ngạc nhiên, tôi đặt ít đồ lên bàn khẽ nói:

- Con về thăm qua nhà chút thôi. Mọi người cứ ở lại vui về đi, con giờ bắt xe về nhà bà nội.

Mẹ tôi thấy vậy thì háng giọng nói:

- Về rồi thì ở đây ăn cơm đã con, mà sao con về không bao trước thế?

Tôi nhìn bà lạnh lùng đáp:

- Không báo trước thì mới thấy cảnh cả nhà hạnh phúc thế nào khi không có con chứ.

- Phương, không phải thế đâu. Thực ra lúc con đi lấy chồng ba mẹ đã rất nhớ con nhưng không dám gọi nhiều sợ phiền con. Dù sao cũng là dâu mới nên... Còn chuyện con Linh, dù sao con cũng đi lấy chồng rồi nên tha cho chị con nhé. Dù sao cùm máu mủ ruột thịt... bỏ sao được nhau hả con? Con đừng chấp chị, mẹ cũng đã đánh nó mấy lần rồi, nhưng dù sao nó cũng đang mang bầu nên...

Mẹ tôi kể lể nhiều lắm, nhiều đến mức tôi cũng suy tấc động vì tình cảm thân thích ruột thịt qua lời nói của bà. Bà kể xong thì hỏi tiếp:

- Mà con lấy chồng thế nào? Người ta... có thương con không? Mẹ nghe bác Thông nói con rể là giám đốc công ty hả? Vậy...

Tôi nghe đến đây liền ngắt lời:

- Họ rất tốt với con, gia đình họ đều thương con. Tuy anh ấy trải qua một đời vợ nhưng tính cách rất tốt chứ không hề có chuyện độc ác, máu lạnh, tàn nhẫn như việc mẹ nghe thiên hạ đồn đầu. Mẹ yên tâm đi, chồng con làm giám đốc nên không để con thiếu thốn gì cả, hôm nay còn thuê cả taxi cho con về đây. Lẽ ra hôm nay anh ấy cũng về cùng con nhưng vì công ty có dự án đột xuất nên phải ở lại.

Mẹ tôi nghe xong hai hàng lông mày nhú lại, chị Linh và Thắng cũng đen cả mặt. Tôi khẽ quay đi xin phép về nhà bà nội. Mặc cho mẹ tôi níu ở lại tôi xách túi hoa quả đất tiền đi ra đầu ngõ rồi bất nhảy lên xe bus về nhà bà nội. Thực ra ban này tôi không hề định nói ra những lời chêm gió kia, nhưng nhìn thấy Thắng và Linh tôi lại ức, lại muốn cho hai con người khôn ngoan biết tôi sống tốt đẹp hơn. Vậy mà điều đó chẳng làm tôi hả hê chút nào, lên xe ngồi nhìn ra ngoài lại thêm đau lòng. Khi về đến nhà bà nội cũng đã tối, lúc này tôi mới nghe vợ bác Thông nói bà nội sau ca phẫu thuật thì không còn khả năng nói được, tuy sức khỏe bà đã ổn nhưng tôi không hiểu lý do gì bà phẫu thuật tìm có liên quan gì đến vấn đề này, chỉ nghe bác gái nói rằng thanh quản của bà có vấn đề nên giờ chỉ nghe nhìn chứ nói thì không.

Cả đêm ấy tôi ngủ và chăm sóc bà, vì không thích ba mẹ tôi kéo xuống đây làm phiền nên tôi có nói với họ trưa tôi sẽ lên ăn cơm với họ rồi mới về. Thế nhưng mười hai giờ trưa tôi bất luôn xe trở về Hà Nội. Sao tôi không hiểu tính mẹ tôi chứ, ngay từ đầu vì nghe người ta nói Long là kẻ tàn nhẫn, để người vợ cả chết nên mẹ mới đẩy tôi đi, chứ nếu đó là mối ngon còn lâu mới đến lượt tôi. Giờ nghe tôi nói cuộc sống tốt đẹp, ngoài việc muốn bỏn rút thì tôi tin mẹ cũng chẳng có ý tốt đẹp gì. Thực ra tôi không muốn nghĩ xấu cho mẹ, nhưng những việc mẹ làm với tôi đến giờ khiến tôi không thể có ý nghĩ tích cực hơn.

Khi tôi về đến nhà chồng cũng gần bốn giờ chiều, vừa bước chân gần đến cổng đột nhiên tôi thấy mùi hương vàng rất nồng nặc. Những tàn tro bay lên trong cái nắng cái gió hanh hao. Cánh cửa nhà khẽ mở ra, một người đàn ông mặc bộ quần áo thủy thủ cũng nhanh chóng đi ra ngoài. Hôm nay đầu phải Rằm, đội người thầy cúng đi khua tôi mới trở vào nhà. Có điều tôi cũng chẳng dám thắc mắc hay suy nghĩ gì nhiều. Lúc vào nhà mẹ chồng thấy tôi thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao lên sớm thế?

- Dạ tại con lên sớm để dọn dẹp ạ.

- Vậy lên phòng tắm rồi nghỉ ngơi đi. Hôm nay tôi đặt com ngoài rồi mà lát chờ con Trinh, thằng Long về mới ăn. Chị cứ nghỉ ngơi đi nhà cửa này có người lau dọn rồi.

Tôi nhìn mẹ chồng thực sự sùng sốt, nhưng tôi cũng không dám trái lời liền mau chóng xách đồ lên phòng.

Vì cả đêm qua chăm bà nên tôi cũng hơi mệt liền ngủ thiếp đi. Khi đang ngủ tôi chợt thấy mùi khét lẹt, mùi khói, mùi hương xộc thẳng vào mũi.

Tôi nhanh chóng bật dậy, mở cửa phòng thì phát hiện ở phòng giữa khói bốc lên nghi ngút chui qua khe hẹp bên dưới. Mẹ chồng tôi cũng chạy lên đến nơi, phía sau là Long và cái Trinh về từ lúc nào. Lúc này mọi người không để ý đến sự có mặt của tôi mà vội vàng rút chìa khoá mở cửa phòng. Khi vừa mở ra, tôi chợt rùng mình lùi lại. Trong căn phòng đang cháy có một chiếc bàn thờ lớn, hai bên tường đều dán đầy những lá bùa xanh đỏ đến đáng sợ, và... trên bàn thờ là di ảnh của một người phụ nữ rất xinh đẹp và còn trẻ, bên cạnh là một con búp bê barbie nhỏ đặt cạnh. Không hiểu sao khi nhìn thấy bức di ảnh kia, trong tai tôi lại vọng vọng những tiếng ru:

- À ơi... con ơi... con ngủ cho ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lúc này Long và mẹ chồng tôi mau chóng vào trong để dập lửa. Tôi vì còn sốc chưa kịp biết mình phải làm thế nào, cũng không biết có được phép vào không? Cũng may rất nhanh chóng dập lửa cũng tàn, chỉ là bàn thờ bị cháy hấn một bên, có điều lạ lùng là mặc dù lửa cháy sát ngay bên di ảnh nhưng cả di ảnh lẫn con búp bê đặt trên đó đều không hề hấn gì.

Khi mẹ chồng tôi bước ra, nhìn thấy tôi liền quát lên:

- Xuống nhà dọn dẹp đi, đứng đực ra đây à? Vô tích sự!

Tôi nghe vậy liền vội vàng xoay người đi, người giao com cũng vừa hay đưa đồ đến. Dọn com một lúc lâu sau mọi người mới từ trên tầng xuống. Về mặt Long rất căng thẳng khiến tôi hơi sợ sệt. Thực ra lúc này tôi cũng ngầm hiểu ra căn phòng giữa là căn phòng thờ của vợ cũ anh ta. Chỉ có điều tôi vẫn thấy khó hiểu, bình thường chị ấy đã về đây làm dâu thì có mất đi cũng vẫn là dâu con hay phong tục thờ cúng ở đây khác nên phải có hai bàn thờ như vậy? Và lại bình thường là phòng thờ sao lại dán đủ loại bùa chú, căn phòng giữa ấy thật sự âm u, chỉ nhìn vào cũng rợn gai ốc. Tôi nhớ lại những giấc mơ khi về đây. Liệu rằng vợ cũ của Long và những giấc mơ ấy có chút gì liên quan đến nhau hay không? Tại sao khi nhìn vào di ảnh kia những câu ru giữa đêm lại vọng vọng bên tai tôi?

Ăn com xong mẹ chồng tôi với Long và cái Trinh lên tầng. Nghe đâu mai mẹ chồng tôi lại phải mời thầy đến để thay lại bàn thờ. Tôi dọn dẹp xong bên dưới xong mới lên nhà. Trên tầng ba có tiếng nói chuyện rì rầm, tôi thực sự vô cùng tò mò nhưng không dám nghe mà mở cửa vào đi tắm. Lúc định bước chân vào tôi liền đưa mắt nhìn sang phòng giữa. Bỗng dưng người tôi thấy lạnh buốt, hơi lạnh từ đầu phả ra khiến người tôi run lên. Tôi ở dưới quê, hồi nhỏ bà tôi thường nói người chết trẻ thường rất thiêng. Nghe đâu vợ cũ của Long chết khi mang bầu, có lẽ con búp bê kia tượng trưng cho đứa bé trong bụng, đặt cạnh di ảnh để chị ấy bớt cô đơn. Tuy sợ nhưng tôi lại thấy thương nhiều hơn. Tôi có linh cảm rằng cái chết của chị hình như không đơn giản, càng xấu chuỗi lại càng cảm thấy bức màn bí mật kia vẫn chưa thể vén lên.

Khi tôi tắm xong Long cũng trở về phòng, hôm nay anh ta lại thô bạo khi làm tình khiến tôi đau đến mức không thở được. Sau khi xong việc Long bước ra ngoài, cũng không thấy anh ta sang phòng giữa mà xuống dưới nhà sau đó phóng xe ô tô đi mất. Tôi quen với việc cô đơn rồi, chỉ khẽ kéo chăn rồi chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm khi đang ngủ đột nhiên tôi thấy mình đang đứng trước cửa phòng giữa, xung quanh tôi không hề có ai, lửa cháy nghi ngút trong căn phòng ấy. Tôi ú ớ kêu lên, gọi cả mẹ chồng nhưng không ai nghe thấy. Những lá bùa dán trên tường bay là tả xuống đất, góc bàn thờ từng đốm lửa bập bùng. Đột nhiên tôi thấy bức di ảnh hình như chuyển động liên giạt mình lùi lại. Thế nhưng toàn thân tôi bỗng nặng như có đá đè, một tiếng hét lớn từ di ảnh phát ra:

- Cô đi đi, đi ngay đi, cô đi khỏi đây đi.

Tôi bị giạt mình, cổ với lấy con tiện cầu thang mà không chạm tay nổi. Sức nóng càng lúc càng lớn, nóng đến mức toàn thân tôi và mồ hôi. Trên di ảnh tiếng hét vẫn vang vọng, tôi càng vùng vẫy càng không thoát được, cuối cùng đành nhìn ngọn lửa đang lan dần về phía người mình. Bỗng dưng có một tiếng cạch lớn, tôi mở to mắt nhìn lên mới phát hiện xung quanh không hề có ngọn lửa nào, tôi vẫn nằm trên giường, nhưng người tôi nóng bừng, cổ họng khô khốc. Con ác mộng lại đến, nhưng sao lúc này tôi không còn sức lực mà chống cự nữa chỉ khẽ rên lên hừ hừ. Long thấy tôi như vậy không hỏi han được một câu mà gắt lên:

- Cô lại làm sao thế?

Tôi nhìn anh ta yếu ớt nói:

- Hình như em sốt rồi, anh cho em chút nước được không?

Thế nhưng mặc cho tôi van xin, anh ta nhìn lạnh lùng rồi mở cửa bỏ đi tiếp. Tôi cố lê dậy, mãi mới với được cốc nước bên bàn uống ực một hơi. Uống xong tôi nằm ngủ thiếp đi, cũng may sáng hôm sau tỉnh dậy người tôi chỉ hơi mệt chứ không còn sốt nữa. Tôi gắng gượng dậy đi chợ rồi lau dọn nhà. Những con ác mộng ở đây dường như đang vắt kiệt sức lực của tôi, tôi đang dần cảm giác nó còn khiến tôi mệt mỏi hơn cả những công việc nhà ở đây.

Sáng hôm sau cái Trinh không đi làm, từ sáng chị Vân đã sang chơi, mẹ chồng tôi cũng ở nhà chỉ có Long là đi từ đêm chưa về. Khi tôi phụ tắm xong cho ba chồng liền xuống dưới nhưng mới đi đến tầng hai đã nghe tiếng cái Trinh hét toáng lên. Rồi cánh cửa phòng nó mở ra, nó chạy đùng đùng về phía tôi tát bốp một phát lên mặt rít lên:

- Chị giặt áo của tôi kiểu gì mà xước ra như thế này? Tôi đã nói với chị rồi áo của tôi là áo hàng hiệu mà chị dám để nó xước hằn mấy mảng.

Tôi bị bất ngờ, cố định thần nhìn chiếc áo trên tay nó. Chiếc áo này rõ ràng hôm qua khi tôi lấy xuống còn vẹn nguyên mà giờ quả thật xước rất nhiều. Tôi thờ mạnh phân bua:

- Hôm qua chị giặt lúc chị lấy xuống nó vẫn y nguyên mà. Chị giặt tay và phơi riêng ở giữa nên không thể xước được. Hay em để đâu nó bị..

- Ý chị là tôi vu oan cho chị chứ gì? Hay chị nghĩ tôi tự cào áo mình rồi đổ cho chị? Chị nghĩ tôi có điên không đi cào cái áo cả chục triệu này? Cỡ chị trăm ngàn chắc gì đã có mà tôi phải vu oan? Vu oan cho chị tôi được cái gì?

Tôi bị nó nói đến cứng họng, mẹ chồng tôi từ trên tầng nghe tiếng âm ỉ cũng bước xuống. Cái Trinh được thể gào lên, chị Vân bên cạnh nói mãi nó cũng vẫn không chịu nghe. Mẹ chồng tôi chẳng biết đúng sai, khi bà biết cái áo này có giá gần chục triệu thì đột nhiên và tôi một cái rồi tru tréo lên:

- Giời ơi là giời, cái loại ngu như con bò vậy. Chị nghĩ nhà này thừa tiền mua chị về mà làm mấy cái việc đơn giản cũng không ra hồn gì cả.

Tôi bị hai cái tát mạnh đến xây xẩm mặt mày, cái Trinh càng lúc càng lồng lộn chửi rủa tôi bằng những từ ngữ hết sức khó nghe. Dù cho tôi cố hết sức thanh minh cũng không ai chịu nghe tôi nói, mãi đến khi chị Vân lên tiếng xin cho tôi cả hai người mới bắt đầu dịu lại chút. Chị Vân thở dài cầm chiếc áo lên tay khẽ nói:

- Cháu nghĩ em nó cũng không cố ý đâu, giờ cũng đã hồng rồi đi cũng đừng trách em. Thôi cháu đang có phiếu giảm giá mua hàng ở Chanel cháu đưa mọi người đi mua sắm.

Cái Trinh nhìn tôi nhếch mép nói:

- Em không cần chị đền thay chị ta như vậy, lỗi của chị ta chị ta phải chịu chứ.

- Thì giờ nó cũng hồng rồi mà em, đánh mắng em ấy cũng đâu thay đổi được, và lại em ấy cũng không có khả năng đền cho em. Thôi vui về đi, đi với Trinh đi cùng cháu mua sắm cho đỡ bí bách đi.

Tôi nhìn chị Vân vừa tủi thân vừa cảm kích. Cái Trinh chửi tôi thêm mấy câu rồi cũng lui vào thay đồ đi với chị Vân. Khi cả ba người đi khuất tôi bỗng dưng bật khóc. Đây là lần đầu tôi khóc ở căn nhà này, nhưng tôi thực sự thấy tội nghiệp chính bản thân mình. Cùng là con người nhưng dù ở nhà mình hay ở nơi khác cũng đều không có tư cách của một con người. Xã hội hiện đại rồi, vậy mà tôi lại đang sống như ở thời xa xưa. Thế nhưng đến cả khóc tôi cũng đâu dám khóc nhiều, chỉ khóc một lúc cho nhẹ lòng rồi lại phải tắt bật công việc.

Những ngày tiếp theo chuyện tôi làm hỏng áo vẫn là đề tài chỉ trích của mẹ chồng tôi và cái Trinh. Chửi nhiều thành quen nên tôi cũng chai sạn dần. Một buổi sáng khi tôi vừa đi chợ về không hiểu sao bụng dạ rất nôn nao, vừa ngồi thấy mùi trà liền không kìm được nôn khan mấy cái. Mẹ chồng tôi thấy vậy đang định chửi thì đột nhiên khựng lại rồi hỏi:

- Phương! Ra đây tôi có việc hỏi chị

- Dạ! Mẹ nói đi ạ

- Đến kinh chưa?

Tôi lúc này mới nhìn lên lịch, ở đây tôi không biết thứ ngày tháng năm gì nữa nên không để ý. Giờ tôi mới để ý mình trễ kinh đến cả chục ngày rồi. Mẹ chồng tôi thấy tôi dờ dẫm ra thì gắt lên:

- Hối không có mồm trả lời à?

- Dạ... dạ con trễ mười ngày rồi mẹ.

Hai mắt mẹ chồng tôi chợt sáng rực như sao vỡ hết vào đuôi hỏi tiếp:

- Hai đứa quan hệ đều đặn chứ?

- Dạ... dạ vâng.

- Tốt. Thầy dặn phải căn qua mười giờ đêm quan hệ sẽ ra con trai. Thăng Long có làm đúng như vậy không?

- Dạ đúng ạ. Vì cứ mười giờ, hoặc mười một giờ con mới xong việc để tắm gội.

- Được rồi! Chị cứ làm việc đi, chiều Thăng Long về tôi bảo nó đưa chị đi khám xem chắc chắn có thai chưa. Nếu có tôi lại cô Sứ sang giúp việc lại, lương trả một nửa thôi, chị cũng chỉ cần làm một nửa việc. Dân quê như chị chưa đẻ vẫn làm việc âm thầm chứ đúng không.

- Vâng ạ.

Nói rồi tôi đi xuống bếp bỏ thức ăn ra chuẩn bị. Trong lòng tôi bỗng dưng trào dâng một cảm giác khó tả, giống như vừa xúc động lại vừa lo lắng. Nếu như tôi có thai thật là điều đáng mừng, nhưng hình như mẹ chồng lại quá kì vọng đó là con trai. Thực ra con trai hay con gái là do người đàn ông quyết định, nhưng dường như mẹ chồng tôi vẫn tin vào việc căn giờ của một gã thầy bói nào đó. Tôi chưa bao giờ phân biệt giới tính, có điều... tôi rất sợ, nếu đứa bé trong bụng tôi là con gái thì liệu rằng mẹ chồng tôi sẽ thế nào. Đến bản thân tôi tôi còn không bảo vệ nổi liệu có bảo vệ được cho con không? Bao nhiêu suy nghĩ cứ dồn dập, cuối cùng nổi lo lắng đã lấn át cả niềm vui đang có.

Buổi trưa nấu cơm xong tôi dọn lên bàn, hôm nay chị Vân lại sang ăn cơm, Long cũng về. Trong lúc ăn cơm mẹ chồng tôi giục Long chiều nghỉ một chút đưa tôi đi khám thai. Cái việc nghỉ tôi có thai cũng được mẹ chồng thông báo trong bữa ăn. Long liếc nhìn tôi rồi gật đầu đáp lại lời mẹ chồng. Ăn cơm xong cũng đến một giờ, mẹ chồng tôi giục Long đưa tôi sang phòng khám tư còn bắt đưa ở nhà lát về rửa sau.

Tôi theo Long ra xe, đây là lần đầu được ngồi trên xe ô tô của anh ta, cũng là lần đầu được cùng anh ta đi ra ngoài. Khi đến phòng khám, Long ở ngoài chờ, tôi được dẫn vào siêu âm. Sau khi thăm khám bác sĩ liền nói:

- Chúc mừng cô nhé, thai vào tử cung rồi, thai khoảng năm tuần, đã có âm vang thai nhưng chưa có tim thai, tuần sau cô theo lịch hẹn để siêu âm xem có tim thai chưa nhé. Thường là ở tuần sáu, tuần bảy là sẽ nghe được tim thai rồi.

Tôi nhìn lên cái chấm bé tin hìn tự dưng suýt bật khóc. Thực sự nghĩ có một sinh linh trong cơ thể cảm giác khó tả lắm. Khi ra ngoài Long đã chờ sẵn, tôi cũng thông báo với anh ta tình hình như vậy. Thế nhưng anh ta không mấy để ý mà hỏi lại:

- Thế bác sĩ có nói trai hay gái không?

- Thai giờ vẫn còn rất nhỏ làm sao biết được trai hay gái?

Long không nói gì, gật đầu bước ra trước. Tôi không hiểu sao anh ta hỏi được một câu ấu trĩ như vậy, còn chưa có cả phôi thai, tim thai mà hỏi giới tính trong khi anh ta cũng từng suýt có con kia mà? Tôi khẽ thở dài, cố xua đi cảm giác thất vọng rồi lên xe. Khi về đến nhà Long cũng vội đi làm luôn. Mẹ chồng tôi và chị Vân ngồi uống trà rồi cùng xem phiếu siêu âm của tôi. Tôi thì phải nhanh chóng xuống dọn đồng bát đĩa bên dưới. Rửa bát xong khi đang ụp tôi nghe tiếng chị Vân cất lên:

- Vâng giờ y học hiện đại lắm đi. Mà cái này đúng 99,9% luôn. BẠN cháu làm từ tuần tám là con trai, đẻ ra đúng là trai luôn đấy đi ạ.

- Tuần tám đã làm được rồi á cháu?

- Bình thường là làm ở tuần chín nhưng giờ nhiều cơ sở đã làm từ tuần tám được rồi. Làm xong ba ngày đã có kết quả, thực ra giới tính người ta không công khai nhưng sẽ gọi cho mình để báo. Nó sàng lọc đầy đủ 23 cặp Nhiễm sắc thể, nhiễm sắc thể 23 là nhiễm sắc thể giới tính nếu XX là con gái, XY là con trai.

- Hết khoảng bao nhiêu vậy?

- Nếu đi làm nhiều thì hết nhiều, nếu chỉ làm các cặp nhiễm sắc thể thì khoảng mười triệu thôi. Còn nếu sàng lọc cả vi mất đoạn...

- Di chi cần làm cái nào biết trai hay gái thôi. Cháu liên hệ giúp đi được không?

- Dạ vâng.

Tôi nghe chị Vân nói xong tuy không hiểu hết được những từ ngữ khó nhưng vẫn hiểu được hình như mẹ chồng tôi đang tìm cách biết giới tính đứa bé trong bụng tôi một cách sớm nhất. Nổi bật an trong tôi càng lúc càng lớn, nhưng rồi tôi cố xua đi, chắc chắn mẹ chồng tôi thích con trai nhưng cháu gái vẫn là cháu bà, có ghê lạnh cũng không đến mức tàn nhẫn đâu. Dù sao tôi cũng đang mang bầu, nếu cứ suy nghĩ tiêu cực lại ảnh hưởng đến con.

Từ ngày có bầu công việc nhà tôi cũng không phải làm nhiều như trước vì mẹ chồng tôi thuê lại cô giúp việc cũ, tôi và cô ý chia nhau làm nên đỡ đi rất nhiều. Mọi thứ bắt đầu cảm giác nhẹ nhàng hơn, tôi cũng không ghen quá chỉ thì thoảng nôn mửa chút và siêu âm thì con cũng phát triển bình thường. Về phần Long, khi tôi có bầu anh ta cũng bớt gay gắt hơn, có đôi lúc tôi nôn còn chủ động rót cho tôi cốc nước. Thực ra tôi biết anh ta cũng không yêu thương gì tôi, nhưng bớt cực sức cũng khiến tôi thấy thoải mái hơn rồi.

Một buổi sáng khi tôi được tám tuần ba ngày mẹ chồng tôi dẫn một người phụ nữ về nhà rồi nói với tôi:

- Đây là chị Hoa, nhân viên lấy mẫu máu để xét nghiệm sàng lọc dị tật. Phương ra đây đi để chị ấy lấy máu đi xét nghiệm xem đứa bé thế nào.

Thực ra tôi biết lần lấy máu này chủ yếu để mẹ chồng tôi biết tôi đang mang bầu con trai hay con gái. Hôm nghe chị Vân nói tôi đã lên mạng tìm hiểu thử và biết đó là phương pháp NIPT, một phương pháp sàng lọc trước sinh sớm nhất và độ chính xác cao ngoài ra còn biết bé trong bụng là con trai hay con gái mà không cần siêu âm.

Sau khi lấy máu xong mẹ chồng tôi tiễn chị Hoa ra ngoài rồi cũng đi luôn. Tuy rằng trấn an mình rất nhiều nhưng trong tôi vẫn có linh cảm bất an. Những ngày tiếp theo không chỉ mẹ chồng mà cả tôi cũng sống trong thấp thòem lo lắng.

Sáng ngày thứ ba sau khi lấy mẫu, vừa ăn sáng xong mẹ chồng tôi có điện thoại. Mặt bà đầy nghiêm trọng lên phòng khách nghe. Tôi không muốn nghe lén nhưng lại có cảm giác bên phản tích sàng lọc gọi cho bà. Quả thực như tôi đoán, không biết đầu dây bên kia nói gì chỉ thấy mẹ chồng tôi gấp gấp hỏi:

- Bình thường là tốt rồi nhưng đứa bé giới tính gì ạ?

Còn chưa kịp ngó mặt lên bắt chợt tôi nghe tiếng mẹ chồng tôi rít lên:

- Cái gì cơ? Giống mẹ? Là gái sao? Có chắc chắn không?

Tôi nghe xong toàn thân nhẹ bẫng, trên nhà có tiếng cốc chén vỡ tan tành. Đứa bé trong bụng tôi là con gái! Tôi không oán trách ông trời mà thương thay thân phận con, bước chân cũng khựng lại.

Mẹ chồng tôi đập phá chán chê thì đứng dậy, ban đầu tôi còn ngỡ bà sẽ lao xuống đánh chửi tôi, tôi còn đang cố tìm cách để nói với bà nào là đứa này là con gái đứa sau sẽ cố gắng là con trai, nào là trai hay gái không phải do mình con quyết định... thế nhưng không bà mở cửa rồi bước ra ngoài! Vậy mà tôi chẳng thấy nhẹ nhõm chút nào, cảm giác càng lúc càng thấy sợ hãi! Tôi thương tôi thì ít mà thương đứa bé trong bụng tôi nhiều, càng nghĩ càng thấy chua xót, đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi trưa hôm ấy tôi cố gắng gượng nấu cho xong bữa cơm rồi chờ mọi người về. Tôi cứ luôn tự nhủ trong lòng, là máu mủ ruột thịt của họ cả nên chắc họ cũng không ác với con tôi đâu. Khoảng mười một giờ ba mươi cánh cửa mở ra, Long bước vào trước, phía sau là mẹ chồng tôi và cái Trinh. Vừa nhìn thấy tôi Long liền nói:

- Cô lên phòng, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Nghe giọng nghiêm túc của Long tôi càng thêm bất an. Khi lên đến phòng, Long cởi chiếc áo vest bên ngoài ra rồi lên tiếng:

- Phương! Cô cũng biết nhiệm vụ của cô khi đến đây là gì rồi đúng không? Gia đình tôi đang gặp khó khăn và rất cần một đứa con trai để đổi vận nhưng cô lại mang thai con gái. Hôm nay tôi và mẹ tôi sang nhà thầy bói, thầy nói với tôi nếu sinh con gái không những công ty lui bại mà đến nó còn khắc chết từng người trong gia đình này. Vậy nên... cô thay quần áo đi, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện.

Long nói xong, tại tôi cũng ù đi. Tôi không dám tin chỉ vì có bầu con gái mà cả gia đình anh ta lại tàn nhẫn đến vậy. Tôi ngược mắt nhìn Long, lắc đầu:

- Long, anh định làm gì? Anh định bỏ đứa bé này sao? Dù sao nó cũng là con anh mà? Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của anh mà.

- Cô muốn sinh nó ra để cả nhà này chết hết à? Cô không hiểu tôi nói à? Nói nhẹ thì không nghe, hay cô muốn tôi phải nặng tay hơn?

- Lời thầy nói đáng tin đến thế sao? Anh là giám đốc một công ty mà sao anh lại có mê tín dị đoan như...

Còn chưa nói hết câu, Long đã gơ tay tát bốp vào mặt tôi. Tôi bị bất ngờ, đến khi cảm nhận khoe môi tanh tươi mới định thần lại kịp. Long nhìn tôi, đôi mắt long sòng sọc gào lên:

- Ngâm nồm lại! Chuyện tâm linh không phải để cô bỏ báng. Cô có biết nhờ thầy mà cả nhà tôi vượt qua bao nhiêu cái hạn không? Đứng dậy thay quần áo!

Tôi không kim được bật khóc rồi quỳ xuống van xin:

- Long, em xin anh đấy. Đừng bỏ con, nó đến với mình là phúc phận của mình. Đứa này là con gái đứa sau mình sẽ cố gắng là con trai. Giờ chẳng phải có biện pháp thụ tinh sàng lọc giới tính sao? Em cầu xin anh, dù sao cũng là một sinh linh sống.

- Tôi không cần đứa con gái này! Cái tôi cần là đôi vận cho cả cái nhà này!

- Biết đâu sinh nó ra nó sẽ đổi vận cho anh thì sao? Em xin anh, nó là con anh mà.

Long không thèm nhìn tôi, lạnh lùng kéo tôi xềnh xệch xuống dưới xe. Hai tay tôi bị anh ta bóp chặt, dưới nhà cái Trinh với mẹ chồng tôi rít lên chửi rủa tôi với những câu từ vô cùng xúc phạm. Tôi không còn nghĩ được gì, cổ vùng vẫy mà không thoát nổi. Long đóng cửa xe rồi lái thẳng trên con đường tấp nập. Nỗi đau đớn như xé cả tim gan tôi, dù cho khóc cạn nước mắt, dù cho van xin đủ điều Long vẫn lạnh lùng đưa tôi vào một phòng khám tư mà dường như anh ta đã đặt trước. Khi đến nơi, Long kéo tôi ra. Tôi nhìn anh ta, khóc nức nở:

- Em xin anh! Đừng giết con của mình. Nó không có tội tình gì. Nếu anh muốn, anh tìm thêm một người khác để sinh con trai, em sẽ làm trâu làm chó cả đời cho gia đình anh, chỉ cần giữ lại đứa bé này.

- Nhà tôi không thừa tiền để mua hết người này đến người khác.

- Anh ơi. Em cầu xin anh. Anh muốn em làm gì em cũng làm, chỉ xin anh đừng bỏ nó.

- Ngâm nôm lại và nghe lời đi! Nếu cô ngang bướng tôi sẽ giết cả hai mẹ con cô đấy.

Tôi nhìn Long, đau đớn, căm phẫn... cuối cùng không kim được mà gào lên:

- Chẳng phải vợ cũ của anh cũng mang thai con gái sao? Đứa con gái của chị ấy cũng mất trong bụng mẹ. Chẳng lẽ anh tàn nhẫn đến mức giết một sinh linh, vậy vợ con anh trên trời nhìn xuống có tội không? Vì là con gái nên anh bỏ, vậy có bao giờ anh nghĩ đến đứa con gái chưa kịp chào đời của anh không? Anh có nghĩ không? Anh bảo chuyện tâm linh không dễ báng bổ, liệu rằng anh có nghĩ đến việc biết đâu đứa bé này là do đứa bé kia đầu thai lại không?

Khi con người ta bị dồn vào đường cùng sẽ chẳng còn sợ gì. Khi nói xong tôi nghĩ Long sẽ đánh tôi, thế nhưng không, anh ta chỉ nhìn tôi chăm chăm. Gân trên thái dương Long giật từng hồi, vậy mà cuối cùng anh ta vẫn lạnh lùng kéo tôi vào trong phòng khám. Lúc này là giờ trưa phòng khám rất vắng vẻ, chỉ có một người bác sĩ với vài người y tá. Nhìn thấy tôi, mấy người y tá ngại ngùng nói:

- Chị theo tôi vào đây làm xét nghiệm rồi sau đó thì làm thủ thuật.

Tôi lắc đầu, định chạy ra ngoài đã bị giữ lại. Ba bốn người y tá giữ chặt tay tôi theo lệnh của Long. Dường như việc này đã được cả nhà anh ta chuẩn bị trước. Tôi cố vùng vẫy nhưng bất thành. Khi làm xong các thủ tục tôi được đưa lên giường thủ thuật. Chiếc giường sắt lạnh lẽo khiến tôi không chịu nổi, lúc này tôi lấy hết sức hất tay mấy người y tá. Từng tiếng lạch cạch vang lên, tôi như kẻ điên cuồng không còn giữ được bình tĩnh hết cần rồi giãy giụa, nước mắt cũng ướt đầm cả chiếc áo tôi đang mặc. Tôi không thể để họ giết con tôi, tôi nhất định phải giữ lấy nó. Cả đám y tá bị tôi cắn xé cũng sợ hãi buông tay tôi, người bác sĩ nhìn tôi, rồi đột nhiên nói với mấy người y tá:

- Các cô trông cô ấy giúp tôi.

Nói rồi ông ta mở cửa bước ra ngoài, tôi liền nhanh chóng chạy theo nhưng tiếc là chiếc cửa đã đóng chặt không thoát nổi. Cuối cùng tôi ngồi sụp xuống đất, để mặc cho những tiếng nấc vang lên. Một lúc rất lâu sau, người bác sĩ mới bước vào rồi ngồi xuống cạnh tôi khẽ nói:

- Cô lên đây, tôi lấy máu cho cô rồi sau đó cô sẽ được về. Tôi vừa ra nói chuyện với chồng cô, anh ta không ép cô phá thai nữa.

Tôi nghe ông ta nói không dám tin nổi, bật cười đáp:

- Ông đừng lừa tôi.

- Tôi không lừa cô, tôi lấy cả thanh danh nghề nghiệp của tôi ra hứa với cô tôi không lừa cô. Tôi vừa ra nói với chồng cô và khuyên anh ta suy nghĩ lại. Thực ra sáng nay cả nhà chồng cô đã đến đây... mà thôi không nói nhiều nữa. Cô lên đây đi tôi lấy thêm máu rồi đưa cô ra ngoài.

Tôi vẫn không dám tin, đột nhiên mấy người y tá đã lao đến giữ chặt tôi lại. Người bác sĩ lấy máu vào một ống nhỏ sau đó mở cửa khẽ nói:

- Cô về đi.

Rõ ràng ban nãy tôi chỉ mong cánh cửa mở ra, dù có chạy tôi cũng sẽ chạy bằng được. Thế nhưng lúc này đây tôi lại đứng trân trân nhìn người bác sĩ.

Đột nhiên từ bên ngoài Long lôi tôi đi ra xe. Trên đường về nhà anh ta chỉ im lặng không nói gì còn tôi vẫn không tin nổi vào việc vừa diễn ra. Khi về đến nhà, mẹ chồng tôi liền hỏi:

- Sao rồi? Sao về nhanh thế?

Long liếc nhìn tôi rồi hát hàm nói:

- Cô lên phòng trước đi.

Tôi gật đầu bước lên đến cầu thang tầng hai thì nghe tiếng anh ta thờ dài:

- Vẫn chưa bỏ được. Cô ta đến đây liên tục giãy giụa, với bác sĩ nói cô ta dọa nếu bỏ đứa bé cô ta sẽ chết luôn tại đây nên ông ta sợ không dám làm gì.

Nghe đến đây tôi tự dưng có một chút cảm kích người bác sĩ kia. Mẹ chồng tôi thì rít lên:

- Cái loại chết dẫm này. Giờ phải làm sao?

- Giờ con phải đi công tác mấy ngày, đợi con về con sẽ khuyên bảo cô ta để xử lý cho nhanh gọn. Loại con gái háms tiền như cô ta thì chắc đơn giản thôi. Công ty đang có dự án gấp, đôi tác giờ đang bên Thái con phải đi ngay. Lão bác sĩ hôm nay cũng trả lại toàn bộ tiền rồi, lão này sợ chết nên không dám làm gì cả.

Ban nãy tôi còn ngỡ Long đã suy nghĩ lại, không ngờ chỉ là anh ta muốn tôi tự nguyện bỏ đứa bé. Tôi cố căng tai ra nghe thì bên dưới chợt im bật, lúc này tôi vội bước vào trong mở cửa đi vào rồi leo lên giường. Khi tôi vừa nằm một lúc Long cũng lên, anh ta mở tủ lấy valy nhặt quần áo vào đó rồi đi xuống dưới nhà. Buổi chiều hôm ấy mẹ chồng tôi lẫn cái Trinh đều ở nhà nên tôi vẫn phải cố xuống com nước cho mọi người. Trong bữa cơm tôi mẹ chồng tôi lại ngọt nhạt khuyên tôi bỏ đứa bé. Tất nhiên lúc này tôi không dám cãi chỉ giả vờ nói rằng muốn suy nghĩ vài ngày. Đến mười giờ đêm sau khi dọn dẹp xong xuôi, tôi lên phòng, mẹ tôi với cái Trinh cũng đi ngủ cả. Tôi nằm mãi, nằm mãi cuối cùng cũng đến hai giờ đêm liền bật

dậy mở cửa sổ. Trời bên ngoài rất lạnh, tôi khoác chiếc áo khoác rồi cảm hơn một triệu bạc, số tiền vốn vẹn mà từ lúc lấy chồng tới giờ tôi có bước ra cửa sổ. Đây từng tôi đã buộc từ tối, hai tay tôi bám chặt sau đó từ từ đu xuống. Khi chạm đến mặt đất bàn tay tôi cũng rúm mầu, nhưng lúc này tôi không còn đề ý, chỉ thấy tiếng tim đập thình thịch. Ở lại nơi này không sớm thì muộn tôi cũng sẽ bị bắt bỏ thai, tôi nhất định phải đi khỏi đây. Tôi thở mạnh, tay run run cầm chiếc chìa khoá cổng mở nhẹ nhàng. Màn đêm tịch mịch, tôi dứt được chìa khoá vào ổ hời cũng tủa ra như mưa. Cuối cùng trời cũng thương tôi, cánh cổng mở ra không một tiếng động, tôi không thêm khoá lại cứ thế chạy về phía trước.

Khi chạy được một lúc tôi mới dừng lại, cứ ngỡ trốn được ra ngoài là xong nhưng không! Lúc này tôi lại bắt đầu hoang mang. Tôi không có bạn bè, không có tiền, thân cô thế cô ở đất Hà Nội xò bỏ này không biết mình sẽ đi về đâu. Hi vọng cuối cùng của tôi là gia đình. Dầu cho tôi biết ở nơi ấy mọi người không chào đón tôi nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi đứng yên giữa cái giá lạnh, đến khi có một chiếc xe Quảng Ninh đi qua tôi cũng vội trèo lên. Trên xe, đầu tôi ngón ngang hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, nếu về rồi ba mẹ không chấp nhận tôi cũng không biết mình phải làm thế nào nữa. Có điều... khi con người ta đã không có lựa chọn thì chỉ biết bầu vùi vào niềm hi vọng mong manh duy nhất.

Chiếc xe chạy bốn tiếng mới về đến nơi, khi tôi vừa bước xuống trời cũng tờ mờ sáng. Tôi bấm máy hồi chuông mẹ tôi mới ra mở cửa. Vừa nhìn thấy tôi bà liền nói:

- Phương! Sao con lại về đây? Vào nhà đi.

Tôi bước vào nhà, ba tôi cũng đã dậy. Lúc này tôi không còn nghĩ được gì quý xuống vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện. Ban nãy mẹ tôi còn hỏi han tôi thế nhưng khi nghe tôi kể xong bà vội thay đổi sắc mặt rồi quát lên:

- Thế mày về đây mày ăn vạ ở đây à?

- Mẹ, con xin mẹ, mẹ cruu mang mẹ con con, đợi con sinh xong con sẽ đi, giờ con không biết phải làm sao. Dù sao cũng là con của con, là cháu của ba mẹ xin ba mẹ cruu mang con...

Thế nhưng dù cho tôi hết lời van xin mẹ tôi vẫn lạnh lùng đuổi tôi đi. Ba tôi ngồi bên cạnh không nói gì chỉ im lặng nghe mẹ tôi mắng. Khi mẹ tôi đang quát ầm ĩ thì có tiếng dép của chị Linh trên tầng đi xuống, chị ta đứng khoanh hai tay rồi nói:

- Mẹ, để Phương ở đây đi. Dù sao cũng là gia đình với nhau, sao có thể tàn nhẫn đuổi em ấy đi khi em ấy cần gia đình mình cơ chứ?

Tôi nghe xong há hốc mồm kinh ngạc, mẹ tôi cũng sững sốt không kém. Còn chưa kịp lên tiếng chị ta lại tiếp lời:

- Phương! Em lên phòng đi, để chị nói chuyện với mẹ cho.

Tôi đứng nhìn chị ta, rồi cuối cùng bước lên phòng. Không biết bên dưới chị Linh nói gì với mẹ tôi mà một lúc sau là im ắng hẳn. Khi tôi đang nằm chị Linh cũng lên, chị nhìn tôi khẽ nói:

- Ba mẹ đồng ý cho em ở lại đây rồi, em cứ an tâm mà ở lại. Trước là chị có lỗi với em nhưng giờ nhất định chị sẽ bảo vệ em. Cùng lắm cả nhà mình vay mượn trả lại khoản tiền kia cho nhà họ, anh Thắng cũng làm ăn được chị sẽ vay anh ấy một ít. Thôi chị đi làm đây, em ở nhà cứ nghỉ ngơi đi. Com cháo để mẹ lo. Chị cũng đang bầu bí nên chị hiểu được cảm giác của em

Chị Linh nói xong không đợi tôi nói liền đi ra ngoài, thế nhưng không hiểu sao nỗi bất an trong tôi vẫn không thể nguôi đi nổi. Trưa tôi xuống nấu com với mẹ tôi, thái độ của bà hoàn toàn bình thường khác hẳn với hồi sáng gay gắt chửi mắng tôi. Ăn com xong thậm chí mẹ tôi còn rửa bát thay tôi và giục tôi đi ngủ. Có lẽ do mệt quá tôi không còn nghĩ được gì mà ngủ thiếp đi đến khi hoàng hôn buông xuống. Lúc này chị Linh vẫn chưa đi làm về, tôi xin phép mẹ ra ngoài mua ít đồ cá nhân để còn dùng. Khi tôi lên đến đầu ngõ thì mới phát hiện tiền trong túi không thấy đâu nữa lại ba chân bốn cẳng đi về. Về đến cổng thì thấy xe máy của chị Linh dựng ngay sân, có lẽ chị cũng vừa về. Tôi bước chân vào nhà, đang định mở cửa thì nghe tiếng mẹ tôi cười ha ha:

- Không ngờ con gái mẹ thông minh thế. Cũng may giữ nó lại mình lại được thêm khoản tiền.

- Tất nhiên rồi, con Phương nó trốn đi nhà chồng nó chắc chắn sốt vó lên đi tìm. Nhà đó mua nó mấy trăm triệu sao để xổng nó được hả mẹ. Việc bỏ thêm vài triệu thậm chí vài chục triệu lấy thông tin của nó thì cũng phải bỏ ra thôi. Đây thế sáng mẹ định đuổi nó đi.

- Tại mẹ ghét cái bản mặt nó quá nên không nghĩ sâu xa được. Mỗi lần nhìn mặt nó lại nghĩ đến con mẹ điểm thối của nó rồi nghĩ đến cục tức ba mẹ gây ra cho mẹ. Năm đó mẹ phải chịu nhục nuôi thứ báo cô báo hồn này, mẹ đã muốn bóp chết nó mấy lần rồi đây chứ. Bà nội thì bênh nó chăm chăm, cái thứ được sinh ra từ một con đĩ mà cũng mang về bắt mẹ nuôi được. Ba mẹ cũng đêch ra cái hồn gì, ngu lang ngu chạ với con điểm ấy bao nhiêu năm.

Tôi nghe xong bất chợt lão đảo, bên trong tiếng mẹ tôi lại cất lên:

- Mà nhà chồng nó đang xuống chưa?

- Thấy bảo xuống rồi, có khi sắp đến rồi ý. Mà nó đâu rồi mẹ?

- Nó đi mua ban chải đánh răng hay sao ý.

Lúc này tôi không dám nghe thêm, vừa kịp hiểu ra hai người họ đã bán đứng tôi. Tôi gần như không chịu nổi sự tức giận thì khụy xuống sàn nhà lạnh lẽo. Thế nhưng tôi không dám để bản thân ngã xuống đấy mà ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Khi mới chạy được đến đầu ngõ, chiếc xe ô tô bóng loáng quen thuộc của cái Trinh cũng chỉ cách tôi có vài mét.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tôi mặc kệ, cầm đầu cầm cổ chạy. Nhưng không còn kịp... hai gã đàn ông trong xe đã lao ra tóm lấy tôi. Bầu trời cũng đột nhiên đổ bóng đen xuống, tôi không còn biết gì ngất lịm đi

Tôi không biết mình ngất bao lâu chỉ biết khi tỉnh dậy vẫn thấy mình nằm trong xe. Miệng tôi bị nhét một đồng giẻ không thể gào lên nổi. Tôi nhìn lên, mẹ chồng tôi và cái Trinh đang ngồi nói chuyện. Mẹ chồng tôi nói nhiều lắm, bà chửi tôi rất nhiều. Khi xe về đến nhà, tôi bị hai gã đàn ông lôi vào nhà, mẹ chồng tôi ra lệnh nhốt tôi vào nhà kho dưới tầng một. Tôi bị ném thẳng vào trong, cô họng khô khốc mà đến một giọt nước cũng không được uống. Khi hai gã đàn ông ra ngoài, mẹ chồng tôi mới bước vào tháo đồng khăn giẻ trong miệng tôi. Không đợi tôi lên tiếng bà đã đập thẳng vào người tôi rít lên:

- Con đĩ này! Mày to gan thật, dám bỏ trốn sao?

Tôi bị đập đầu đến miếng người, mẹ chồng tôi vẫn không buông hết đập lại tát. Con thịnh nộ của mẹ chồng tôi chẳng khác gì vũ bão cuồng phong. Tôi bị đánh, máu mũi máu miệng cũng tuôn ra ồ ạt. Lúc này chị Vân ở đâu cũng xuất hiện, chị lao vào giữ tay mẹ chồng tôi khẽ nói:

- Di! Đừng đánh nữa, đánh chết mạng người lại rách việc đó đi.

- Con tránh ra đi, hôm nay đi phải giết chết nó.

- Di bỏ cả mấy trăm triệu mua cô ta về đánh chết để mất toi tiền hả đi? Di bình tĩnh lại đi, và lại cô ta chết ở đây công an sẽ không tha cho mình đâu.

Mẹ chồng tôi nghe đến đây mới ngừng lại, chị Vân kéo mẹ chồng tôi ra ngoài rót cho cốc nước để uống. Tôi nằm gục xuống nhìn theo, đến cả nước có muốn uống cũng không thể uống. Nhưng lúc này điều tôi lo sợ không phải tôi chết đi, mà tôi sợ rằng đứa bé trong bụng có thể sống nổi đến bao giờ?

Bên ngoài tiếng chị Vân lại cất lên:

- Nếu cô ta không chịu phá thai ở bệnh viện thì mình mua thuốc về cho uống là được mà đi.

Mẹ chồng tôi nghe vậy đánh rầm một cái xuống bàn, cười ha hả nói:

- Thế mà đi không nghĩ được ra. Nó đến phá phách ở bệnh viện bác sĩ không dám làm gì. Kề ra biết sớm đi cho nó uống từ hôm trước rồi không.

- Di không phải vội, cô ta giờ không thoát được nữa đâu mà. Nhưng mà đi ơi, hay cứ để cái thai lại, con gái thì cũng là con của anh Long mà.

- Không được! Đứa bé này là khắc tinh, nếu đẻ nó ra là cả nhà này bị nó khắc chết. Con không biết chứ từ lúc mang bầu nó công ty đã càng lúc càng khó khăn, hôm qua thằng Long đi công tác còn bị ăn trộm mất điện thoại. Đây, cái thứ mới xuất hiện đã xui xẻo như vậy rồi sao mà ai dám đẻ? Mai đi sẽ mua thuốc phá thai cho nó uống, xong đợt này sẽ đưa nó với thằng Long đi thụ tinh sàng lọc kiểm tra con trai luôn.

Tôi nghe xong, bật khóc nức nở, nhưng dù tôi có khóc cũng không ai thèm nghe. Cả đêm tôi bị trối, mẹ chồng tôi chỉ đổ cho tôi một cốc nước đường để tồn tại sau đó đóng cửa phòng đi lên nhà. Căn phòng một màu tối thui, một chút ánh sáng cũng không có. Tôi đã ngàn vạn lần cầu nguyện ông trời thương mẹ con tôi lấy một lần nhưng dường như không ai nghe được. Nửa đêm tôi mệt quá thiếp dần đi, đến hôm sau khi tỉnh dậy đã thấy tiếng lạch cạch mở cửa. Cái Trinh nhìn tôi, nhếch mép kéo ghế ngồi trước cửa, mẹ chồng tôi thì đi ra ngoài.

Tôi cố thều thào nói mấy câu nhưng cái Trinh không thèm nghe thậm chí còn chửi rủa tôi thậm tệ. Mẹ chồng tôi đi mấy tiếng mới về, tôi chỉ kịp nhìn khi bà ta về đến nơi đồng hồ cũng chỉ mười giờ.

Ở phòng khách có tiếng leng keng của thìa chạm vào cốc, một lúc sau mẹ chồng tôi mang một cốc nước vào rồi nói:

- Trinh! Bóp miệng nó ra và giữ cho mẹ.

Tôi cố gượng bật khóc nhưng hai gã đàn ông hôm qua từ đâu đã đến giữ lấy tôi. Cái Trinh kéo cổ tôi rồi dùng tay bóp miệng tôi. Mẹ chồng tôi đổ thứ nước đắng ngắt vào miệng, dù cổ không nuốt nhưng cổ họng dốc, cuối cùng toàn bộ cốc nước cũng chui xuống dạ dày. Có lẽ sợ chưa trôi, mẹ chồng tôi bắt cái Trinh giữ nguyên tư thế đó của tôi mười lăm phút. Khoảng thời gian ấy tôi cũng bắt đầu cảm nhận từng cơn co thắt trong bụng. Có van xin cũng chỉ nhận được những cái nhìn lạnh lùng tàn nhẫn. Hai tay tôi không cử động nổi, bụng dưới càng lúc càng quặn đau. Có gì đó đang dần bị đẩy ra, có thứ gì đó ấm ẩm, tanh tưởi chảy dọc dưới chân tôi. Tôi gào lên đau đớn, nhưng mẹ chồng tôi lại đang cười. Cháu bà ta bị chính bà ta giết chết nhưng bà ta lại đang vui sướng khi trút được gánh nặng.

Máu càng lúc càng nhiều, bụng càng lúc càng đau. Tôi không còn giữ được bình tĩnh chửi rủa:

- Gia đình bà là lũ ác nhân, giết một sinh linh rồi nhất định sẽ nhận quả báo.

Mẹ chồng tôi thấy vậy quay lại và mạnh vào miệng tôi. Bên ngoài có tiếng bước chân đang chạy vào, tôi giương đôi mắt ướt đẫm nước nhìn lên. Là Long! Mẹ chồng tôi thấy anh ta liền hỏi:

- Sao đã đi công tác về rồi à? Nhanh thế

- Bên đó người ta hủy hợp đồng... mà mẹ đang làm gì vậy?

- Mẹ đang cho con Phương uống thuốc phá thai. Nó không chịu đi bệnh viện thì cho nó uống thuốc này thôi.

- Thuốc phá thai?

- Ủ? Sao con lại sững sốt như vậy? Mày đừng bảo với mẹ mày lại xót nó nhé. Mày có thấy từ khi xuất hiện đứa bé này bao nhiêu hợp đồng bị hủy, đã vậy còn mất cả điện thoại.

Tôi nhìn Long, hai mắt căm hận chỉ muốn có một con dao sẽ giết chết cả nhà này. Thế nhưng trong tay tôi lại chẳng có nổi một tác sát. Cả người tôi đau đớn, máu vẫn chảy, bụng vẫn đau. Cuối cùng tôi không còn thờ nổi, toàn thân đổ vật xuống dưới nền nhà lạnh lẽo.

Khi tỉnh dậy tôi đã thấy mình nằm trên giường, quần áo cũng đã được thay, còn được đóng cả miếng băng vệ sinh, trên tay là dây truyền được cắm. Bên cạnh khá nhiều thuốc và một cốc nước cam. Tôi ngồi bật dậy, sờ tay lên bụng rồi như điên dại rút ống truyền hút hết mọi thứ xuống đất vỡ tan tành. Nghe tiếng ồn ào, bên dưới nhà liền chạy lên. Con Trinh nhìn tôi trợn mắt nói:

- Chị bị điên à? Nhà tôi đã từ tở đến mức thuê cả bác sĩ đến kiểm tra cho chị xem có sót nhau không, rồi vắt cả nước cam cho chị uống tắm rửa mà chị thái độ này hả? Chị là một cái thai mà chị cứ làm quá lên.

- Mày nói thế mà mày cũng nói được à? Tao nguyện rửa cho mày đẻo bao giờ sinh con được. Cái loại thất đức như mày tốt nhất đừng có con.

- Chị dám nói thế với tôi à? Tôi nói cho chị biết nếu chị không biết điều thì cả chị lẫn đám người dưới quê nhà chị sẽ không yên đâu.

- Các người giết hết lũ người dưới đó luôn đi.

Nghe tôi gào lên, con Trinh há hốc mồm kinh ngạc. Con mẹ mẹ hờ và con chị đáng chết của tôi, hay người ba tàn nhẫn tôi đều ghét cay. Chính bọn họ dẫn tôi đến con đường này, tôi hận gia đình Long một, hận họ đến một trăm ngàn lần. Mẹ chồng tôi tiến về phía tôi khẽ nhếch mép:

- Đừng cứng mồm như vậy! Còn bà nội gần đất xa trời nữa đấy.

Tôi nghe mẹ chồng nói, cũng hiểu thông tin duy nhất này cũng bị lũ khốn kiếp kia bán đứng! Mẹ chồng tôi nói xong kéo con Trinh xuống dưới. Tôi ngồi xuống, con tôi mất rồi, động lực duy nhất không còn, đến ngay cả người bà già cả cũng bị lôi ra để dọa. Tôi có tư cách gì lên tiếng đây? Một loại hèn mạt như tôi, đến cả quyền làm người cũng không có thì có tư cách gì lên tiếng?

Tôi ngồi chán lại nằm, hai mắt trống rỗng nhìn ra bên ngoài. Lúc này tôi đau đớn đến mức không khóc nổi, nhưng thứ diễn ra quá kinh hoàng vượt cả mức chịu đựng của một con người. Hai tay tôi chỉ biết bầu chặt nhau, vì hận thù, vì xót xa.

Những ngày tiếp theo tôi sống như cái xác không hồn. Long không ngủ lại phòng này nhưng lâu lâu anh ta vẫn qua. Sau ngày tôi mất con khoảng một tuần mẹ chồng tôi lên phòng tôi rồi nói:

- Cả tuần nay tôi để chị nghỉ ngơi nên không bắt chị làm gì. Nhưng cũng đủ thời gian kiên cữ rồi. Từ mai chị xuống nấu nướng dọn dẹp như bình thường cho tôi. Nhà tôi nề nang thế là đủ rồi, nếu chị chống đối, thì đừng mơ sống nổi trong cái nhà này.

Tôi biết mẹ chồng tôi không dọa, bà ta dám ép tôi phá thai chẳng có gì bà ta không làm được. Dù cho tôi có đau đớn tuyệt vọng thì tôi vẫn phải sống. Nếu đã không có gan chết đi thì phải sống, ít nhất nếu sống thì cũng có cơ hội thoát khỏi nơi này còn không có chết cũng làm ma ở đây. Hôm sau tôi gắng gượng dậy làm việc nhà, ít nhiều việc này cũng làm tôi với bớt dần nỗi đau trong lòng. Mà nói lại mới nhớ, từ ngày sảy thai đến giờ con ác mộng không còn đến với tôi nữa. Việc đi chợ, vì sợ tôi trốn nên mẹ chồng tôi đã tự đi, bà ta còn mua cả một con chó lớn, ai đi qua đều sủa inh ỏi. Tất nhiên tôi cũng biết không dại gì mà trốn đi ở đây nữa nhưng bản thân tôi chẳng được ra ngoài lại thêm hai ba ngày mẹ chồng tôi lấy bà nội ra dọa cuối cùng tôi đành dẹp bỏ ý định ấy.

Thời gian cũng thấm thoát trôi đi, gần hai tháng sau đó nỗi đau mất con cũng nguôi dần. Một buổi trưa khi đang ăn cơm mẹ chồng tôi nói với Long:

- Mẹ liên hệ được với một ông bác sĩ. Ông ta nói có thể sàng lọc để thụ tinh kiểm con trai. Hôm nào con rảnh sắp xếp đưa con Phương đi rồi hai đứa khám xét sau đó mau chóng làm luôn để kịp sinh con vào mùa thu sang năm

Tôi nhìn mẹ chồng, cả người run lên vì sợ hãi. Người tôi còn chưa phục hồi được sau khi mất con mà bà ta đã vội vàng muốn tôi đi làm thụ tinh. Long nhìn mẹ khẽ đáp:

- Đợi vài ba tháng nữa Phương phục hồi đã, con thấy cô ấy vẫn...

- Phục hồi gì nữa? Hai tháng đến nơi rồi còn gì? Không làm sớm đi không kịp đâu đấy. Mày không muốn đổi vận cho công ty à hay muốn nó phá sản luôn

Long cúi gằm mặt không đáp. Đạo này anh ta rất dịu dàng với tôi, nhưng về hèn nhát này thật khiến tôi coi thường, những gì anh ta và gia đình làm cả đời này chết tôi cũng không quên. Có điều nghĩ vậy chứ cỡ tôi làm sao mà dám phản bác. Ngay từ khi kí vào cái hợp đồng kia tôi đã chỉ là vật mua bán không hơn không kém, có thể nào cũng phải chấp nhận!

***

Lời tác giả: Đây mới chín chương thôi, nên mọi người cứ yên tâm, qua con bĩ cực sẽ đến hồi thái lai. Hôm qua có bạn nói tớ viết ngắn thì tớ cũng chia sẻ thẳng thắn này, tớ đang bầu bí, bản thân cũng đi làm, ngoài ra còn ghen ngầm rồi đang bị viêm tai nữa nên viết được đã là tốt lắm rồi nên mong các bạn cũng thông cảm, thích dài có thể vào nhóm ủng hộ tớ, trong đó đã hai mươi chương rồi. Phí nhóm là 50k, còn không có thể chờ đợi, tương tác bên ngoài cho tớ nhé. Hôm nay thứ sáu, cuối tuần tớ nghỉ, hẹn mọi người thứ hai. Đừng quên tương tác cho bầu nhé, một chấm, một like, một vài share thôi không mất thời gian đúng không? Tớ ngồi lạch cạch gõ còn mất thời gian hơn mà, hihi, lười cmt thì cứ thả icon cũng được. Không phải áp đặt gì yêu cầu nhưng thứ hai cứ tương tác cao hơn chương cũ thì lại đáng nha. Tuần này tớ ở viện chữa viêm tai nên xin phép nghỉ cả chủ nhật luôn, hẹn mọi người thứ 2.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

Tối hôm ấy lên phòng Long ngồi bên đầu giường nói với tôi:

- Dù sao cũng phải sinh con trai, không sớm thì muộn thôi thì chúng ta làm sớm chút cũng được.

Tôi ngược mắt nhìn anh ta rồi tự cười trong lòng. Đối với gia đình họ, đối với Long thì tôi chỉ là cái máy đẻ thuê, họ thích bắt tôi thụ tinh lúc nào tất nhiên tôi không thể nào chối từ được. Chỉ là nghĩ cảm cảnh cho cái số phận này, vừa sảy thai mới chưa đến hai tháng, người ta nói một lần sa băng ba lần đẻ, không thể đẻ ít nhất qua ba tháng nữa sao? Long thấy tôi không đáp thì im lặng thờ dài đi ra ngoài. Khi anh ta vừa đi khuất thì điện thoại của tôi vang lên, đầu dây bên kia là số lạ. Trước nay tôi ít khi nghe số điện thoại lạ nhưng lần này bỗng có một linh cảm không lành liền nhấn nút nghe. Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi mới nói:

- Phương à.

Vừa nghe tôi đã nhận ra cô Liên hàng xóm gần nhà bà nội tôi. Từ nhỏ tôi sống với bà cũng rất thân thiết với cô, nghe giọng cô tôi chợt không kìm nổi hỏi lại:

- Cô Liên hả? Cháu đây, sao tự dưng cô lại gọi cho cháu vậy? Có chuyện gì thế cô?

- Phương ơi. Cô mới nghe chuyện của cháu. Cô đi đám tang bà nội cháu về mới biết cháu bị gả bán đi nên gọi hỏi thăm xem cháu có ổn không, nhà chồng cháu thế nào mà đến đám tang bà cháu cũng không về.

Cô Liên nói đến đây toàn thân tôi cũng như rụng rời. Đám tang bà nội? Tôi có nuốt nước bọt hỏi lại:

- Cô nói gì cơ? Cô đừng nói gở mồm vậy chứ, đợt trước cháu về bà nội cháu vẫn khỏe mà.

- Bà cháu mất được ba ngày rồi. Sức khỏe yếu đi từ lâu rồi, lại thêm bệnh mãn tính, đợt trước bác sĩ đã trả về lẽ ra còn chỉ sống được hơn tháng mà bà vẫn kéo dài được đến giờ ấy chứ. Cô cũng có biết đâu, hôm nay sang hộ giỗ ba ngày cho bà cháu nghe mọi người nói cô mới biết.

Bệnh viện trả về? Tôi đột nhiên không kìm được mà bật khóc tu tu, hoá ra chưa từng có ca phẫu thuật nào, hoá ra lũ người khốn nạn kia thấy bà bệnh tật nên đã tạo lên vở kịch này để kiếm tiền từ tôi. Cả người tôi run lên, khóc vì thương bà, khóc vì hận lũ người mang tên người thân. Bảo sao họ nhất định không cho tôi đến thăm bà, liệu rằng đến ngay cả tên bác sĩ khốn kiếp thăm khám cho bà tôi tới ấy cũng bị mua chuộc không? Cô Liên thấy tôi khóc nhiều quá thì an ủi:

- Cô biết cháu thương bà nhất, nhưng bà cũng đã mất rồi cháu cũng mạnh mẽ mà vượt qua.

Nghe vậy nhưng lòng tôi vẫn đau đớn vô cùng, người thân duy nhất còn sót lại trên cõi đời này cũng bỏ tôi mà đi. Tôi nấc lên, nước mắt chảy dài xuống cả miệng đất ngắt.

- Phương, trước khi bà nội cháu mất có để lại cho cô một mảnh giấy. Bà không nói được nên ghi ra và muốn cô nói cho cháu biết. Bà có ba mảnh đất thì để lại cho cháu hai mảnh, bà làm di chúc từ hồi còn khỏe rồi nhưng sợ ba cháu với bác Thông lại tranh giành nên đã bịa ra là bán đi. Bà bảo toàn bộ giấy tờ di chúc bà đều nằm ở chỗ cậu luật sư ở Hà Nội trước xuống giúp cô vụ sổ đỏ dưới này. Lát cô nhắn cho cháu số cậu ấy. Hai mảnh đất dưới này thì cũng không có giá trị nhiều nhưng bà vẫn muốn dành cho cháu, cháu muốn bán hay giữ là tùy cháu.

Đến ngay cả lúc mất đi bà vẫn lo cho tôi, vậy mà cái đám tang của bà tôi cũng không về dự nổi. Cô Liên còn nói nhiều lần nhưng chẳng lọt được vào tai tôi chữ nào. Đến khi tắt máy tôi nằm gục xuống giường khóc đến sưng húp cả mắt, từ nhỏ tôi lớn chỉ có bà thương tôi, từ nhỏ tôi lớn chỉ có bà coi tôi là máu mủ ruột thịt. Đám người khôn nạn, tôi hận, tôi hận. Khóc chán chê mãi đến khi mệt quá tôi mới tiếp đi. Gần sáng tôi bật dậy, ngồi thẩn thờ nhìn qua cửa sổ. Bà nội không còn, con không còn, bản thân tôi cố gắng để làm gì? Thế nhưng nếu tôi chết đi chẳng phải phụ công bà, chẳng phải cái chết của con tôi là vô nghĩa sao? Tôi cứ nhìn trần trần ra khoảng không trước mặt! Phải rồi! Bà nội mất rồi, hợp đồng kia tôi cũng đếch sợ, đám người ở đây có dọa nạt tôi thì cũng chẳng còn điểm yếu mà phải nể nang. Thế nhưng có điều cũng không phải dễ dàng mà trốn đi được, giờ đi mà bị bắt lại thì không cút cũng què, tôi phải từ từ tìm cách khác mà đi.

Sáng tôi cố lau nước nước mắt, cố rửa mặt nhưng mắt vẫn sưng húp, có điều chẳng ai để ý tới điều đó, họ vẫn bận rộn sai bảo tôi làm cái nọ cái kia. Hôm nay chị Vân cũng sang ăn sáng, nghe mẹ chồng tôi nói vụ sắp thụ tinh chị ta hơi khựng lại nhưng rồi lại tỏ ra vui vẻ bắt đầu kể về bác sĩ chị ta quen rất giỏi về vấn đề này. Tất nhiên mẹ chồng tôi lại ngay lập tức tin tưởng chị ta, ăn sáng xong hôm nay mẹ chồng tôi không ra ngoài mà nói với chị Vân:

- Di đầu đầu nên chắc phải lên nghỉ ngơi chút, dạo này hôm nào cũng mơ thấy ác mộng. Con lên phòng nói chuyện với di chút được không? Dạo này đi như phát điên lên được ấy.

Chị Vân nghe vậy liền theo mẹ chồng tôi lên tầng ba, cái Trinh cũng bước lên phòng của nó. Bình thường lẽ ra ăn xong tôi phải dọn dẹp bên dưới nhưng khi con Trinh lên tầng tôi mới sực nhớ cái đồng quần áo của nó sáng nay tôi vẫn ngâm nước xả chưa phơi. Có lẽ chuyện bà nội tôi còn chưa tiếp nhận kịp nên đầu óc hơi mụ mị liên với lên tầng. Khi bước chân qua đến phòng mẹ chồng tôi phát hiện cửa không khoá chặt mà chỉ khép hờ, có tiếng mẹ chồng tôi cất lên một lời:

- Cả chục ngày nay rồi, di hôm nào cũng mơ thấy hai mẹ con nó về đòi mạng.

Tôi mới nghe đến đây liền khựng lại không đi nữa. Có lẽ mẹ chồng tôi vẫn nghĩ tôi phải ở dưới kia dọn dẹp, nhà chẳng có ai nên không cần khoá chặt cửa phòng. Không hiểu sao câu nói vừa rồi của bà ta lại khiến tôi linh cảm tới những giấc mơ tôi hay gặp phải, về người mẹ và đứa trẻ khóc đêm. Tôi không nhìn được nhưng vẫn nghe tiếng chị Vân dịu dàng an ủi:

- Di đừng nghĩ ngợi quá nhiều, chắc do di mệt mỏi nên mơ vậy thôi.

- Không đâu, di mơ rất rõ, nó bé con nó còn nguyên máu, nó khóc nó báo nhất định nó sẽ không tha cho di với con Trinh.

- Di, di nghe con nói đây, việc cô ấy chết thì cũng chết rồi, và lại hỏi đó do cô ta hại chết con của con trước, còn việc di với cái Trinh đây cô ta ngã cầu thang là do vô ý thôi. Còn việc cô ta hại chết con của con mới là có ý, di đừng tự trách mình, với di đã thuê người về yểm rồi, cô ta làm gì được chứ?

Lời chị Vân nói khiến tôi loạng choạng suýt ngã, từng con ác mộng đột nhiên ùa về. Tôi cố day trán, xâu chuỗi lại... chợt như bừng tỉnh. Vợ cũ của Long... chết là do mẹ chồng tôi với cái Trinh đẩy ngã và oan hồn không thể siêu thoát. Rõ ràng chuyện này tôi đã cố linh cảm rồi, vậy mà hôm nay chính tai tôi nghe được bỗng thấy kinh hãi tới cùng. Mẹ chồng tôi chợt bật khóc đáp lời chị Vân:

- Yểm rồi nhưng nó vẫn ám cái nhà này, con Phương đột trước nó nói với di nó nghe tiếng khóc với tiếng ru con. Đêm qua di còn mơ tay di nhuộm đầy máu, di rất sợ. Vân, hay con quen ông thầy nào cao tay hơn thuê về yểm đừng để nó ám di nữa. Yểm để hai mẹ con nó không thể ra được khỏi cái phòng kia chứ giờ cứ thế này di không sống nổi mất.

- Được rồi di yên tâm, để con tìm hiểu xem. Di cũng bình tĩnh đã, người sống mới sợ chứ sợ gì cái hồn ma há dĩ?

Tôi cố căng tai ra nghe thêm mẹ chồng nói gì thì bên dưới có tiếng bước chân lạch cạch. Lúc này tôi vội vàng nhón chân lên tầng thượng phơi đồng quần áo. Bên ngoài mùa đông nhưng nắng hanh khá gắt, tôi đứng yên nhìn bốn bề, toàn thân cứ rùng mình, rùng mình vì sợ hãi, rùng mình vì thứ bí mật kinh tởm mà lâu nay tôi suy đoán không ra. Hoá ra không phải tôi sáng, không phải tôi điên khi mơ những giấc mơ như vậy. Hoá ra trong căn nhà này có một oan hồn bị yểm. Nỗi căm hận từng con người khôn nạn càng lúc càng tăng. Đứng một lúc rất lâu khi đã bình tĩnh tôi mới xuống nhà rửa bát. Sau khi dọn dẹp xong bên dưới, đang định bỏ thức ăn ra nấu thì tôi nghe tiếng bước chân từ trên xuống, cả mẹ chồng tôi, chị Vân lẫn cái Trinh đều hùng hổ lao về phía tôi. Ban đầu tôi còn nghĩ do tôi biết nghe lên được chuyện kia nên họ định tra khảo nhưng không phải! Cái Trinh nhìn tôi gào lên:

- Chị to gan thật, dám ăn trộm tiền của tôi.

Tôi nhìn nó, kinh ngạc hỏi lại:

- Em nói gì chị không hiểu?

Nó nghe vậy liền ném mạnh sấp tiền năm trăm ngàn vào mặt tôi rít lên:

- Số tiền này tôi tìm được ở trong gối của chị, bảo sao tôi mất gần chục triệu bạc mà rõ không rơi ở đâu hoá ra chị ăn cắp. Chị định ăn cắp rồi bỏ trốn giống trước chứ gì.

- Chị nói rồi chị không hề đụng một xu nào của em hết

- Không đụng sao nó lại nằm trên gối của chị?

Tôi đưa mắt nhìn chị Vân, trong căn nhà này tuy con Trinh và mẹ chồng tôi có góm ghè ác độc thì cũng không bằng chị ta. Cái loại đứng sau giật dây mới là loại thâm hiểm, trước mặt tôi thì tỏ ra vui vẻ xoi xoi, sau lưng thì dùng chiêu trò để tôi bị oan hết lần này đến lần khác. Sau lần đưa con tôi chết, tôi đã kịp nhận ra cái bộ mặt thật của chị ta. Tôi bật cười đáp lại:

- Phòng của vợ chồng chị lúc nào mẹ cũng bắt không được khoá cửa trừ đêm ngủ, vậy ai thích ra thì ra, ai thích vào thì vào, ai thích vứt tiền vào gối chị mà chẳng được. Chị không ngu đến mức ăn cắp rồi không kiểm chỗ nào kín mà giấu mà lại giấu ở gối đâu.

Con Trinh nhìn tôi, rồi lao vào cầm tóc rít lên:

- Ý chị là tôi vu vạ cho chị?

- Không em thì cũng có người khác.

Nó như con thú, đập thẳng vào người tôi, mẹ chồng tôi với chị Vân phải vào can mãi nó mới chịu dừng lại. Đến khi nó dừng lại người tôi cũng xây xát mất vài miếng da. Dù tôi cố nhịn nó cũng đánh, thà bật lại mà bị đánh còn hơn nhịn vẫn bị đánh. Mẹ chồng tôi nhìn tôi, mắng mồm vài câu rồi thở dài nói với con Trinh:

- Nó sắp đi thụ tinh đánh nó nó chết ra đấy lại khổ, thôi đợi nó đẻ xong cho mẹ thằng cháu trai rồi xử nó sau.

Con Trinh nhìn tôi phần uất rít lên:

- Chị cứ chờ đấy!

Mẹ chồng tôi phải kéo mãi nó mới lên nhà, lúc này trong căn bếp chỉ có tôi với chị Vân. Chị ta đột nhiên cười, rồi dùng khuỷu tay giả vờ hất nguyên cái ấm nước vừa sôi trên bàn xuống người tôi, tôi bị bắt ngờ chưa kịp né nó đã đổ xuống chân bóng rắt. Lúc này tôi cũng như con thú, hất nguyên phần nước còn lại trong ấm vào cánh tay chị ta. Chị ta có lẽ không ngờ tôi phản ứng như vậy, đến khi định thần cánh tay đã đổ lên vì bóng. Tôi tuy rất đau chân, nhưng ít nhất trong lòng tôi cũng có chút hả hê. Tất nhiên chị ta nào có để yên mà gào rú lên, nghe tiếng chị ta mẹ chồng tôi với con Trinh cũng vội vàng đi xuống. Chị ta khóc lóc i ôi:

- Phương, chị làm gì em mà em lại đổ nước sôi lên người chị.

Còn không đợi tôi lên tiếng mẹ chồng tôi đã vội kéo chị Vân vào xả nước, còn con Trinh lao vào và tôi. Tôi bật cười đẩy nó ra khề nói:

- Chị đổ nước sôi xuống chân tôi giờ lại tỏ vẻ nạn nhân!

Chị ta tất nhiên không chịu thừa nhận mà sục sịt nói:

- Di, con chỉ vô tình làm đổ nước sôi lên em ấy mà em ấy cũng phải đổ lại mới vừa lòng. Nhưng thôi đi cũng đừng trách em ấy, là do con. Sáng giờ con đau đầu nên thực sự không để ý ấm nước kia sôi.

- Được rồi được rồi, di tin con mà. Chị có loại nhà quê lươn lẹo như nó đi mới không tin chứ di tin con.

Nói rồi mẹ chồng tôi lôi vào tất tôi đến học cả mầu mũi. Ừ đánh cũng được, bị thương cũng được, nhưng ít nhất nhìn cánh tay chị ta đang đỏ au tôi cũng cảm thấy mãn nguyện. Chắc chắn cánh tay đẹp đề kia sẽ để lại sẹo, tôi không kim được mà cười ra cả miệng. Mẹ chồng tôi nhìn tôi, định và thêm nhưng rồi cuối cùng cũng buông tay khề nói:

- Cái loại ngu ngục! Đợi sau này tao sẽ xử mày sau!

Tôi nhìn bà ta, giờ bà ta muốn tôi đi thụ tinh tất nhiên cũng phải giữ gìn sức khỏe cho tôi đôi ba phần. Đợi ba con người ác nhân lên phòng khách tôi cũng vội xả nước vào chân. Tôi nhất định phải tìm cách thoát khỏi đây càng sớm càng tốt... mà cơ hội có lẽ duy nhất là khi đi thăm khám để thụ tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hôm ấy dù đầu tôi cũng cố lau dọn cho xong. Tối Long ăn cơm với đối tác nên có lẽ muộn anh ta mới về. Tôi nằm trên giường, nghĩ đến bà nội nước mắt lại trào cả ra. Giờ đây muốn trốn khỏi đây cũng thật khó, tiền không, người thân không, nhà này còn nuôi chó vì sợ tôi bỏ trốn lần nữa. Và lại nếu tôi may mắn trốn được thì cũng phải có một khoản tiền chứ tay trắng mà đi sẽ không ổn chút nào.

Tôi nằm một lúc chợt nghĩ đến hai mảnh đất cô Liên nói. Dẫu biết rằng bản thân thật tôi tẻ khi bà vừa nằm xuống đã nghĩ đến đất cát nhưng lúc này nếu không nghĩ đến nó tôi không nghĩ được ra cái gì để có một khoản tiền bây giờ. Tôi nằm suy nghĩ rất lâu, dẫu sao mảnh đất đó bà cũng để cho tôi, tôi ở đây thì có thể chết, nhưng nếu trốn đi rồi bán được mảnh đất biết đâu lại sống. Tất nhiên giữa sống và chết tôi sẽ chọn cách sống rồi. Cuối cùng tôi lấy máy gọi cho cô Liên, nghe giọng tôi cô liền hỏi:

- Cháu sao rồi? Tinh thần ổn hơn chưa?

- Dạ cháu ổn hơn rồi. Cô ơi...

- Ừ cô đây cháu nói đi

- Nếu cháu bán mảnh đất bà nội cho thì có sao không cô?

- Đất bà cháu cho cháu cháu muốn bán hay không là ở cháu mà. Cháu đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì, nếu cháu cần cháu cứ bán.

- Vậy... cô xem giúp cháu mảnh đất bà cháu để lại được khoảng bao nhiêu hả cô?

- Lâu rồi cô cũng chả để ý đến đất đai, nhưng đất ở Thị Trấn còn có chút chứ đất bà cháu mua cô sợ không được giá lắm. Cô chỉ biết trước bà cháu mua hình như chỉ mấy chục ngàn một mét vuông. Hai mảnh đất đó bà mua có hơn chục triệu gần hai chục triệu thì phải.

- Rẻ thế hả cô, nhưng bà cháu mua lâu rồi, liệu giờ mà bán được bao nhiêu?

- Chỗ đấy cô sợ cũng chẳng tăng bao nhiêu. Có khi bán cả hai đi được chưa chắc đã được trăm triệu cơ.

Tôi nghe xong, khề thờ dài, bình thường, bà tôi ở Vân Đồn, đất cũng ở khu hoang vu nên rẻ là bình thường, chỉ là không ngờ nó lại rẻ đến mức này. Cô Liên thấy tôi im lặng thì nói:

- Cô gửi cháu số cậu luật sư rồi đấy, cậu ấy trước giúp nhà cô thắng vụ kiện, lại hiểu nhiều về đất cát cháu thử hỏi để cậu ấy định giá xem. Cô lâu chả để ý nên cũng nói vậy chứ thực sự giá trị đất cô không rõ nhiều.

- Dạ vâng ạ. Anh ấy tên gì hả cô?

- Cậu ấy tên Lâm

- Dạ, cháu cảm ơn cô ạ.

- Ừ.

Cô Liên nói xong thì tắt máy, tôi mở tin nhắn, số điện thoại của luật sư Lâm cô gửi từ hôm qua có điều giờ muộn quá nên có lẽ mai tôi mới gọi. Khi vừa tắt máy thì Long cũng cạch cửa bước vào, anh ta nhìn tôi rồi đột nhiên hỏi:

- Cô vừa gọi cho ai đấy?

Ngửi mùi rượu nồng nặc thêm giọng lèm bèm tôi khẽ đáp:

- Gọi cho hàng xóm nhà tôi. Giờ anh quan tâm cả việc tôi gọi ai à?

Anh ta không đáp, giật chiếc điện thoại của tôi, tôi cũng không vừa nhảy lên giật lại. Giật đến đâu tôi khẽ rít lên:

- Bà nội tôi mất, tôi gọi hỏi thăm cũng không được nữa sao? Có tàn nhẫn thì cũng vừa phải thôi, các người muốn bức tôi đến chết mới hả dạ à?

Long bất chợt sững người lại nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng ngồi sụp xuống rồi bật khóc tu tu. Anh ta thấy tôi khóc thì cũng im lặng, cời áo khoác rồi vào trong tắm táp một lúc mới ra sau đó thì nằm ngáy khò khò. Tôi đợi anh ta ngủ cũng nằm xuống, đến sáng hôm sau trước khi anh ta đi làm tôi liền nói:

- Sức khoẻ tôi cũng ổn ổn rồi, anh xem hẹn ngày nào đến viện được.

- Cô muốn ngày nào?

- Tùy anh thôi, chẳng phải anh muốn có con sớm sao?

- Ừ thế để tôi sắp xếp lịch một hai ngày nữa đến tư vấn trước.

Long nói xong cũng đi ra ngoài, tôi dậy nấu đồ ăn sáng cuối cùng cũng chẳng có ai ăn, mẹ chồng tôi với con Trinh đi cafe với chị Vân từ lúc Long đi. Tôi ăn xong liền lên phòng lấy điện thoại gọi cho luật sư Lâm. Thực lòng khi bấm dãy số ấy tôi rất ngần ngại, dù sao anh ta cũng là luật sư, là người có học thức cao, tôi sợ mình nói gì lại bị người ta cười chê. Đầu dây bên kia phải gọi đến hai cuộc mới bắt máy, tôi nuốt nước bọt nhẹ giọng khẽ nói:

- Alo, cho tôi hỏi đây có phải là số máy của luật sư Lâm không ạ?

- Đúng vậy, ai thế?

- Tôi... tôi là Phương...

- Phương nào?

- Dạ... tôi... tôi là Lưu Hà Phương cháu nội của bà Nguyễn Thị Cần.

Nghe đến đây đầu dây kia bất chợt im lặng. Tôi hơi ngượng, không biết bản thân có nói gì sai không liền vội lên tiếng tiếp:

- Thưa anh... tôi... nếu anh không rảnh thì lúc khác tôi...

Chưa kịp nói hết câu, anh ta đã ngắt lời:

- Tôi rảnh, cô cứ nói đi.

- Bà tôi mất rồi... tôi...

- Cô muốn hỏi về di chúc thừa kế bà cô để lại đúng không.

- Dạ vâng.

- Cô đang ở đâu? Chúng ta sẽ gặp nhau nói chuyện để bàn nhé. Bà cô vì sợ ba cô với bác cô tranh giành nên đích thân bà nhờ tôi làm mọi thủ tục.

- Bây giờ tôi lại không thể ra ngoài được.

- Có chuyện gì vậy? Cô có gì khó nói sao? Cô có thể nói tôi nghe, được thì tôi sẽ giúp cô.

Tự dưng nghe anh ta nói đến đây, tôi lại tui thân suốt bật khóc, một người xa lạ như anh ta còn có tâm giúp tôi hơn đám người thân thích chỉ chực chờ moi tiền từ tôi. Lâm thấy tôi im lặng lại hỏi:

- Sao vậy? Có gì khó nói sao? Cô cứ nói đi.

- Anh Lâm. Anh thử hỏi giúp tôi nếu bán mảnh đất đi thì sẽ được bao nhiêu tiền không? Tôi nghe nói anh ngoài làm luật sư còn am hiểu về địa chính.

- À... bà cô để cho cô hai mảnh, nổi mảnh một trăm năm mươi mét vuông. Thực ra đất của bà cô để lại trước đây nằm ở khu hoang vu hẻo lánh nên không được giá, nhưng giờ Văn Đoàn đang chuẩn bị có đặc khu kinh tế, lại sắp xây dựng cả sân bay và khu đất của bà cô nằm rất gần với đường vào sân bay. Nếu cô bán giờ sẽ thiệt, nhưng đợi một thời gian nữa thôi một mảnh cô bán cũng phải được vài tỉ.

Vài tỉ? Tôi không dám tin vào tai mình, lắp bắp hỏi lại:

- Anh nói sao cơ? Vài tỉ một mảnh?

- Đúng vậy. Nên giờ không phải cơ hội tốt để bán đâu.

- Nhưng... nhưng tôi rất cần tiền. Tôi...

- Cô cứ nói đi tôi vẫn đang nghe.

- Thực ra tôi rất cần tiền, tôi... tôi không biết nói với anh thế nào nữa

- Phương. Cô cứ coi như tôi là người đại diện của bà nội cô, có gì khó cô cứ nói với tôi không sao cả. Chúng ta cũng không quen biết nhau, cứ coi như tôi là một người cô cần để tâm sự lúc này, và hơn hết có thể giúp cô khi cô thực sự cần.

Giọng Lâm rất ấm, tôi không kìm được nữa sụt sịt, vừa kể lại tất cả mọi chuyện cho Lâm nghe, bao gồm việc tôi bị bán đi cho nhà Long, đến hợp đồng tôi kí vào, và việc giờ tôi không có cách nào đi khỏi đây. Lâm nghe xong hơi rít lên:

- Bảo sao bà cô nói nhất định dặn tôi phải để cô thừa kế mảnh đất của bà. Hoá ra đám người thân của cô chẳng từ tế gì. Sao có thể đối xử với con gái như vậy

Tôi kể xong như trút được gánh nặng cứ thế như vớ được người tâm sự, bao nhiêu âm ức cứ thế tuôn ra:

- Thực ra họ gả bán tôi từ năm mười tám tuổi cơ, mà hồi đó chú rể bỏ trốn nên tôi lại được trả về

- Chú rể bỏ trốn?

- Vâng, mà nhắc mới nhớ hình như gã ta cũng tên Lâm.. nhà ở Hà Nội. Có khi gã ta mà không bỏ tôi, cuộc đời tôi cũng chưa chắc thê thảm thế này.

Lâm nghe xong đột nhiên lấp bắp đáp:

- Chắc... chắc gì... lấy anh ta đã sướng.

- Không sướng thì cũng sướng hơn ở cái địa ngục này là cái chắc. Mà thôi... giờ quan trọng tôi phải thoát được khỏi đây đã. Tôi sẽ liên lạc lại với anh sau.

- Được! Có gì cô gọi cho tôi. Mà cần thiết cô thuê tôi làm luật sư của cô càng tốt.

- Nhưng tôi làm gì có tiền mà thuê.

- Một mảnh đất của cô thừa sức thuê mấy người như tôi rồi.

- Tôi.. vâng cảm ơn anh.

Tôi vừa nói xong bên dưới cũng có tiếng chuông của người tắm cho ba chồng. Lúc này tôi đành chạy xuống mở cửa, từ hồi tôi bỏ trốn mẹ chồng còn lắp cả camera trước cửa nên cả nhà có đi vắng hết tôi cũng không thể bước chân ra khỏi cửa.

Khoảng ba ngày sau đó Long xin nghỉ ở nhà cùng tôi đến viện, thế nhưng lần này cả mẹ chồng tôi cũng đi cùng. Từ đêm qua tôi đã lên kế hoạch trốn đi, thế nhưng đó là nếu chỉ có Long, giờ còn có thêm mẹ chồng tôi không biết phải đi thế nào. Khi chiếc xe đến bệnh viện tôi cùng Long và mẹ chồng tôi cũng cùng tôi lên tư vấn.

Ban nãy ngồi trên xe tôi mới biết thực ra việc lựa chọn giới tính không được phép thực hiện tại Việt Nam, luật pháp không cho phép điều này. Có điều người ta vẫn làm chui, và người bác sĩ mẹ chồng tôi quen có thể làm điều đó. Có điều hôm nay ông ta vẫn hẹn hai vợ chồng tôi đến vì muốn khám trước về sức khoẻ sinh sản của cả hai tại viện. Khi vào đến nơi, mẹ chồng tôi cũng ngồi cạnh, sau một hồi nói chuyện tôi được biết để làm thụ tinh nhân tạo tôi và Long bắt buộc phải có giấy đăng kí kết hôn. Mẹ chồng tôi nghe đến việc này mặt bắt đầu nhăn lại, khi bác sĩ gọi tôi và Long đi lấy máu bà ta đi phía sau khẽ nói:

- Long, tí con hỏi lại bác sĩ xem có cách nào không cần đăng kí kết hôn vẫn được làm không?

- Thì ban nãy mẹ cũng nghe ông ý nói rồi mà, dù làm ở đây hay làm tư chỗ ông ta cũng bắt buộc phải có.

- Thế sao được? Nếu con với nó đăng kí kết hôn sau này tài sản sau hôn nhân phải chia đôi cho nó à?

Tôi liếc nhìn mẹ chồng cảm thấy nực cười, cỡ nhà bà ta chỉ có thể lụi bại đi chứ còn lâu mới phát lên được. Bà ta tưởng tôi cần kết hôn lắm sao? Tôi còn đang tìm cách xéo khỏi đây trước khi làm thụ tinh để nấy mảnh đất của tôi không dính lú gì đến gia đình này đây chứ. Long thờ dài, đáp lại:

- Thì đăng kí kết hôn xong ly hôn luôn cũng được chứ sao? Giờ đây là thủ tục bắt buộc mà. Thôi mẹ ngồi chờ con đi, con vào phòng khám xem đã.

Mẹ chồng tôi nhìn tôi rồi nhếch mép không nói. Sau khi lấy máu xong ra ngoài tôi thấy bà ta đang gọi điện cho chị Vân kể lể tình hình. Có lẽ chị ta lại đang sắp tư vấn cho mẹ chồng tôi đây rầy những kiến thức y khoa lừa đảo. Tôi lấy máu xong còn phải đi siêu âm trứng nên sang phòng bên cạnh. Siêu âm xong tôi định bước ra ngoài đột nhiên chợt thấy lão bác sĩ ở phòng khám sản trước mà Long đưa tôi đến phá thai đang tiến về phía mẹ con anh ta. Khoảng cách phòng khám đến chỗ họ khá gần, tôi nghe rõ mồn một tiếng ông ta cất lên:

- Hai mẹ con cậu đi đâu vậy?

Mẹ chồng tôi có lẽ vẫn tức với ông ta từ hồi trước nên nhếch mép đáp:

- Đi đâu là việc của nhà chúng tôi.

Mặt ông bác sĩ ngẩn tò te nhìn Long, anh ta hình như có chút ngượng nên đáp:

- Tôi đưa vợ đi khám.

- À thế à? Sao khám không sang hẳn chuyên khoa sản lại khám ở khu hiếm muộn này? Vợ cậu bầu cũng được bốn năm tháng rồi ý nhỉ? Chúc mừng cậu nhé, đúng ý rồi, có thằng cu nổi đời rồi may hồi đó cậu đồng ý giữ đứa bé lại.

Tôi nghe xong bắt chợt khựng lại, thế nhưng không phải tôi mà cả mẹ chồng lẫn Long đều sững sờ nhìn ông bác sĩ lấp bắp hỏi:

- Ông nói gì cơ?

- Thì tôi chúc mừng cậu đó, vợ cậu mang bầu con trai mà cậu nhầm tưởng con gái suýt bỏ còn gì. Hay đến giờ vẫn chưa siêu âm ra trai, tầm này là rõ rồi chứ nhỉ? Hôm ấy tôi có lấy máu của vợ cậu gửi lên trung tâm Vincibio xét nghiệm lại lần nữa mà. Bên đó trả kết quả là bé trai đây, phòng khám tôi với Vincibio có hợp tác với nhau, đột vợ cậu đi khám lại vừa may là vừa hợp tác nên được miễn phí xét nghiệm cho năm bà bầu. Tôi cứ đánh liều xét nghiệm lại cho vợ cậu, không ngờ là con trai thật.

Long nghe xong đột nhiên ngồi phịch xuống ghế rồi rít lên:

- Tại sao ông không nói với tôi?

- Thì hôm đó tôi định nói về việc này cậu đã đi mất, mấy hôm tôi gọi cậu không liên lạc được, đến hôm có kết quả gọi cũng vẫn không liên lạc được nên tôi không gọi nữa. Sao vậy? Cậu đừng báo với tôi về nhà cậu ép cô ấy bỏ đứa bé rồi đấy nhé.

Mẹ chồng tôi cũng ngồi sụp xuống đất lấp bắp hỏi lại:

- Đứa bé trong bụng con Phurong là con trai sao? Ông nói dối.

- Tôi việc gì phải nói dối? Phiếu xét nghiệm tôi vẫn để ở phòng khám, nếu bà muốn biết lát sang chỗ tôi tôi đưa cho, và tôi sẽ gọi lại trung tâm để người ta đọc kết quả cho bà. Chắc chắn đứa bé ấy là con trai.

Tôi nghe đến đây mồ hôi cũng túa ra như mưa. Toàn thân tôi run lên vì nổi tức giận, vì nổi căm hận tới cùng. Con mẹ Vân đáng chết, chắc chắn mẹ ta đã nhúng tay vào việc này mới khiến kết quả ban đầu sai lệch như vậy. Một đứa trẻ chết oan vì mẹ ta, vì cả hai người đang ngồi ngoài hàng ghế chờ kia nữa. Tôi hận, hận đến thấu xương thấu tủy. Mẹ chồng tôi nhìn Long rồi bật khóc, hai mắt thờ thẩn liên tục lắc đầu nói:

- Không thể nào... không thể nào.

Long quay sang nhìn bà ta, mặc kệ ông bác sĩ đang đứng đó rít lên:

- Chẳng phải do mẹ sao? Chẳng phải do mẹ sao?

- Long... không thể nào. Cháu trai của mẹ, cháu trai của mẹ, không thể nào. Rõ ràng trung tâm cái Vân giới thiệu báo là gái cơ mà.

- Không thể là gái được, NIPT chính xác đến 99,9%. Tôi đảm bảo bên Vincibio là trung tâm uy tín, còn nếu sai thì trung tâm bà nói nó lừa đảo bà thôi - ông bác sĩ lại lên tiếng chen vào.

Mẹ chồng tôi nghe đến đây dường như không còn giữ nổi bình tĩnh, ngồi bệt hẳn xuống nền đất lạnh lẽo khóc nức nỏ. Nghiệp! Là nghiệp đấy. Tôi đau đớn không thờ nổi, tất cả là nghiệp báo. Bà ta chính tay tự giết chết đứa cháu đôi vắn. Lúc này tôi chợt cười như điên, rồi đột nhiên trong đầu tôi loé lên một ý nghĩ. Ý nghĩ xoẹt qua như tia sét, dù cho tôi đang đau đớn nhưng đây là cơ hội để tôi trốn. Người bác sĩ cũng đi khuất, mẹ chồng tôi với Long ngồi đó gào lên, bà ta kêu trời kêu đất, bà ta không còn màng những ánh nhìn xung quang. Tôi mím chặt môi, xoay người chạy một mạch xuống cầu thang bộ bên dưới. Trên tầng hình như có tiếng mẹ chồng tôi vừa khóc vừa kêu lên:

- Mà con Phurong đâu, con Phurong đâu.

Tôi không còn nghĩ được gì, cứ cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài. Đến khi ra đến ngoài cổng, tôi vội leo lên một chiếc xe ôm rồi rít rít nói:

- Chạy đi

- Chạy đi đâu?

- Anh cứ chạy đi, chạy ra khỏi trung tâm thành phố, chạy đến đâu cũng được. Tôi sẽ cho anh tiền gấp đôi.

Gã xe ôm gạt đầu, tôi ngoái đầu lại, bất chợt thấy trên ô cửa kính mẹ chồng tôi với Long đang vừa chạy theo vừa gào thét. Tôi cũng thúc giục gã lái xe:

- Nhanh lên, đi mau lên.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Gã xe ôm cứ thế lao thẳng về phía trước. Tôi bấm máy gọi cho Lâm, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, người tôi run như cầy sấy nói gấp gấp:

- Nhà anh ở đâu, cho tôi địa chỉ, mau lên, mau lên cho tôi địa chỉ.

- Số nhà Xx quận Hoàng Mai..

Tôi cũng đọc lại địa chỉ cho gã lái xe rồi lấy máy nhắn cho Long một tin

"Đứa bé đó là con trai là cái nghiệp báo của cả nhà anh. Cả nhà anh tự giết chết đứa con đôi vắn, còn nữa, tôi còn một tin hot hơn muốn báo. Vợ con anh ngày xưa chết không phải do trượt cầu thang mà do chính con mẹ và con em ác đức của anh hại chết đấy. Anh tin vào tâm linh đúng không? Tin vào tâm linh thì tìm thấy mà tìm cách siêu thoát cho mẹ con chị ấy đi. À... còn việc vì sao mẹ anh với con em gái anh giết chị ta thì hỏi lại cô thanh mai trúc mã của anh nhé"

Tôi cũng không biết sao tôi lại nhắn cho anh ta cái tin như vậy. Nhưng nổi căm phẫn tới cùng khiến tôi chỉ muốn trả thù cho đứa con đã chết của tôi. Nhắn xong tôi cũng vội vàng học thuộc số của Lâm rồi nhón xuống đường! Hôm nay nếu tôi có bị tìm được tôi nhất định sẽ kéo cả nhà anh ta xuống địa ngục, còn nếu thoát được... tôi sẽ từ từ trả lại cho từng kẻ đã hại chết con tôi.

Tôi không biết gã lái xe chạy bao lâu mà đột nhiên tôi bỗng thấy ở gương chiếu hậu xe của Long đang ở xa xa. Tuy rằng khoảng cách không gần, đường cũng hơi đông nhưng chắc chắn nếu đưa thi cô gái lái xe ôm này khó mà thắng được xe ô tô của Long! Chết tiệt thật! Ban nãy còn mạnh miệng nhưng giờ tôi muốn sống, muốn được sống chứ không phải muốn xuống địa ngục cùng lũ người khốn nạn ấy. Gã lái xe ôm có vẻ không chuyên nghiệp, đi cũng không lát léo, đường chính to thế này, mà gã cứ phóng tè tè như thế đi dạo. Tôi không còn chịu được, khoảng cách đang sau mỗi lúc thêm gần, lúc này tôi liền gào lên:

- Anh xuống xe đi, để tôi lái cho.

Gã xe ôm kinh ngạc nhìn tôi, tôi mặc kệ cái phản ứng khó hiểu ấy gào lên lần nữa:

- Xuống xe đi, anh đi chậm như rùa bò thế này. Anh xuống đi tôi chờ, lát tôi đưa anh năm lít.

- Cô có lái được không thế?

- Được! Nhưng đường Hà Nội tôi không rành, giờ anh chỉ tôi đi vào cái ngõ tắt nào mà có thể ra Hoàng Mai được không? Ngõ nào cũng được, miễn là xe máy đi được, ô tô không đi được, càng vòng vèo càng tốt vừa đỡ gặp công an, vừa là điều tôi cần.

- Tôi biết.

- Vậy bước xuống mau.

Gã xe ôm liền nhảy xuống, lúc này xe của Long đã sắp đến ngay chỗ tôi cách chỉ còn chục mét. Gã xe ôm ngồi đằng sau bám chặt hai tay lên áo tôi, tôi mặc kệ rồi phóng như điên. Hắn ta vội vàng nói:

- Đây đây, trước mặt có cái ngõ, cô rẽ vào. Đi hết cuối ngõ tôi chỉ tiếp.

Tôi liếc phía sau gương chiếu hậu, cả Long và bà Loan (mẹ anh ta) đều đang nhếch mép như có thể sắp bắt được tôi đến nơi. Thấy vậy tôi liền phóng thẳng xe vào con ngõ nhỏ, vừa đến đầu ngõ xe của Long cũng đến, tôi bật cười nhìn chiếc xe to đùng không thể lách nổi, Long đập tay mạnh xuống vô lăng còn mẹ anh ta tức giận mặt đỏ phừng phừng. Gã xe ôm phía sau vừa chỉ đường vừa liên tục nói:

- Cô đi chậm chậm thôi, sao cô phóng bạt mạng thế? Phóng với tốc độ bàn thờ à?

Anh ta làm sao mà hiểu được, tôi thà chết vì tai nạn giao thông còn hơn chết trong tay gia đình ấy. Đi không biết bao nhiêu con ngõ, phóng không biết bao nhiêu cây số, cuối cùng tôi cũng đến được địa chỉ cần đến. Khi vừa tới nơi một chiếc xe ô tô trắng bóng loáng cũng phanh kít dưới chân tôi. Không phải xe của Long! Tôi thở phào nhảy xuống trả xe lại cho gã xe ôm. Anh ta nhìn tôi chẹp miệng nói:

- Thôi tôi lấy của bà hai lít thôi, khiếp bà phóng đến giờ tôi vẫn sợ.

Tự dưng anh ta nói vậy tôi có chút sượng sùng, trong người năm mươi ngàn cũng không có lấy đâu hai trăm ngàn trả đây. Căn nhà bên trong rất to, tôi vừa bấm chuông vừa nói:

- Chờ lát tôi vay tiền rồi trả cho anh.

- Vãi! Thế mà bà cô to còi đòi trả năm lít cho thằng này. Giờ lại bảo đi vay.

- Thi từ từ tôi đằng nào chẳng trả.

Khi vừa định bấm thêm hồi chuông nữa thì chiếc xe ô tô trắng đã mở ra, một người đàn ông từ trong xe tiến về phía tôi khẽ hỏi:

- Cô là Lulu Hà Phương?

Tôi ngược mắt lên, nghe cái giọng ấm áp này cũng biết anh ta là Lâm. Lâm thật khác với trí tưởng tượng của tôi, tôi luôn nghĩ anh ta là gã đàn ông trí thức với cặp mắt kính dày cộp, vẻ ngoài bình thường nhưng khi nhìn thấy mới ngỡ ngàng. Lâm rất đẹp trai, gương mặt góc cạnh sắc nét chẳng thua kém gì mấy diễn viên, anh ta trẻ hơn Long, độ chừng hai tám, ba mươi, dáng người rất cao, tôi cao gần mét bảy mà đứng với anh ta còn bị lép vế. Nhưng thôi lúc này cũng không quan trọng, đẹp xấu gì cũng chẳng liên quan, tôi nhìn gã xe ôm rồi khẽ quay về phía Lâm nói:

- Anh cho tôi vay hai trăm ngàn được không?

Lâm nhìn tôi, tròn tròn mắt kính ngạc, lần đầu gặp mặt vay tiền thật đáng xấu hổ nhưng mà ngoài anh ta tôi còn biết vay ai? Cũng may anh ta rút trong ví ra tờ hai trăm đưa tôi, tôi cũng đưa cho gã xe ôm, gã nhận xong liền phóng xe đi luôn.

Lâm mở cổng, đánh xe vào nhà, tôi cũng lảo đảo bước theo anh ta. Nhà Long đẹp một thì nhà Lâm đẹp gấp mười, tuy không phải quá to nhưng nội thất đồ đạc rất sang trọng, tự dưng tôi thấy tôi giống như con nhà quê lạc bước vào cung điện xa hoa. Lâm ngồi xuống ghế sofa khẽ nói:

- Cô ngồi đi, muốn uống nước gì báo tôi lấy cho.

Người tôi bần thiêu lấm lem, tôi chỉ sợ ngồi xuống lại dơ ghế của anh ta nên cứ đứng đực ra đấy. Lâm thấy vậy liền thở dài:

- Cô cứ ngồi xuống chúng ta nói chuyện, tôi có ăn thịt cô đâu mà cô sợ.

- Vâng.

- Đây là toàn bộ giấy tờ liên quan đến cô, tôi được biết cô ở cùng bà từ nhỏ và họ khẩu của cô vẫn là với bà, thế thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rồi. Giấy tờ tùy thân cô mang theo chứ?

Tôi gật đầu đáp:

- Vâng, lúc nào tôi cũng mang theo bên mình vì bản thân chẳng biết cơ hội nào để trốn đi.

- Tốt!

Tốt! Tôi không biết anh ta đang khen hay nói đùa bởi vì mặt chẳng thể hiện ra bất cứ cảm xúc gì.

- Anh Lâm!

- Ừ cô cứ nói đi.

- Tôi... thực sự giờ người tôi không có đồng tiền nào, nhưng như anh nói thì hai mảnh đất của tôi cũng rất có giá trị. Chuyện thừa kế tài sản theo di chúc của bà anh cứ làm cho tôi. Sau khi sang tên cho tôi xong, khi nào được giả tôi bán đi trả nợ dần cho anh được chứ? Tôi biết việc thuê luật sư mà thế này rất ngại, có điều tôi không có cách nào khác. Tôi có thể làm thoả thuận công chứng nếu anh cần.

Lâm nhìn tôi, khoé môi đột nhiên cong lên đáp lại:

- Thế thì sẵn đây tôi cũng có chuyện muốn bàn với cô đây. Chẳng là tôi và bạn tôi đang có nhu cầu thuê một mảnh đất dưới Văn Điển để mở nhà hàng. Giờ tôi sẽ nhanh chóng làm thủ

tục để cô sớm đứng tên mảnh đất đó. Sau đó cô cho tôi thuê lại một trong hai mảnh đất trong mười năm. Tất nhiên tiền đó tôi và bạn tôi sẽ trả sòng phẳng cho cô, còn cô dùng tiền đó để trả tiền thuê tôi hay làm gì đó là việc của cô.

Mười năm? Tôi nhìn Lâm, giá đất mỗi ngày đều tăng lên, trong mười năm anh ta thuê chỉ với một mức giá như ban đầu xem ra anh ta cũng tính toán phết. Có điều giờ tôi đâu có lựa chọn mà từ chối, anh ta là người làm ăn đâu óc tất nhiên khôn ngoan, giờ thuê đất chỗ tôi hơi quá hời.

- Sao? Cô lẩn tránh gì sao?

- À... không... tôi..

- Mảnh đất của cô tuy có giá trị về sau, nhưng điều cô cần bây giờ lại là tiền. Nếu cô tính toán thiệt hơn với tôi thì tôi nghĩ cô mới thiệt đấy.

Gã này như đi guốc trong bụng tôi, nghĩ cái quẻ gì gã ta đọc vanh vách thế này. Tôi thở mạnh dứt khoát nói:

- Được rồi, vậy tôi sẽ hợp tác với anh.

- Rồi, ok cô, tiền nợ hiện tại cô đang nợ tôi hai trăm ngàn, mọi thủ tục giấy tờ sau này xong xuôi tôi sẽ tính tiếp.

- Vâng còn một chuyện nữa tôi muốn anh giúp.

- Chuyện gì?

- Chuyện hợp đồng hôn nhân hôm trước tôi nói với anh.

- Hợp đồng đó là hợp đồng hôn nhân, không công chứng, không có cơ sở pháp lý cô không phải lo.

- Nhưng gia đình tôi đã nhận ba trăm triệu của họ.

- Đó là việc của gia đình cô, cô có đọc kĩ bản hợp đồng đó không? Trong đó có những điều khoản gì?

- Tôi đọc rất kĩ, trong đó ghi việc tôi phải lấy Long, và việc tôi phải sinh con, làm việc cho nhà anh ta trong mười năm.

- Cô và anh ta không đăng kí kết hôn?

- Đúng vậy.

- Bản hợp đồng đó vô nghĩa! Cô yên tâm! Không toà án nào đi giải quyết cái bản hợp đồng vớ vẩn và phi pháp luật như vậy.

- Thật... thật không?

- Cô không tin cả luật sư? Một bản hợp đồng nếu lật lại có khi còn bị coi là hợp đồng mua bán ý chứ, có kiện thì cô kiện ngược lại gia đình họ bóc lột sức lao động, tra tấn tinh thần của cô chứ ai đi giải quyết cái hợp đồng dở hơi này.

Tôi nghe xong tự dưng như trút được gánh nặng, nãy còn định bảo anh ta cho nợ ba trăm triệu để trả cho gia đình Long giờ thì tôi có thể yên tâm, ung dung rồi. Tôi liếc nhìn căn nhà lần nữa, đột nhiên một ý nghĩ lại loé lên, giờ thân cô thế cô nên thôi tôi cứ mặt dày giả vờ hỏi:

- Bình thường anh đi làm về sẽ nấu cơm à?

- Sao cô hỏi vậy?

- Tại tôi thấy anh hình như ở một mình, anh có vợ chưa?

Lâm nhìn tôi, hai hàng lông mày hơi nhíu lại. Chuyện riêng tư của anh ta mà tôi hỏi thế này đúng là cũng hơi vô duyên. Còn tưởng anh ta không trả lời ai ngờ anh ta lại đáp:

- Tôi độc thân! Sao vậy?

- À không, vậy anh tự nấu cơm dọn dẹp sao? Công việc luật sư bận rộn thế mà.

- Không! Tôi thuê giúp việc theo giờ, ngày hai bữa nấu cơm, dọn dẹp cho tôi.

Tôi nghe vậy liền vội nói:

- Anh có thể thuê tôi không? Tôi nấu ăn rất ngon, biết phân chia quần áo giặt tay từng loại, tôi đã từng làm nhà hàng nên nấu cơm chắc chắn không chê vào đâu được. Tôi không cần anh trả lương, chỉ cần anh cho tôi ở lại đây đến khi đất cát xong xuôi, đến khi tôi có tiền.

Lâm nhìn tôi, dứt khoát đáp:

- Tôi có thể giúp cô mọi chuyện liên quan đến pháp luật nhưng chuyện này thì không. Đây là chuyện riêng tư, tôi không thể để cô ở nhà với tôi.

- Tôi xin anh đấy, giờ tôi thân cô thế cô, dù cho cái hợp đồng với nhà gã chồng cũ không có tính pháp lý thì chắc chắn họ sẽ không tha cho tôi. Giờ tôi không tiền, không người thân tôi không thể đi đâu được. Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, anh cứu tôi một lần, nhất định tôi sẽ trả ơn anh.

- Không được! Tôi trước nay chưa bao giờ để người lạ ở lại nhà, nếu cô cần tôi cho cô vay một khoản tiền nhỏ cô tìm nhà thuê.

- Không phải vấn đề tìm nhà để thuê mà vấn đề là ít nhất anh là luật sư, ở cùng anh thời gian này tôi cũng yên tâm hơn. Gia đình họ chắc chắn sẽ ráo riết tìm tôi, không kiện được ra toà thì cũng thuê xã hội đen đến tìm tôi.

- Xã hội đen tìm đến cô, tôi chưa chấp cô chẳng phải tôi cũng vạ lây sao?

- Nhưng ít nhất anh hiểu biết về pháp luật, bọn xã hội đen cũng chẳng đụng được vào anh, có đụng anh cũng biết cách bảo vệ mình. Còn tôi... tôi không có một cái gì hết. Anh Lâm, xin anh đấy, nếu anh không tin tưởng ở tôi thì tôi có thể kí một hợp đồng công chứng gì đó nếu anh thấy cần thiết. Đẳng nào anh chẳng phải thuê giúp việc đúng không? Coi như thuê tôi và

trả công bằng cách cho tôi ăn nhờ ở đậu một thời gian thôi. Anh làm ơn làm phúc, coi như tích đức cho con cháu anh sau này. Anh xem giờ tôi biết đi đâu?

Lâm đứng dậy, khẽ thờ dài đáp lại:

- Thôi được rồi, tôi sẽ cho cô ở lại đây đến khi xong việc. Sau khi xong cô phải đi khỏi đây, được chứ.

- Được! Tôi đảm bảo với anh

Lâm liếc nhìn tôi nói tiếp:

- Mà cô đi chỉ có người không thể này thôi sao?

- Vâng.

- Cô ngồi im ở đây, chờ tôi.

Nói xong anh ta bước ra ngoài đánh xe đi mất, tôi ngồi trong nhà, dù cổng đã khoá mà lúc này người vẫn run. Thực lòng đến tận giây phút này tôi vẫn không nghĩ mình đã thoát khỏi cái địa ngục kia. Chắc chắn gia đình bọn họ sẽ tìm đến tôi, chắc chắn mọi việc sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng ít nhất tôi cũng đang dần cảm thấy có chút ánh sáng le lói lên trong cuộc đời này.

Lâm đi một lúc mới về, tôi vẫn ngồi im trên ghế. Anh ta ôm mấy túi đưa cho tôi rồi nói:

- Quần áo, đồ dùng cá nhân của cô.

Tôi hơi ngạc nhiên, mở túi ra, bên trong có khoảng ba bốn bộ quần áo ngủ và vài cái váy có thể mặc ra ngoài, ngoài ra còn bàn chải đánh răng, dầu gội cho nữ, khăn mặt, khăn tắm. Lần đầu tiên trong đời tôi được người khác mua đồ cho, không hiểu sao sống mũi cay cay, cảm kích nói:

- Anh mua cho tôi nhiều thế? Cảm ơn anh nhé, thật sự tôi... biết ơn anh mà chẳng biết bao giờ mới báo đáp được

Lâm ngồi xuống bình thần uống ngụm trà đáp lại:

- Hoá đơn trong đó cả, cộng thêm hai trăm vay ban nãy, công tôi đi coi như miễn phí.

Tôi bị hớ, liền vội vàng kéo tờ hoá đơn ra. Ôi mẹ ơi, chỉ có chút đồ này mà hết gần tám triệu bạc. Tôi không dám tin, dụi mắt nhìn lại. Lâm thấy vậy liền lên tiếng:

- Toàn hàng hiệu cả đấy.

Trời đất ơi, cái tên này, anh ta nghĩ tôi giàu có lắm hay sao mua đồ của nợ này làm gì? Ở ngoài chợ mua chắc gì đã đến một triệu cơ chứ? Tôi xót của mà không làm gì được chỉ dám khóc than trong lòng. Lâm đứng dậy hát hăm vào căn phòng sau phòng khách nói:

- Cô mang đồ vào, tôi cho cô ở tạm đó. Ở đây tôi thuê giúp việc nấu ăn gồm cả việc đi chợ, nhưng để đảm bảo an toàn cho cô mai tôi sẽ đưa cô đi chợ để mua thức ăn một tuần. Quần áo của tôi khá ít, có thể cho vào máy bơm, máy giặt xịn nên không lo việc hong miễn phơi xong là giúp tôi treo lên là được. Nhà mỗi ngày hút bụi và lau một lần, cơm hai bữa cô ok chứ.

Gì chứ cái này đối với tôi quá đơn giản.

- Ok anh.

- Mà cô nên nhớ tôi chỉ cho cô ở đến khi xong việc của cô thôi đấy.

- Tôi biết rồi anh yên tâm

- Cô năm nay là sắp hai mốt tuổi đúng không?

- Vâng!

- Vậy cô... có bằng cấp gì không?

- Tôi có bằng cấp ba thôi, không được học đại học.

Lâm nghe vậy không hỏi nữa mà giục tôi vào trong tắm rửa còn anh ta ra ngoài gặp khách hàng. Tắm tấp xong người tôi cũng khoan khoái lạ kì, trời lúc này cũng là chiều muộn, tôi mở tủ lạnh thấy bên trong còn khá thức ăn liền đi cầm com. Thiết bị điện trong nhà anh ta rất hiện đại, nhưng tôi từng ở nhà Long một khoảng thời gian nên không có gì lạ lắm. Nấu xong bữa cơm Lâm vẫn chưa về, tôi đành ra ghế sofa ngồi chờ đợi. Ngoài trời rất tối, mùa này trời tối nhanh lắm, nhưng ánh đèn đường bên ngoài lại rất sáng. Trên bầu trời không trăng không sao, ánh sáng tự nhiên một chút cũng không có, thế nhưng tôi lại trầm nghĩ, ánh đèn nhân tạo cũng được, miễn đủ soi sáng con đường ngoài kia, cũng giống như tôi lúc này, dựa vào hai mảnh đất cũng được miễn có thể giúp tôi trở lại cuộc sống của một con người.

Tôi ngồi chán chê cuối cùng nằm vật xuống giường thiếp đi, trong giấc mơ tôi thấy mình bị Long và mẹ anh ta truy đuổi đến vực thẳm, cuối cùng cả xô xát cả ba cùng rơi xuống. Đến khi có ai đó đập vai tôi mới tỉnh dậy mồ hôi túa ra như mưa. Hoá ra Lâm về rồi, tôi vội vào bếp hâm lại thức ăn rồi dọn ra bàn. Trong bữa cơm tôi và anh ta không nói với nhau quá nhiều chuyện. Không sao hết, anh ta giúp tôi đến mức này là quá nhiều, dù cho anh ta lạnh lùng hơn, mặt sắt hơn, bắt tôi làm nhiều thứ hơn vẫn tốt hơn tất thấy những kẻ đã đi qua cuộc đời tôi. Ít nhất lần đầu gặp mặt anh ta chấp nhận cho tôi ở lại đây, cứu mạng cứu vớt tôi tôi cũng đủ biết ơn rồi. Lâm ăn xong lên phòng làm việc, tôi dọn dẹp xong lau qua nhà cũng đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau tôi dậy rất muộn, khi ấy Lâm đã đi làm. Có chút ánh sáng chiếu qua rèm cửa len vào trong, hình như lâu lắm rồi tôi mới có một giấc ngủ ngon đến vậy, lâu lắm rồi tôi mới được sống giống như con người. Khi còn đang nằm nghĩ vẫn vợ đột nhiên tôi nghe tiếng chuông cửa liền vội vàng chạy ra. Từ bên ngoài cổng, tiếng mẹ chồng cũ gào lên lạnh lùng:

- Con ôn con kia, tao biết mày ở đây! Mày ra ngay đây nếu không đừng để tao phải san bằng cả cái nhà này.

Mẹ kiếp! Tôi biết ngay nhà Long sẽ không để tôi yên, cũng đoán ngay bọn họ sẽ tìm được tôi thôi chỉ là không ngờ lại sớm đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Không cần đoán già đoán non tôi cũng biết gã xe ôm kia đã bị tóm được và dọa nạt rồi. Chỉ cần quanh quẩn bệnh viện là có thể tìm được thôi. Bên ngoài vẫn om sòm, tôi nghiêng chặt răng, chỉ muốn có một quả bom mà ném ra cho bồ con tức!

Thế nhưng lúc này tôi dặn mình phải bình tĩnh, thật bình tĩnh. Đây là nhà Lâm, đầu gì cũng phải không được để liên lụy đến anh ta. Nghĩ vậy tôi liền lấy máy bàn bấm số gọi cảnh sát. Phải rồi, con người sống thì có pháp luật, chính quyền bảo vệ, tôi đang ở nhà một đại luật sư cũng phải hành xử sao cho ra dáng một chút. Cánh cổng nhà Lâm rất cao, đám người kia gồm bà Loan, con Trinh và hai gã đàn ông cao lớn đang lấy hết sức đập mạnh vào cổng. Gọi cho cảnh sát xong tôi mở cửa bước ra sân, tất nhiên vẫn phải cố thủ trong góc an toàn chứ không dại gì mà ra đứng nơi nguy hiểm. Mẹ Loan thấy tôi thì rít lên:

- Con đi kia, mày tưởng mày trốn được sao? Mày ngậm của bà mày ba trăm triệu rồi định trốn sao?

Tôi nhìn bà ta bật cười đáp lại:

- Tôi nhận của bà ba trăm triệu hồi nào? Bằng chứng đâu?

Có lẽ bà ta không ngờ phản ứng của tôi là như vậy liền đập mạnh cửa rồi quay sang hai gã đàn ông bên cạnh giục giã:

- Chúng mày còn đứng đực ra đấy à? Vào tóm nó cho tao.

- Tóm tôi? Tôi thách đấy, thử vượt được qua bức tường này đi đã, mà vượt qua vào đây đi, bà nghĩ công an không bắt vì tội đột nhập nhà người khác trái phép à? Bà đừng coi thường pháp luật, đừng nghĩ cái đất nước này sống theo luật rừng của bà.

- Mày! Con chó chết này, mày to gan thật đấy, mày tưởng mày thoát được đến đây là xong sao? Mày nên nhớ cái hợp đồng mày kí vào đừng để tao kiện ra toà.

Lần này tôi cười to hơn, cười đến mức ho sặc sụa đáp lại:

- Hợp đồng đó có giá trị sao? Tôi nói cho bà biết cái hợp đồng đó vô nghĩa thôi. Bà kiện đi, kiện mạnh vào, thuê cả luật sư giỏi nhất về mà kiện.

- Mày nói cái gì?

- Hợp đồng không công chứng, không có tính pháp lý mà bà đòi kiện tôi. Nay, tôi cũng nói thẳng luôn, trong điện thoại của tôi có rất nhiều video bằng chứng bà bạo hành tôi, đánh tôi. Từ ngày bà ép tôi uống thuốc phá thai, bất cứ lúc nào bà gần đến tôi đều bật máy, thật may mắn là tôi đã ghi lại được năm đoạn bà và con Trinh đánh tôi đấy. Trước khi toà nó xử cho bà thì bà cũng vào tù vì tội bạo hành tôi rồi.

Con Trinh đứng bên cạnh, nghe vậy sôi máu đập mạnh hai gã du côn hét lên:

- Chúng mày vô dụng vừa thôi, bám vào cổng mà trèo lên, con mẹ nó, phải bắt được con đi kia cho tao. Nhanh mẹ lên, bằng giá nào cũng phải bắt, tao thưởng thêm tiền.

Hai gã du côn nghe vậy, một gã liền khụy xuống cho gã kia trèo lên. Đám công an này làm ăn kiểu gì giờ chưa đến, một gã du côn đã bám được lên thành cổng, tôi thấy vậy vội chạy tót vào nhà đóng sập cửa rồi run rẩy bám lại cho công an, đầu dây bên kia hơi gắt gỏng nói:

- Đi một lúc rồi mà cô.

Tôi nhìn đồng hồ, đoán chắc cũng sắp đến, bên ngoài có tiếng rầm, có tiếng bước chân chạy trên nền đất. Nhìn qua khe hẹp tôi phát hiện cả hai gã đều đã nhảy vào đến nơi. Mẹ kiếp thật, còn đang định chửi rủa mấy gã công an không ngờ bên ngoài tôi thấy bóng dáng áo xanh đang thấp thoáng. Lúc này tôi liền lấy điều khiển cổng nhấn nút mở, bà Loan lẫn con Trinh đều chạy như bay vào đập cửa rầm rầm. Ngay phía sau hơn một chục người công an cũng bước tới. Lúc này tôi cũng tát mạnh vào mũi cho máu mũi tuôn ra rồi mở cửa giả vờ nằm vật ra đất, vừa kêu lên:

- Cứu tôi với, cứu tôi với, chúng nó giết tôi rồi.

Mặt bà Loan lúc này chột tái xanh như tàu lá, con Trinh cũng im bật nồm còn hai gã du côn đã bị tóm gọn. Một người công an còn trẻ đỡ tôi dậy khẽ hỏi:

- Cô vừa gọi cho chúng tôi đúng không? Cô là chủ nhà này sao?

Tôi lắc đầu yếu ớt đáp:

- Không, tôi là giúp việc theo giờ của chủ nhà này. Hôm nay tôi đến làm việc thì đám người này đập phá nhà cửa, còn đánh tôi nữa.

Vừa nói xong bà Loan chột gào lên:

- Nó nói dối, nó là con dâu tôi, nó bỏ trốn theo trai nên tôi..

- Con dâu bà? Bằng chứng nào bà bảo tôi là con dâu bà? Giấy đăng kết hôn đâu mà bà kêu tôi là con dâu bà?

Mấy người công an thấy cãi nhau liền quát:

- Trật tự hết đi, lòi hết lên đồn đã.

Tôi nghe vậy khẽ hỏi:

- Tôi đau thế này, liệu có phải lên không?

- Cô lên lấy lời khai

- Có cần gọi chủ nhà về nữa không?

- Nếu gọi được về càng tốt để chứng minh anh ta không quen đám người này.

Mụ Loan bị lời đi xềnh xệch thì gào thét inh ỏi, cả con Trinh cũng liên tục chửi rủa. Khi lên đến nơi con Trinh liền gọi cho Long, tôi tất nhiên cũng gọi cho Lâm. Thế nhưng một lúc sau chỉ thấy Lâm đến mà không thấy tên Long. Thấy tôi máu mũi be bét Lâm khẽ nhủ mày hỏi:

- Cô bị người ta đánh đến mức này sao?

Tôi giả vờ bật khóc đáp lại:

- Vâng.

Anh ta không nói gì mà đi theo anh cảnh sát, đúng là luật sư có khác chỉ một lúc sau anh ta trở ra và nói:

- Đám người này sẽ bị tạm giữ ở đây mấy ngày. Cô có muốn vào chào hỏi qua hay nói gì không?

Tôi bật cười trong lòng, bước vào phòng tạm giữ. Khoảng cách chỉ là những song sắt mà sao lạ xa xôi vụn dậm thế này nhỉ. Nhìn thấy tôi mụ Loan gào lên:

- Con đi chết tiết này. Mày ăn ba trăm triệu của bà mày rồi mày bỏ trốn sao?

- Tôi nói rồi bà không hiểu à? Tôi không được ăn xu nào từ bà, có ăn là bà mẹ tôi ăn. Ok?

- Mày!!! Rồi mày cứ chờ đấy mày, mày đừng có mơ mà thoát khỏi tay tao.

- Tôi không thoát khỏi tay bà thì sao? Bà cũng đừng mơ thoát được pháp luật và cả luật nhân quả. Tôi còn tưởng bà phải phát điên vì tự tay giết chết cháu trai, đứa cháu đời vận của bà chứ vậy mà bà vẫn lừng sục đề bắt được tôi. Bà không sám hối sao? Bà với nó giết chết vợ con trước của Long, giết chết đứa con sau này của tôi với anh ta mà vẫn như không có gì xảy ra sao? Hay tôi tồi quá bà vẫn chưa tìm hiểu rằng bà bị con mụ Vân lừa mà vẫn chưa tỉnh ra? Bà chỉ tìm cách lừng sục bắt lại tôi mà không tìm hiểu mọi chuyện sao?

- Mày nói cái gì? Có phải chính mày bịa chuyện nói với thằng Long nên nó mới bỏ đi cả đêm qua không? Là chính mày...

- Tôi chẳng bịa gì cả, bà làm gì bà phải tự rõ, tay bà nhuộm bao nhiêu máu mà vẫn không chịu ăn năn. Bà chỉ tiếc cái khoản tiền bà mua tôi về mà bà quên mất cái người khiến bà ra tay hại chết cháu trai mình lại là người bên cạnh bà? Đừng nói với tôi bà vẫn chưa sang chỗ bác sĩ kia để lấy kết quả mà đối chiếu đấy nhé.

Con Trinh đứng bên cạnh, nhìn mẹ chồng tôi hỏi lại:

- Mẹ, chị ta nói vậy là sao? Kết quả gì, sao lại là giết cháu trai?

Bà Loan nghe con Trinh hỏi, vội lấp bắp đáp:

- Không... không có gì đâu...

- Là sao mẹ nói rõ ra.

Hoá ra con Trinh còn chưa biết việc này, có lẽ con mụ Loan đêm qua chỉ lo việc bắt lại tôi để sửa chữa những sai lầm bà ta phạm phải, để vội bắt tôi để thêm cháu trai để lấp liếm việc mình giết đứa bé với tôi. Tin nhắn hôm qua tôi gửi Long có lẽ anh ta còn chưa đọc đã vội nghe lời mẹ đi tìm tôi, có lẽ đêm qua mới đọc và bỏ đi. Tôi bật cười, mụ Loan thì ôm đầu nói:

- Đừng hỏi nữa, đừng hỏi nữa

- Mẹ, rốt cuộc là làm sao?

- Mẹ bảo đừng hỏi nữa mà.

Tôi bật cười, ừ thì bà ta làm phiền tôi, ừ thì sau này chắc chắn tôi vẫn còn gặp rắc rối từ cái gia đình này, nhưng ít nhất tôi cũng đang nhận ra có thứ nghiệp báo bắt đầu dần quật vào rồi. Tôi thật không dám tin trên đời này có một loại người như bà ta... nhưng ngẫm đi ngẫm lại chẳng phải tôi cũng có một người cha ruột và một mẹ mẹ hờ chẳng khác gì sao? Phía sau con Trinh vẫn đang gặng hỏi bà Loan, tôi bỏ mặc xoay người đi ra ngoài. Lúc này Lâm cũng đã đi làm việc, tôi đành bắt xe ôm về nhà. Khi về đến nơi trời cũng trưa, tôi dọn dẹp qua cái đồng tàn dư bên ngoài rồi vội nấu cơm. Gần mười hai giờ trưa Lâm mới về, tôi dọn cơm ra, anh ta vừa uống ngụm nước canh vừa nói:

- Thực ra cô cũng không phải ngốc lắm nhỉ?

- Anh nói vậy là sao?

- Biết gọi cảnh sát khi tôi không có nhà, biết nói cho mẹ mẹ chồng cũ ngậm miệng thì cũng đâu đến mức ngốc.

Tôi bật cười đáp:

- Tôi cũng ngốc, nhưng nhờ quen biết anh nên bớt ngốc rồi.

Lâm nhìn tôi, nhếch mép:

- Chúng ta mới gặp nhau còn chưa nổi hai mươi tư tiếng. Cô có xu nịnh cũng làm ơn giữ lại chút tự trọng chứ đừng quá đà thế.

Ừ thì anh ta giờ nói gì cũng đúng, tôi không cãi chỉ im lặng ăn cơm. Ăn xong cũng bê bát đi rửa, khi vừa rửa xong định bước vào phòng Lâm chợt nói:

- Lần sau cô không cần tự làm mình bị thương như vậy nữa đâu. Đám người này chỉ du côn du đồ vậy nhưng đụng đến pháp luật là im re. Sau không cần đại diện thế, tôi tự biết cách khiến họ không đánh cô cũng thành đánh.

- Sao anh biết tôi tự mình làm mình bị thương?

- Nhà tôi có camera mà.

Tôi tự dưng xấu hổ đỏ bừng mặt không đáp. Lâm cũng không nói gì trở về phòng. Mấy ngày tiếp theo tôi ở lại nhà Lâm lại rất yên bình, gia đình Long tuyệt nhiên không thấy đến thêm

lần nào nữa. Tất nhiên tôi cũng biết chẳng có gì mà dễ dàng tha cho tôi như vậy, không đến tìm rất có thể có hai nguyên nhân, do chưa tìm được cơ hội thích hợp, cũng có thể do gia đình đó đang bắt đầu xào xáo, mâu thuẫn nội bộ. Nếu theo lời bà Loan nói, chứng tỏ Long đêm đó đã tỏ thái độ với bà ta và bỏ đi. Có thể đứa con trai chết trong bụng tôi cũng không sốc bằng việc mẹ anh ta hại vợ con anh ta chết. Dù là nguyên nhân gì lúc này tôi cũng vui mừng một chút vì giờ được tận hưởng tự do.

Thứ sáu, cũng là khoảng bốn ngày tôi đến nhà Lâm, Lâm rất bận, chỉ về ăn trưa và ăn tối nên tôi và anh ta ít có thời gian nói chuyện. Buổi tối thứ năm vừa ăn cơm xong anh ta đề nghị mai đưa tôi về quê, phần là để làm một số giấy tờ, phần để tôi về thấp cho bà nội nên nhang.

Sáng hôm ấy Lâm dậy từ rất sớm, tôi cũng thay quần áo rồi theo anh ta ra xe. Ngồi trên xe anh ta bật chút nhạc nhỏ rồi nói:

- Nghe nói dự án sân bay sớm hơn dự định. Tôi vừa được biết mấy tháng sau đã khởi công xây dựng rồi.

- Vậy là đất của tôi sắp hot rồi.

- Ừ vì vậy tôi phải làm xong sớm cho cô đây. Tôi liên hệ với vài người quen bên xã rồi về thì giấy tờ cũng đơn giản thôi.

- Cảm ơn anh.

- Không cần cảm ơn tôi, hôm qua cô làm vỡ cái cốc sứ gần ba trăm ngàn của tôi, cô cộng tiền nợ giúp tôi.

Tôi nhìn Lâm... nuốt nước bọt cái ực. Không phải tôi không sòng phẳng nhưng tôi cảm thấy anh ta thực sự là kẻ tính toán và không chút galang nào. Ừ thì tôi là gái một đời chồng, ừ thì chẳng phải quá xinh đẹp mĩ miều nhưng cũng nên có chút đối xử với phụ nữ rộng lượng hơn chứ nhỉ. Thấy tôi không nói, anh ta khẽ liếc rồi đột nhiên hỏi:

- Mà ngày xưa... cô bảo cô bị gả bán cho ai chứ rở bỏ trốn ý, cô có nhớ mặt anh ta không?

- Không! Làm gì đã nhìn thấy mà nhớ! Haiz mà anh đừng nhắc nữa làm tôi cảm thấy nhục. Cứ nghĩ lại cay.

- Cô cay vì cô cho rằng lấy anh ta cuộc đời cô sẽ tốt đẹp hơn lấy Long?

- Đúng vậy!

- Sao cô lại khẳng định như vậy được chứ?

- Tôi cũng không biết nhưng tôi cảm thấy gia đình anh ta rất tử tế. Mẹ anh ta nhìn rất hiền lành, cảm giác chân thật chứ không giống mẹ mẹ chồng cũ của tôi. Và lại tôi thấy người ta nói do anh ta ăn chơi sa đoạ, hình như anh ta có vấn đề về giới tính nên mẹ anh ta mới muốn cưới vợ để xem anh ta có thay đổi không. Nói thẳng với anh, lấy một người gay còn hơn lấy phải loại đàn ông thẳng mà bạc ác.

Tôi vừa dứt lời chiếc xe đột nhiên phanh kít lại khiến tôi bất ngờ suýt lao đầu về phía trước. Lâm ho sặc sụa, còn tôi thì kinh hãi hỏi:

- Anh sao vậy? Có chuyện gì thế?

- À... không có gì.

Nói rồi anh ta vặn to nhạc sau đó phóng rất nhanh về hướng Quảng Ninh. Tôi không dám hỏi thêm câu gì, dựa đầu vào cửa kính đánh một giấc. Khi về đến nhà bà nội tôi chẳng thấy có ai hương khói cho bà, bàn thờ của bà lạnh tanh lạnh ngắt, nghe cô Liên kể ba mẹ tôi lần vợ chồng bác Thông đều rất ít xuống, chỉ có cô đôi ba lần sang thắp cho bà nén hương. Lâm đi ra xã xin giấy tờ, cô Liên cầm sổ hộ khẩu đưa cho anh ta còn tôi thì dọn dẹp, đốt đèn nền, đốt hương cho bà đỡ thấy lạnh lẽo. Xong việc tôi vào ngồi bó gối trên giường của bà, từng kỉ niệm thời thơ ấu cứ ùa về. Tự dưng nước mắt tôi lại trào ra. Khi còn đang khóc tôi chợt nghe tiếng dép loẹt xoẹt, tiếng mẹ hờ của tôi bên ngoài gào lên:

- Con Phụng! Con Phụng đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tôi thấy vậy liền bấm máy gọi cho Lâm rồi chạy ra ngoài. Cô Liên đang quét phía sau nhà cũng chạy lên. Lúc này không chỉ có mẹ, còn có cả ba và bà chị yêu quý của tôi. Đánh hơi nhanh thật, biết hôm nay tôi về cơ. Mẹ tôi, mà không giờ tôi phải gọi bà ta là bà Linh mới phải phép chứ sao đủ tư cách mà đề tôi gọi chứ mẹ thiêng liêng. Nhìn thấy tôi, bà ta chống nạnh rít:

- Cái thứ cô hồn quả báo này, đi lấy chồng rồi bỏ trốn theo trai để nhà nó xuống đập phá nhà ba mẹ ruột mình. Sao tao lại có loại con như mày nhỉ, hôm nay tao phải dạy lại mày để người ta không cười vào cái mặt tao. Con đi điểm này

Cô Liên nhìn bà ta chau mày nói:

- Chị Linh, chị làm sao thế? Chị đứng giữa đường chị chửi con bé vậy mà nghe được à?

- Đây không phải việc của cô. Tôi dạy con tôi cô không phải mượn chuyện mà xen vào.

Tôi liếc cô chị xinh đẹp của tôi, giờ lẽ ra tính tuổi thai cũng phải năm sáu tháng gì rồi mà sao bụng chị ta xẹp lép thế kia, đã vậy còn đi đôi giày cao gót, môi tôi son đỏ choét. Thế nhưng lúc này tôi cũng không quan tâm lắm mà đáp lại lời bà Linh:

- Bà đểch phải mẹ tôi thì có tư cách gì dạy tôi.

Ba tôi đứng bên cạnh nghe tôi nói thì há hốc mồm kinh ngạc, còn bà ta nhú hai hàng lông mày lại rít lên:

- Mày nói cái gì?

- Bà không sinh ra tôi, cũng chẳng có công dưỡng dục, sau này tôi lớn tôi ở với bà thì tiền cũng là bà nộp gửi, và hơn nữa bà bán tôi hai lần kiếm tiền dứt túi thì bà nợ tôi chứ tôi chẳng nợ bà công sinh, càng không nợ bà công dưỡng. Bà dạy tôi? Trước khi dạy tôi thì bà dạy lại bà và đứa con gái của bà cách làm người đi đã nhé.

Đến ngay cả cô Liên cũng sùng sốt trước những lời tôi nói. Bà Linh tức giận đến mức gân trên trán giật liên hồi rồi đột nhiên lao về phía tôi và thẳng vào mặt. Tôi cũng không vừa, sức bà ta sao đâu được lại với sức hai mươi của tôi, tôi quật thẳng bà ta ngã xuống tiện tay tát bốp lại cũng đủ khiến nõ đom đóm mắt. Bà tôi với con Linh liền định lao đến đánh tôi, nhưng tôi đã nhanh chóng chạy xuống bếp cầm con dao to ra gào lên:

- Giời thì vào đây. Tôi chẳng còn gì để mất đâu nên chết cũng chẳng phải hối tiếc. Lao vào đây! Xông phi thẳng vào đây xem nào.

Con Linh hơi lùi lại khẽ nói:

- Bà mẹ ơi, nó bị điên rồi.

- Phải! Tao điên đấy, nên đừng có đụng vào tao. Cái gì tao cũng đeo có nhưng máu liều tao có thừa đấy.

Lúc này từ đằng xa tôi cũng thấy xe của Lâm thấp thoáng tiến đến. Anh ta bước ra ngoài, cô Liên liền hỏi:

- Cậu làm xong chưa? Ổn thoả cả chứ?

- Cháu xong hết rồi cô ạ, giờ chỉ chờ để chuyển sang cho Phương là được.

- Tôi ngu dốt nhà quê nên chả biết, mà đến mấy đạo này nghe người ta kháo nhau cái đám đất của con Phương mấy nữa bán phải được cả tiền ti ấy phải không?

Lâm liếc nhìn đám người đang đứng trước mặt tôi nói lớn:

- Có khi được cả chục ti ấy chứ cô.

- Ui thế mừng quá rồi, không ngờ đám đất ấy lại có giá như vậy.

Ba tôi nghe xong liền hỏi cô Liên:

- Cô nói đám đất nào cơ?

- À... không, cái đám đất con Phương nó sở hữu thôi.

- Con Phương?

- Vâng, cái này anh hỏi nó chứ em không rõ, nghe nói nó có mấy đám đất mà gần chỗ sắp xây sân bay, giờ người ta đang làm đường vào, tha hồ hút tiền.

Tôi nhìn con Linh, mẹ Linh, lần ba tôi đang bàng hoàng chột không kịp được mà bật cười. Lâm cũng hất hất tay tôi rồi nói:

- Thôi đi về thôi, muộn quá rồi, tôi đói lắm.

Tôi vội mang con dao xuống nhà bếp rồi đi theo Lâm ra xe. Chiếc xe ô tô bóng loáng bồng khiến tôi tự hào kinh khủng, con Linh nhìn Lâm, đôi mắt như thể ăn tươi nuốt sống anh ta đến nơi. Lên đến xe, tôi không thèm ngoái lại nhìn lấy một lần, so với con mẹ chồng, hay con Trinh, Long thì đám người này bạc ác gấp trăm lần, ừ cứ ác đi, con Phương này sẽ không bao giờ quên từng việc các người đã gây ra!

Trên xe trở về nhà tôi quay sang hỏi Lâm:

- Đất của tôi bán được chục ti thật á?

- Tất nhiên là không.

- Vậy sao anh nói thế?

- Chẳng phải tôi nói thế trước mặt ba mẹ cô cô cũng rất vui sao?

Nghe Lâm nói đến đây bỗng dưng tôi thấy anh ta cũng không đến mức nhỏ nhen, tính toán như tôi từng nghĩ. Trước mặt đám người này anh ta khiến giá trị của tôi tăng ngút ngàn. Tôi không kịp được bật cười nói:

- Nhìn bộ dạng của đám người ấy khi nghe anh nói tôi thật hả hê.

Lâm không đáp mà cũng cong khoe môi lên cười. Lúc này tôi mới để ý kĩ Lâm cười rất đẹp, hàm răng trắng đều, đôi mắt sắc nét, lông mày rậm. Tại sao một gã đàn ông gần ba mươi tuổi đến giờ vẫn chưa có vợ, và có vẻ như ngay cả người yêu anh ta cũng thậm chí chưa có. Lâm thấy tôi nhìn mình chằm chằm liền nói:

- Sao mà nhìn tôi chằm chằm vậy?

- À tôi đang nghĩ sao một người đàn ông đẹp trai như anh lại tính với tôi từ hai trăm ngàn đi nhì?

- Cô nghĩ tiền của tôi là giấy, thích ném qua cửa sổ thì ném à?

- À... không...

- Phương!

Nghe Lâm gọi tôi đột nhiên có chút giật mình đáp lại:

- Vâng, tôi đây.

- Cô thật kiên cường.

- Sao anh lại bảo thế?

- Từ nhỏ tới lớn cô phải sống trong một gia đình như vậy, đến khi trưởng thành còn bị người ta gả bán mấy lần. Bán đi rồi lại chui vào một địa ngục... thực sự nếu là người khác có lẽ chưa chắc đã vượt qua được ngần ấy chuyện.

Tôi hơi cúi mặt, đã có lúc tôi cũng muốn mình chết đi, nhưng nghĩ lại chết thì giải quyết được gì, chết đi rồi đám người kia cũng có yêu thương tôi hơn đâu, thà tôi sống, cố gắng thoát ra mà sống tốt hơn để sau này đám người đó phải hối hận. Chết là hết, chết rất dễ nhưng sống mới là còn, sống mới khó. Lâm liếc nhìn tôi nói tiếp:

- Cô cũng rất xinh đẹp nữa.

Tôi nghe Lâm nói suýt ho sặc sụa. Anh ta khen tôi xinh? Từ nhỏ không phải tôi chưa được khen xinh, nhưng gã đàn ông này khen quả thực tôi cảm thấy lạ lùng.

Khi xe về đến nhà cũng gần ba giờ chiều, ban nãy đi qua trạm nghỉ chân tôi và anh ta đã vào ăn chút bún nên giờ liền đi nghỉ ngơi. Đến chiều tôi dậy Lâm cũng đã ngồi ngoài ghế sofa. Tôi thấy anh ta ngồi đang ghi chép gì đó, xong anh ta liền ngừng lên nói:

- Đây là danh sách tiền cô nợ tôi, hôm trước tôi quên ghi sim điện thoại với ốp lưng.

Tôi kinh hãi nhìn Lâm không tìm được mà thốt lên:

- Ốp lưng với sim điện thoại chưa đến trăm ngàn mà anh tính toán dữ vậy?

- Tất nhiên rồi, giờ cô sắp thành đại gia đấy một xu tôi cũng tính. Tôi còn chưa tính lãi là may rồi đấy.

- Rồi rồi, anh cứ ghi cả vào. Chưa thấy gã đàn ông nào một cái một hào cũng không lọt đi đâu như anh đấy. Dã man thật.

Lâm mặc kệ tôi mĩa mai, đứng dậy bước ra ngoài. Lâm luật sư lại hay nhận các vụ đất cát thêm cái tính ki bo kệt xi bảo sao nhà anh ta giàu sự thế này. Tôi uống ực cốc nước, anh ta không có người yêu cũng đúng thôi, ngày đầu mà gặp đi ăn lại đòi chia đôi tiền thì quả là đáng sợ. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ tôi đang ăn nhờ ở đậu nhà anh ta đâu dám lên tiếng.

Buổi tối Lâm đưa tôi đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn. Tủ lạnh tôi cũng dọn dẹp sạch để đưa đợt đồ mới vào, trưa ăn bún nên tối khá là đói. Lâm có vẻ cũng đói, liên tục hỏi tôi bữa tối đã xong chưa. Hôm nay tôi nấu bò bít tết, đến khi dọn lên còn nóng hổi hổi. Vừa dọn vào bàn ăn đột nhiên Lâm nói:

- Hôm nay ăn bò, cũng nên uống chút rượu vang chứ nhỉ?

Từ nhỏ tới lớn tôi chưa bao giờ uống rượu, nhưng tự dưng cũng cảm thấy bí bách, muốn thử sống bẻ xê lét một hôm xem thế nào. Lâm rót hai ly rượu, mùi rượu vang thơm nồng khiến tôi không tìm được cho lên tu ực một phát. Đến khi buống ly xuống thấy Lâm đang tròn tròn mắt nhìn mình. Tôi cười cười hỏi lại:

- Sao vậy?

- Người ta uống rượu chỉ nhâm nhi thôi, cô ực cả cốc thế.

- Ui giờ nhâm nhi làm gì cho mất thời gian, tôi định bảo anh rót ra hai cái bát mỗi thằng một cái uống cho nhanh.

Lần này thì Lâm há hốc mồm kinh ngạc. Cuối cùng anh ta vào lấy bát rồi nói:

- Từ lượng cô cũng tốt đấy nhỉ, được rồi, dù sao mai tôi cũng nghỉ, thế thì chúng ta uống đi. Nhưng rượu vang nhẹ quá, tôi với cô uống rượu ngâm nhè.

Sĩ diện lên cao, tôi tặc lưỡi nói:

- Được! Quát đi.

Lâm vào lấy chai rượu ngâm rót đầy hai bát sứ, trời bên ngoài lạnh buốt nhưng trong nhà có máy sưởi nên tôi không cảm nhận được cái lạnh. Khi uống một ngụm rượu chỉ thấy cái ngon, ngọt, cộng cái cay nồng hoà quyện vào nhau hết sức hấp dẫn. Hoá ra rượu ngâm lại ngon đến vậy. Tôi và Lâm cốc bát vào nhau, vừa ăn miếng bò, vừa ực hớp rượu. Ôi trần đời tôi mới biết có thứ dư vị tuyệt vời như men rượu, cuộc đời tôi xưa nay chỉ biết cam chịu, chỉ biết ngoan ngoãn, chỉ biết cúi đầu vậy mà hôm nay lại ngẩng đầu mà làm một kẻ buông thả.

Tôi không biết mình đã uống nhiều đến mức nào, chỉ biết đến khi xung quanh chỉ toàn những thứ nhoè nhoẹt liền cười ha hả nói:

- Anh Lâm, anh nói xem sao trước kia tôi lại sống chịu đựng như vậy nhỉ? Đến ngụm rượu cũng không dám uống, giờ thì còn lâu nhá, rượu bia gì tôi cũng quất hết.

- Cô say rồi đấy à?

- Tôi không say! Tôi chỉ đang mơ màng thôi.

- Tôi lạy cô, ăn nói sáng đến mức này còn bảo không say.

- Tôi bảo tôi không say mà. Mà này... cái thằng cha ngày xưa nó bỏ trốn tôi cũng tên Lâm. Hồi đó tôi biết on hần ta lắm vậy mà sao lấy chồng mới này giờ nghĩ lại lại thấy hận hần nhì. Mà sao cuộc đời tôi nó cứ khốn nạn thế anh Lâm nhờ? Sao tôi không được yêu, được lấy người mình yêu, được sống đẳng hoàng như một đứa con gái bình thường.

- Thực ra cô hận hần bởi cuộc hôn nhân này của cô như địa ngục, nhưng nếu cuộc hôn nhân của cô tốt đẹp cô sẽ không hận thậm chí còn biết on hần ý chứ. Thế nên tôi nghĩ cô không nên lấy đau thương của mình để trút nỗi hận lên người khác.

- Ừ nhì! Anh nói cũng đúng.

Tôi nhìn Lâm, càng lúc càng không rõ nét. Không biết tôi ấy tôi đã nói những nói cuối những gì, hình như tôi còn khóc lóc, hình như còn quậy phá, chỉ biết đến khi gục xuống chợt cảm nhận có ai ôm lấy tôi rồi bế thốc tôi lên. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy bắt chợt tôi thấy quần áo của mình đã được thay, chần chập cao tận cổ. Lúc này tôi bật dậy như cái máy, đêm qua... rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tôi cố day trán mà quả thực không nhớ nổi, chỉ nhớ uống vài bát rượu là lần quay đơ. Nhà chỉ có tôi với Lâm... đừng nói quần áo là anh ta thay cho tôi đấy nhè. Nghĩ đến đây mặt tôi đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng. Tôi đứng dậy đi ra ngoài, đóng bát đĩa hôm qua đã không còn, bàn ghế, sàn nhà cũng rất sạch sẽ. Rượu ngon thì có ngon mà cũng khiến cho người ta nát ghế gối. Tôi mở điện thoại có tin nhắn của Lâm, anh ta nói anh ta ra ngoài có chút việc và dặn dò tôi ở nhà dọn dẹp nấu nướng. Tôi thờ dãi uống mấy cốc nước rồi mang quần áo đi giặt sau đó xách xô nước lau nhà. Phòng của Lâm nằm ở tầng hai, cũng là phòng tôi phải lau kỹ nhất. Tôi là lượt đóng quần áo hôm qua lấy xuống rồi treo vào tủ sau đó mới bắt đầu lấy khăn lau từ cánh tủ xuống. Vừa lau vừa nghĩ đến chuyện đêm qua vẫn chẳng hết xấu hổ chút nào. Lau xong tủ đột nhiên quyển album ảnh kẻ nhò ra, tôi tiện tay nhặt lên, dùng khăn sạch lau khẽ bên ngoài. Quyển album này Lâm để ở đây từ rất lâu, hôm nào cũng lau sạch nhưng chưa bao giờ tôi mở thử ra xem bên trong. Bỗng dưng tôi lại có chút tò mò, lật trang đầu tiên, tám ảnh đầu tiên là hình ảnh Lâm mặc bộ đồ tốt nghiệp, tôi khẽ bật cười, ngày xưa trông anh ta thật ngây thơ khác hẳn với vẻ ngoài

phong trần như bây giờ. Tôi kéo sang trang thứ hai, vừa nhìn vào toàn thân cũng run lên, quyển album trên tay cũng rơi hẳn xuống nền nhà. Tôi ngồi bệt xuống đất, trong bức ảnh là Lâm chụp cùng một người phụ nữ và một người đàn ông trung niên, bên trên có ghi Tết 2005. Người phụ nữ ăn mặc giản dị nhưng gương mặt toát lên vẻ sang trọng quý phái... Tôi gần như không tin nổi vào mắt mình, kéo album lên nhìn lại cho rõ. Thế nhưng dù cho bức ảnh có chút phai nhạt tôi vẫn nhận ra đó là cô Quyên, mẹ của gã đàn ông bỏ trốn trong đám cưới năm nào. Đầu tôi bỗng rối như tơ vò, dù nền đất lạnh toát mà mồ hôi vẫn túa ra như mưa. Lâm! Hà Nội! Cô Quyên! Tất cả như dòng kí ức cuộn về. Là anh ta sao? Trên đời này có những người gặp chỉ một lần, lại có những người chưa gặp lần nào sao đi một vòng lại gặp lại nhau? Tôi vẫn không dám tin vào những gì diễn ra trước mắt, vội vàng lấy điện thoại mở ra. Trước khi được gã bán lần đầu, khi nhà trai xuống dưới hỏi cưới tôi đã nghe lên được nói gã đàn ông tôi phải lấy thuộc giới tính thứ ba, anh ta bị lộ ảnh nóng với một gã đàn ông khác. Vụ lùm xùm đó khiến cả nhà anh ta phải vội tìm một người phụ nữ để dập tắt tin đồn. Nghe đâu ba anh ta làm chủ tịch tập đoàn lớn, chỉ có duy nhất đứa con trai này...

Tôi nhấn vào google dòng chữ "Con trai chủ tịch tập đoàn Lâm Tùng lộ clip nóng với trai lạ".

Thế nhưng trên google không một tin tức gì. Cũng đúng thôi, ba anh ta làm chủ tịch một tập đoàn lớn đẹp mấy tin tức kiểu này có gì khó? Tôi ấn lại, chỉ tìm chủ tịch tập đoàn Lâm Tùng, ngay trên phần hình ảnh một loạt hiện ra trước mắt. Người đàn ông trung niên hoàn toàn trùng khớp với bức ảnh tôi vừa xem trong album của Lâm. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lâm chính là gã đàn ông bỏ trốn đi trong đám cưới hai năm trước. Tôi đập tay vào trán, bảo sao mỗi lần nhắc đến chuyện này anh ta đều có thái độ rất lạ. Ngày xưa lúc mẹ Linh gã bán tôi đi mẹ ta không hề biết gia đình Lâm có một tập đoàn lớn, mẹ ta chỉ biết Lâm có vấn đề về giới tính và gia đình có vẻ cũng khá giả, nếu biết gia đình anh ta quyền thế như vậy có lẽ dù là gay bà ta cũng đẩy con Linh đi rồi.

Bên dưới đột nhiên có tiếng cạch cửa, tôi vội ném quyển album vào trong hộp tủ sau đó lau qua sàn nhà rồi chuyển đến cầu thang. Dù trong lòng tôi vẫn có hàng ngàn câu hỏi rối rắm nhưng tôi không thể lộ ra được. Lâm đang bước vào nhà, anh ta nhìn thấy tôi liền hỏi:

- Cô dậy muộn thế cơ à? Giờ mới lau nhà xong sao?

Tự dưng nghe anh ta hỏi tôi hơi rợn người, thật không dám nghĩ gã đàn ông nhìn có vẻ men thế này lại là gay. Lâm thấy tôi đơ ra không đáp cũng ngồi lên ghế sofa bật tivi. Hôm qua thôi tôi còn cảm thấy cay cú với gã chủ rêu bỏ trốn kia, hôm nay bỗng dưng lại cảm thấy có chút tội nghiệp. Anh ta là gay, tất nhiên anh ta không muốn lấy tôi về chỉ làm bình phong. Tôi vừa lau cầu thang xuống dưới vừa nghĩ ngợi lung tung. Không biết nên gọi là định mệnh hay gì mà tôi lại gặp lại anh ta ở hoàn cảnh này, có điều dù là gì cũng không thể coi là tình duyên... bởi anh ta và tôi cùng đều thích đàn ông mà nhỉ? Nếu anh ta là trai thẳng, tôi còn đang nghĩ ông trời thật khéo kẻ bỏ trốn năm xưa giờ lại đứng ra giúp tôi giống duyên trời định. Ai za, tôi cũng bị nhiễm truyền ngôn tình quá rêu.

Dọn dẹp xong tôi liền ra nấu ăn, nghĩ việc đêm qua anh ta thay quần áo cho tôi tự dưng tôi không còn cảm thấy xấu hổ nữa. Chị em bạn đi với nhau việc này có gì phải ngại nhỉ? Bình thường đứng trước anh ta tôi đều khép nép, quần áo cũng phải mặc sao cho kín đáo, vậy mà giờ tôi còn chà thêm thay bộ đồ ngủ mỏng tanh cứ thế bụng bê thức ăn lên. Mà nói sao thì nói, anh ta vừa tính toán, lại sạch sẽ, cộng với việc ba mươi chưa vợ mà không gay thì cũng hấp chứ còn gì nữa.

Trong bữa ăn đột nhiên anh ta nói với tôi:

- Phương này! Sáng nay tôi hỏi cho cô đi học khoá đầu bếp rồi đấy. Nhưng giờ sắp Tết rồi nên chắc qua Tết mới học được.

Mặc dù Lâm nói chuyện rất tự nhiên, nhưng chuyện ban nãy lại khiến tôi hơi lúng túng nên lắp bắp hỏi lại:

- Sao... sao lại học khoá đầu bếp ạ.

- Đêm qua cô khóc lóc kêu gào với tôi rằng cô muốn học mà. Còn bắt tôi phải đi tìm cho cô một lớp, cô còn bảo đợi bán được đất sẽ mở một nhà hàng cho tôi thưởng thức miễn phí cả đời.

Chết tiệt thật! Lời tôi nói lúc say anh ta cũng nhớ được. Xem ra không có duyên vợ chồng với anh ta thì được làm chị em cũng tốt. Anh ta giàu có lại có học thức, đừng nói là chị em, đến được làm giúp việc thôi cũng tự hào cơ.

Thấy tôi không nói Lâm cũng im lặng. Hôm nay nóng hơn mọi ngày, chiếc áo ngủ mỏng tanh bị mồ hôi chảy ra lộ rõ cả da thịt. Thực lòng nếu đứng trước mặt người khác tôi cũng ngại, nhưng giờ tôi thấy cũng thoải mái bình thường. Lâm hơi liếc về phía cổ áo của tôi rồi lại cúi xuống ăn phần cơm của mình. Tôi biết anh cong rồi, dù tôi có phơi thân xác ra anh cũng ném đi nên không cần nhìn kiểu hời hợt thế đâu.

Ăn xong tôi bỏ hoa quả rồi mang lên ghế cho Lâm, anh ta vừa mở cuốn tạp chí vừa nói:

- Giờ sắp Tết đến nơi rồi, hồ sơ làm cho cô chắc phải hoãn qua Tết mới được.

- Vâng! Không sao đâu, tôi cũng chưa vội.

Lâm tròn mắt nhìn tôi đáp lại:

- Cô chưa vội nhưng tôi vội.

À, anh ta muốn tổng khứ tôi ra khỏi nhà nên vội cũng đúng. Tôi bật cười ngượng ngừng đáp:

- Thì sắp Tết rồi, đầu phải tôi muốn thế đâu, là do bất khả kháng thôi mà. Qua Tết rồi làm sao chẳng được à?

- Thứ hai cô qua văn phòng tôi với tôi, có ít hồ sơ cô điền vào. Qua Tết làm thì giờ cũng hoàn thiện dần đi.

- Vâng!

- Mà...

- Mà sao ạ?

- Tết này cô ăn Tết ở đâu? Hôm nay cũng hai mươi hai rồi.

Tôi nhìn Lâm, bản thân tôi làm gì có chỗ nào mà đi. Anh ta có gia đình, anh ta phải về, thế nhưng tôi thì không có bất cứ nơi nào để đi. Nghĩ ngợi một lúc tôi đáp:

- Anh cứ về nhà ba mẹ anh ăn Tết. Tôi ở đây được chứ? Tôi hứa không làm bẩn nhà, sẽ lau dọn sạch sẽ cho anh, anh biết đấy tôi không có nơi nào...

- Vậy về nhà tôi ăn Tết cùng tôi đi.

Trời ơi, câu nói của Lâm ngọt lịm đứ đừ, tôi suýt chút nữa nhầm tưởng tôi là nữ chính trong ngôn tình, nhưng ngẫm đi ngẫm lại mới biết mình là nữ phụ trong đam mê. Tôi bấu bấu áo đáp lại:

- Về nhà anh sao? Nhưng..

- Mẹ tôi mất rồi. Tôi với ba không hợp nhau nhưng Tết vẫn phải về. Năm ngoái còn có mẹ, còn có bàn tay phụ nữ, năm nay mẹ tôi không còn, cô dù sao cũng nấu ăn ngon, về với tư cách bạn của tôi là được.

Tự dưng nghe đến đây người tôi sững sờ cả lại. Cô Quyên mất rồi? Tôi phải mất mấy giây mới bình tĩnh lại, Lâm đứng dậy không chờ tôi đáp mà lên phòng. Không hiểu sao nhìn phía sau bóng lưng anh ta cô đơn đến đáng thương.

Cả ngày hôm ấy tôi nằm ở phòng mà không ngủ được. Tự dưng tôi lại thấy giàu có cũng chắc gì đã phải sung sướng, giàu hay nghèo có lẽ bản thân mỗi người đều có một nỗi khổ tâm mà không thể chia sẻ được. À tất nhiên đó là người tốt chứ không phải đám người khôn nạn kia nhé. Mấy ngày nghỉ ở nhà Lâm thì vẫn tự nhiên bình thường với tôi nhưng tôi thì thoải mái hơn nhiều. Thực lòng sau khi biết chuyện tôi ăn mặc thoải mái hơn, đi đứng ngồi nằm cũng không phải để ý quá nhiều việc có bị hở trước hở sau không.

Sáng thứ hai khi tôi còn đang ngủ chợt nghe tiếng đập cửa rầm rầm. Đêm qua bật máy sưởi hơi nóng nên tôi chỉ khoác có cái váy mỏng. Lâm nhìn tôi, hơi khựng lại nhưng rồi mau chóng nói:

- Thay quần áo đi ra văn phòng tôi.

- Chờ tôi chút nhé

Nói rồi tôi vội vào thay bộ váy kín đáo hôm trước anh ta mua cho tôi. Tôi và Lâm tạt vào một quán ăn sáng rồi mới ra văn phòng, văn phòng của anh ta rất to, nằm ngay giữa trung tâm thành phố. Khi vừa bước vào mấy gã đàn ông đã reu:

- Ủa, hôm nay anh Lâm dẫn gái đến văn phòng cơ đấy.

- Đây là khách hàng của tôi chứ gái đưa gì!

- Thì bình thường khách hàng anh cũng có đưa đến giờ này đâu.

Lâm không đáp, dẫn tôi vào trong rồi nói:

- Cô ngồi đây đợi hết thông tin vào nhé.

- Vâng.

Anh ta nói xong quay ra ghé làm việc, tôi cũng ngồi xuống ghi ghi chép chép. Anh ta đưa cho tôi cả sấp giấy tờ, ghi chép xong cũng đến gần chín giờ, sáng uống cốc trà chanh giờ tôi buồn tiểu không chịu được đành đứng dậy hồi nhà vệ sinh. Khi đi xong toàn thân cũng sáng khoái vô cùng, tôi tạt chút nước lên mặt rồi bước ra đột nhiên nghe tiếng quen thuộc phía sau:

- Phương! Thật tình cờ quá, em gái của chị.

Tôi quay lại, con Linh mặc bộ quần áo công sở, bôi trát kĩ càng gương mặt xinh đẹp nhìn tôi chăm chăm. Người ta thường nói Becgie đánh hơi giỏi, nhưng có một loại mạng tên Linh đánh hơi còn hơi cả chó Becgie. Nhưng rốt cuộc nó lên đây, tìm đến đây làm gì nhỉ? Tôi nhớ nó học về kinh tế, rốt cuộc tìm đến tận văn phòng luật này để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thấy tôi không nói con Linh khoanh hai tay trước ngực tỏ vẻ trịch thượng nhếch mép:

- Sao? Gặp chị ở đây không vui sao?

Chị! Nói ra cái từ đấy mà tôi chỉ muốn khắc nhổ hết những cái dơ bẩn vào mặt nó.

- Tao không rảnh để nói chuyện với mày!

Nói rồi tôi vội bước ra ngoài, ra đến nơi mấy cậu luật sư nói chuyện với nhau:

- Này, khách hàng hôm nay toàn người xinh nhì. Nhưng khách hàng của anh Lâm đúng là đỉnh của đỉnh. Tớ thích cái nét xinh của cô ấy ghê.

- Ừ xinh thật, chắc vẫn là sinh viên. Mà cô bé tên Linh cũng xinh mà. Có điều sao công ty đó lại để một nhân viên thực tập đi làm mấy việc này nhỉ? Chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì sất. Mà nghe nói Quảng Ninh phát triển, vụ nhỏ thế này dưới đó cũng giải quyết được tìm lên tận văn phòng mình cũng là đầu tư phết đấy.

Tôi nghe đến đây cũng vỡ lẽ ra, hoá ra con Linh lên đây giải quyết chuyện công ty. Có điều chẳng cần đoán già đoán non cũng biết việc nó tìm vào tận văn phòng luật này là có ý đồ cả. Từ hôm trước về gặp Lâm, tôi đã nhìn thấy vẻ thèm khát của nó rồi, nhưng còn tên Thắng đâu, còn cái thai mà nó nói đâu? Rốt cuộc nó và Thắng đã xảy ra chuyện gì sao? Khi còn đang nghĩ ngợi con Linh cũng bước ra, nó cầm tập hồ sơ giọng thảo mai nói:

- Giám đốc của tôi muốn luật sư Lâm nhận vụ này. Vậy cho tôi hỏi phòng của luật sư Lâm ở đâu ạ?

Một cậu nhân viên nhìn con Linh đáp:

- Thực ra vụ này đơn giản, ai nhận cũng đều được cả mà.

- Tôi biết, có điều đây là yêu cầu của giám đốc công ty tôi. Tôi chỉ là nhân viên nên chỉ biết nghe lời sếp chứ đâu dám trái.

Tôi thấy vậy liền cười trong lòng, cái ý đồ của con Linh rõ như ban ngày. Thật đáng tiếc, Lâm đã có người đàn ông của anh ta. Tôi khoanh hai tay khẽ nói:

- Phòng của anh Lâm bên tay trái kia kìa. Mà thôi để tôi dẫn vào

Nói rồi tôi đi trước, con Linh nghiêng rằng ken két đi phía sau. Lâm lúc này đang ngồi làm việc, tôi đưa sấp giấy cho anh ta rồi nói:

- Giấy tôi làm xong rồi đây thôi tôi đi về nhé. À có người tìm anh này.

Lâm ngược mắt nhìn lên, con Linh liền cúi xuống khép nép:

- Dạ, em chào anh. Em là Linh...

Nó còn chưa nói dứt lời Lâm đã quay sang tôi:

- Chìa khoá trong túi áo tôi treo ở kia. Cô cầm rồi về trước đi cũng được. Nhớ nấu com sớm một chút nhé hôm nay tôi về sớm.

Tôi nhìn con Linh, mặt nó chau lại như đất khi, tên Lâm này nói vu vơ thế mà lại khiến tôi sững phát rồ lên được. Tôi móc túi lấy chìa khoá rồi hỏi lại:

- Tôi nấu cá chép om dưa nhé

- Món nào cũng được.

- Vâng.

Nói rồi tôi khẽ xoay người đi ra ngoài, bên trong có tiếng con Linh cất lên:

- Dạ, em ra ngoài đi vệ sinh rồi vào bàn chuyện ạ.

- Được cô cứ đi đi.

Khi tôi xuống đến sảnh đi ra cổng, con Linh cũng bám theo sau. Nó chạy hồng hộc đằng sau rồi nói:

- Này! Nói chuyện chút đi.

Tôi dừng lại nhếch mép:

- Tao và mày có cái gì để nói à?

- Mày còn chưa bỏ chồng mà đã đến mức dọn về nhà trai ở rồi à?

Ban nãy còn chị chị em em, giờ thì tao mày luôn rồi. Tôi bật cười đáp:

- Đó là việc của tao!

- Mày xem, mày làm ba mẹ khổ đến mức nào, mày bỏ chồng để người ta đến đập phá nhà, giờ mày còn mặt dày theo trai.

- Linh! Tao làm ba mẹ khổ? Xin lỗi nhé đó đeo phai ba mẹ tao.

- Mày!!! Được rồi, mày giỏi lắm. Giờ mày phủ nhận cả tình thân, máu mủ phải không?

- Tình thân máu mủ là người cha giương mắt lên nhìn để con mẹ hờ bán con hai lần, tình thân là con chị cướp người yêu con em, tình thân là hai mẹ con mày hùa vào báo với bên nhà chồng để bắt tao về cái địa ngục đầy hỏa. Cái loại tình thân như này mày mang về mà tế chứ tao chịu không thể thân nổi.

- Đó là tiền đề cứu bà...

- Cứu bà? Cứu bà hay chúng mày nuốt hết? Người đã chết mà chúng mày vẫn còn không thành thật, vẫn còn nói thế này không sợ bà về bà vật chết từng đưa một à?

- Phương! Mày đừng có ăn nói láo lếu, còn chuyện tao với Thắng là do tao bị lừa.

Tôi nghe đến đây không chịu được nữa mà ba máu sáu con cầm tóc con Linh tát bốp vào mặt rít lên:

- Lừa cái con mẹ mày lừa. Cầm mõm và biến trước khi tao nổi máu điên.

Con Linh bị đánh thì bất ngờ loạng choạng, kẻ ra có trai ở đây tôi đảm bảo nó sẽ lăn ra ăn vạ. Thế nhưng đáng tiếc không có ai, nó liền gào lớn:

- Mày dám đánh tao? Tao sẽ kiện mày...

- Kiện con mẹ mày đi. Tao thách đấy! Không bằng không chứng mà đòi kiện!

- Con chó này. Mày tưởng giờ mày bám víu được vào đàn ông là mày lên mặt sao? Mày đừng có tự tin quá. Cái loại con gái không học thức còn qua một đời chồng đàn ông nó cũng chơi chán nó bỏ.

- Chán rồi bỏ hay không cũng đến lượt mày lên tiếng! Không học thức hay qua một đời chồng cũng không dơ bằng một con phò như mày. Tao có clip sex hôm quay được của mày với thằng Thắng đấy. Thích không tao đăng lên mạng chơi.

- Mày!!!

- Mà lẽ ra tao tưởng mày với thằng Thắng phải giữ chặt nhau chứ? Hay nó cũng chơi mày chán nó bỏ. Ừ cũng đúng thôi... thế nên giờ lại lên đây tìm cách la liếm nhĩ.

Tôi nói rồi xoay người bắt taxi về nhà để mặc con Linh đang gào thét chửi bới phía sau. Giờ tôi hiểu rồi, từ nhỏ nó cũng chỉ giả vờ tốt với tôi chứ chuyên đâm thọt sau lưng. Báo sao bấy lần tự dưng vô duyên vô cớ tôi bị ba đánh như từ. Ngấm đi ngấm lại do mình ngu cả thôi, thấy người ta đối xử từ tế chút lại cho là người ta thương mình. Không phải đâu, người ta

chỉ dùng cách tàn nhẫn nhất, bộ mặt giả tạo nhất để biến mình thành một con rối mà thôi.

Về đến nhà tôi liền lau dọn rồi nấu cơm, so với việc lau dọn nhà Long thì việc lau dọn ở đây nhà hơn rất nhiều. Nói đến Long tôi mới sực nhớ lâu rồi gia đình anh ta không thấy đến làm phiền, không biết đám người ấy đến giờ ra sao rồi. Mà nói thực trong lòng tôi luôn đoán có lẽ chẳng tốt đẹp gì, mâu thuẫn dâng cao thì tôi mới bình bình yên yên thế này. Nấu cơm xong Lâm vẫn chưa về, đẩy thế mà cứ dọn nấu sớm làm gì không biết. Tôi ra ghế sofa nằm bắt chọt thiếp đi. Khi còn đang ngủ đột nhiên tôi thấy hơi lạnh lạnh, có tiếng phập phồng ngay ở rèm cửa ra vào. Ban đầu còn tưởng Lâm về nên tôi vội vàng bật dậy thế nhưng không thấy anh ta đâu. Bên ngoài có gió thổi hanh hanh, rõ ràng đóng cửa rồi sao gió đâu lọt nổi. Tôi bước ra ngoài, chọt đá vào thành bàn ghế vồ xuống nền đất lạnh lẽo, điện bỗng dưng tắt ngấm, xung quanh tôi chỉ một màu tối đen. Tôi cố căng mắt lên nhìn nhưng không nhìn được gì đành bỏ bỏ theo cảm giác về hướng công tắc điện. Thế nhưng khi tay đang chạm tới đột nhiên một tiếng rú lên kinh hoàng

- Cứu tôi với... cứu tôi với...

Tiếng hét rất quen thuộc, lẫn trong đó còn nghe được cả tiếng trẻ con khóc nức lên. Tôi giật bản mình ngồi sụp xuống. Đột nhiên một bóng đen lao đến tóm lấy vai tôi, tôi không chịu nổi, sợ hãi gào lên.

- Phương! Phương

Tiếng gọi quen thuộc khẽ cất lên, tôi mờ to mắt, rồi đột nhiên ôm lấy anh ta. Đến khi định thần lại mới biết đó là giấc mơ, mà không là con ác mộng kinh hoàng tôi vẫn hay gặp, Lâm khẽ đẩy tôi ra rồi hỏi:

- Cô sao thế? Mơ thấy gì à?

Tôi hơi xấu hổ buông tay anh ta, chết mẹ ban nãy về nhà nóng quá nên tôi vút áo con ở trong phòng. Ban nãy ôm Lâm toàn bộ ngực cọ xát vào người anh ta. Tôi đập mạnh tay lên trán, dù anh ta có gay tôi cũng không nên sợ ý như vậy chứ. Cũng may anh ta không để ý mà hỏi lại:

- Sao vậy? Nói tôi nghe

- Anh có tin vào tâm linh không? Mà thôi nói ra anh bảo tôi điên với cả tâm thần mất. Anh là luật sư chắc không tin vào mấy chuyện này.

- Tôi tin chứ!

Tôi nghe vậy liền đứng dậy vừa dọn cơm vừa kể lại cho anh ta toàn bộ câu chuyện về vợ cũ của Long. Lâm nghe xong, hơi chau mày, đột nhiên anh ta đáp lại:

- Chuyện này... thực ra... tôi nghĩ cô nên nói với Long lại lần nữa. Theo như cô kể anh ta có vẻ yêu vợ. Nhưng đến tận bây giờ vợ anh ta vẫn chưa siêu thoát được chứng tỏ bên nhà đó lại dùng cách yếm rồi. Vậy nên cô nói để anh ta tìm một thầy cao tay hơn, và bí mật để giúp chị ta siêu thoát được. Chứ chuyện này cô làm sao tự giải quyết được.

Tôi nghe Lâm nói có lý nhưng bản thân tôi đã không muốn dây dưa gì đến đám người đó rồi. Có điều nếu không nói tôi lại bứt rứt không yên, cảm giác rất có tội với người đã khuất. Tôi nhìn Lâm, đắn đo rồi nói:

- Vậy để tôi suy nghĩ rồi từ từ sẽ quyết định.

- Ừ được rồi ăn cơm thôi tôi đói rồi.

Trong lúc ăn cơm tôi hỏi Lâm:

- Thế sáng nay anh có nhận giải quyết vụ của con Linh không?

- À chị gái cô đấy hả?

- Nó không phải chị tôi. Đừng gọi thế tôi thấy bản dòng máu chảy trong người lắm.

- Tôi có nhận.

Cũng dễ dãi ghê, mà thôi, nhận thì nhận, cong như anh ta tôi chả tin con Linh bẻ thẳng lại được. Lâm vừa gấp miếng cá vừa nói tiếp:

- Mà này tôi vừa biết một tin.

- Tin gì?

- Gã người yêu cũ của cô dính đến vụ tiền nong gì ở công ty ấy nên bị giáng chức xuống rồi.

Vụ con Linh cướp Thắng tôi có kể cho Lâm nghe từ hồi còn ở nhà cũ. Hoá ra là vậy, bảo sao con Linh lại nhanh chóng rũ bỏ mà đi la liếm người khác. Ban đầu còn nghĩ nó vì yêu mà cướp Thắng, hoá ra cũng vì tiền bạc. Bỏ khi cái loại còn thua cả con phò. Mà thằng cha Thắng cũng vừa lăm cơ, tự dưng tôi lại thấy hả hê kinh khủng, bữa cơm đó tôi ăn ba bát cơm lận. Tôi biết chứ, sao không biết Thắng là kẻ tham vọng, nhưng tham vọng lắm thì nghiệp cũng quật cho tới bên thôi. Không bị đuổi việc đã là may rồi đấy, từ lúc ba mẹ anh ta khinh tôi, coi thường tôi và luôn đặt kì vọng ở anh ta quá nhiều tôi đã nghĩ đến cái ngày này rồi mà. Chỉ là không ngờ nó sớm đến vậy, sớm một cách dã man tàn bạo. Thú thực giờ hỏi tôi còn tình cảm với Thắng không tôi sẽ nói luôn là KHÔNG! Một chút cũng không, cái thứ tình cảm rẻ rách ấy tôi đã kịp ném vào sọt rác từ lâu. Giờ tôi lại thấy may mắn, may mắn khi không phải dây vào loại người như anh ta. Chắc chắn nhà Long hay nhà Thắng đều là ngục tù đầy đoạ quăng đời thanh xuân của tôi cả thôi.

Ăn xong dọn dẹp tôi định đi ngủ thì thấy Lâm cũng bước lên cầu thang. Thế nhưng mới đi được mấy bước anh ta lại quay lại về phía tôi rồi nói:

- Mà này...

- Sao vậy?

- Từ sau không có tôi ở nhà thì không sao chứ có tôi cô mặc cái cooc xê vào nhé. Tôi cũng là đàn ông đấy, cô ăn mặc hở hênh còn cọ cọ vào người tôi đến lúc tôi nổi cơn lên lại bảo tôi dám dè dề điện.

Nói rồi anh ta xoay người bước hẳn cầu thang, tôi bước vào phòng suýt cười thành tiếng. Hẳn là đàn ông. Ừ mà làm gì có mấy ai cong lại nhận mình cong đâu cơ chứ, phải anh men lắm, men như Thanh Bạch vậy luôn. Tôi nằm cả trưa mà miệng không khép được lại, bỗng dưng tôi thấy tên Lâm này đáng yêu kinh khủng... đáng tiếc tôi cũng không phải loại có bản lĩnh bẻ cong thành thẳng được!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Ngày hôm sau, sau suốt một đêm suy nghĩ tôi cùng tôi quyết định gọi cho Long. Bản thân tôi đúng là ban đầu rất ích kỉ, không muốn dính líu gì tới họ hàng họ nhà anh ta, nhưng nghĩ cho cùng nếu việc này tôi không nói tôi sợ sẽ hối hận cả đời. Có lẽ không phải tự dưng chị ấy xuất hiện trong những giấc mơ của tôi, có lẽ không tìm thấy một ai để có thể báo mộng mà nếu như tôi còn không nói thì oan hồn ấy bao giờ mới được siêu thoát. Đây còn là hai người, thậm chí có thể còn có cả đứa con đã mất của tôi trong căn nhà ấy.

Đầu dây bên kia nghe máy rất nhanh, tim tôi bỗng dưng cũng đập thình thịch như thể anh ta có thể tóm tôi qua điện thoại được.

- Alo.

- Tôi Phương đây!

Nghe giọng tôi Long bất chợt im lặng một lúc, cuối cùng mới nói tiếp:

- Em... em sao lại gọi cho tôi?

Từ trước tới nay Long chưa từng gọi tôi một chữ "em". Tôi hơi bất ngờ, nhưng vẫn dấy lên cảm giác coi thường đáp:

- Tôi gọi là vì chuyện của vợ cũ của anh. Trước tôi có nhắn tin nhưng không biết anh đã tìm thấy tìm thấy...

- Phương! Mình gặp nhau nói chuyện đi, chuyện này nói qua điện thoại cũng không tiện.

- Gặp để cả nhà anh bắt tôi à? Tôi đâu có ngu.

- Không! Tôi đi một mình thôi, em hẹn địa điểm ở đâu cũng được, gần nơi em sống cũng được, muốn thì em gọi thêm bảo vệ đưa em đi cùng cũng không sao, nhưng chuyện này rất dài dòng, tôi muốn gặp em để nói. Được không?

Nghe giọng thành khẩn của Long tôi cũng không muốn chối từ. Và lại sao tôi phải sợ chứ, đất nước có pháp luật chứ đâu phải sống kiểu thời phong kiến giống nhà anh ta, tôi đã thoát ra rồi việc gì mà không ngẩng cao đầu mà sống chứ chui lủi làm gì. Nghĩ vậy tôi liền đồng ý, chiều Lâm đi làm về tôi liền nói anh ta thuê giúp tôi hai tên bảo vệ, tiền cứ tính vào tiền nợ. Lâm nghe vậy tròn tròn mắt hỏi lại:

- Cô thuê bảo vệ làm gì?

- Tôi đi gặp gã chồng cũ để nói về cái chuyện hôm trước tôi nói với anh đó.

- Không cần thuê!

- Sao không cần, nhờ đến đó anh ta bắt cóc tôi rồi ai chịu trách nhiệm?

- Tôi chịu!

- Đến lúc tôi chết rồi anh chịu kiểu gì? Tôi mới hơn hai mươi tuổi, còn hai mảnh đất chưa bán, cuộc đời khổ hạnh mấy chục năm nay rồi, tương lai tươi đẹp đang chờ giờ chết ra đây phí cả cái đời này.

- Tôi đi cùng cô.

Lần này thì đến tôi kinh ngạc, tôi nhìn anh ta lấp bắp hỏi:

- Anh... anh nói gì cơ?

- Cô là khách hàng của tôi, việc chưa xong tất nhiên phải có trách nhiệm bảo vệ tính mạng cô rồi. Đi cùng tôi yên tâm rồi chứ? Tắm rửa thay quần áo đi, tôi đi tắm đây!

Nói rồi không đợi tôi đáp Lâm đã bước lên cầu thang. Phải rồi có anh ta tôi còn sợ gì, đường đường là đại luật sư, còn là con trai duy nhất của tập đoàn Lâm Tùng, có anh ta đi cùng tôi cũng thấy an toàn rồi.

Tắm xong trời cũng vừa chuyển sang tối, tôi mặc chiếc váy hôm trước Lâm mua, váy bó sát thân người, khoác thêm cái áo dạ sang chảnh. Lâu lâu mới được ra ngoài, ăn mặc cũng chỉnh chu chứ. Và lại gặp Long, tôi cũng muốn mặc đẹp, trang điểm xinh xinh để anh ta hối hận vì đã từng đối xử với tôi như con chó. Khi Lâm đi qua, anh ta hơi dừng lại nhìn tôi một chút. Tôi liền bật cười thầm nghĩ có khi nào mai anh ta lại hỏi màu son của tôi mua ở đâu không nhỉ. Lâm thấy tôi cười cười thì lâm bầm mấy câu sau đó đánh xe ra cổng rồi cùng giục tôi chủ động hẹn Long ở một quán cafe, anh ta sẽ ngồi bên bàn bên cạnh. Khi tới nơi, Lâm đặt bàn ngay sát bàn tôi, có điều quay lưng ngược lại. Đúng ba phút sau Long có mặt, vừa nhìn thấy tôi Long hơi khựng lại, đến khi vào liền nói:

- Phương, em khác quá tôi suýt không nhận ra.

Tôi không đáp, bởi trong lòng cũng đang cảm thấy sao Long cũng khác nhiều như vậy? Bộ quần áo anh ta đang mặc có chút nhăn nhoe, nhàu nhĩ, có lẽ ban nãy cạo râu vội nên còn chút ròi ở cổ, tóc bết, gương mặt đen sạm hẳn đi, trông anh ta già hơn hồi tôi ở cùng nhà đến cả vài tuổi. Long dường như cũng nhận ra ánh mắt của tôi, khẽ vuốt vuốt lại mái tóc cười xòa:

- Nãy ở công ty nhiều việc quá chưa kịp về nhà thay đồ. Em uống gì?

Tôi không quen với việc anh ta nhẹ nhàng thế này, cảm thấy bầu không khí giữa chúng tôi quá ngọt ngào. Từ xưa tới nay anh ta coi tôi như con ở đợ, sống thì sống, chết thì chết giờ nghĩ lại rồi nhìn thái độ này tôi thấy giả tạo kinh khủng. Tôi gọi một ly nước cam, rồi nói với:

- Thực ra tôi cũng không muốn gặp anh, nhưng dù sao cũng phải gặp. Một phần là vì chuyện vợ cũ của anh, một phần tôi cũng muốn gặp để nói thẳng với anh một số điều. Đó là, tôi và anh không hôn ước, không đăng kí kết hôn, chẳng đám cưới, chẳng được gia tiên lẫn pháp luật công nhận nên giờ chúng ta cũng chỉ là người dưng. Thứ hai là hợp đồng hôn nhân của

mẹ anh cũng chẳng có giá trị gì với tôi sát, tiền mấy trăm triệu đó là người thân tôi dưới quê nhận nên nếu nhà anh có muốn đòi xuống đây mà đòi tôi không có nghĩa vụ phải trả.

- Phương! Chuyện đó em yên tâm tôi sẽ không làm phiền đến em vì mấy cái đó đâu.

- Anh không làm phiền tôi nhưng gia đình anh làm phiền. Anh hiểu chứ?

- Tôi sẽ về bảo mẹ với cái Trinh..

- Tốt! Còn chuyện vợ cũ của anh..

Tôi nói đến đây hơi dừng lại quan sát thái độ của Long sau đó bắt đầu kể từ việc tôi đến mơ thấy tiếng ru, tiếng khóc trong đêm đến việc chính tai tôi nghe con Vân và bà Loan nói chuyện. Từ đầu đến cuối tôi kể không sót chi tiết nào, từng giấc mơ, từng lời ru hay cả lời kêu cứu tôi đều nói cho bằng hết. Nói ra được trong lòng tôi tự dung cũng nhẹ nhõm vô cùng. Long ngồi dựa lưng vào ghế, gương mặt không chút biểu cảm giống như anh ta cũng lơ mơ biết được mọi việc. Chuyện này là chuyện của nhà anh ta, còn tôi nói đến đây được rồi, việc còn lại anh ta phải tự giải quyết. Tôi uống ực cốc nước cam sau đó đứng dậy nói:

- Tôi đã nói hết những gì cần nói rồi, anh yêu vợ như vậy có lẽ sẽ tự biết cách để giúp chị ấy siêu thoát. Tôi cũng mong anh về khuyên bảo mẹ anh lẫn con Trinh bớt làm việc ác đi, trên đời này luật gì cũng lách được nhưng luật nhân quả thì không.

Khi tôi vừa định bước ra khỏi ghế đột nhiên Long cũng đứng dậy giữ tay tôi lại rồi nói:

- Phương! Sao em đi vội thế? Tôi còn nhiều cái muốn nói... hay chúng ta đi ăn...

Tôi nhìn bàn tay thô ráp của Long, đang định rút tay lại thì nghe tiếng động rất mạnh bên bàn của Lâm. Tôi bị giật mình, quay lại mới biết anh ta đặt cốc nước xuống bàn thôi mà mạnh đến mức tôi suýt điếc cả tai. Cái gã này điên à? Tôi thờ mạnh một hơi đáp lại:

- Giữa tôi và anh có chuyện gì để nói nữa sao?

- Dù không đăng kí kết hôn thì mình cũng vẫn từng là vợ chồng... thực sự lúc em đi tôi đã suy nghĩ lại, đã nghĩ rất nhiều...

- Long! Tôi không hiểu anh nghĩ cái gì nhưng anh làm ơn hãy nghĩ đến việc anh từng đối xử với tôi thế nào trước. Ngay từ khi anh phân biệt giới tính, anh ép tôi phá thai là tôi đã chưa từng coi anh là chồng. Trước kia tôi cũng muốn vun vén, cũng muốn cố gắng nhưng ngay khi đứa con của tôi mất đi tôi hiểu rằng loại người như anh không xứng để tôi phải hi sinh. Thế nên! Làm ơn đi, đừng tỏ ra đáng thương hay ăn năn trước mặt tôi lúc này! Kinh tởm lắm, nó làm tôi cảm thấy vừa có lỗi với vợ cũ của anh, vừa có lỗi với con, vừa có lỗi với khoảng thời gian tôi ở cạnh anh. Bàn tay anh cũng nhuộm máu đấy, anh cũng ác không kém gì mẹ anh đâu. Vậy nên... đừng chạm vào tôi, buông tay tôi ra, tôi thấy tởm lợm lắm!

Tôi nói đến đây Long cũng từ từ hạ cánh tay xuống sau đó đi thanh toán tiền rồi bước ra ngoài. Đợi anh ta đi khuất tôi đi về phía bàn của Lâm rồi nói:

- Nãy anh đập cái gì khiến tôi suýt quên hết những cái cần nói trong đầu.

- Tôi thấy trên bàn có con muỗi nên hạ thủ cốc xuống xem đề được vào nó không?

- Anh rảnh quá nhì? Tôi đã yếu bóng vía còn làm tôi giật mình.

Lâm nhìn tôi khoé môi cong lên như thể cười không thèm đáp lại mà trả tiền rồi kéo tôi ra xe. Lúc này đã hơn bảy giờ tối, bụng tôi cũng đói meo, hôm nay nói được ra hết mọi việc lòng tôi cũng nhẹ cả đi. Chuyện vui mà, nghĩ vậy tôi liền đề nghị:

- Anh Lâm, anh biết nhà hàng nào ngon ngon không? Hôm nay tôi mời anh, tiền anh cứ trả cho tôi rồi ghi nợ cả lại.

- Thật?

- Thật chứ. Cuộc đời Phương tôi đến đây cũng coi như khổ tận cam lai, giờ nở hoa hơn rồi cũng là nhờ anh một phần nên tha thiết được mời anh đi ăn bữa cơm này. Anh có đồng ý không?

- Tôi đại gì mà từ chối. Cô muốn ăn gì?

- Gì cũng được, hôm nay cứ xả đi. Nhà hàng nào anh thấy được được ý.

Lâm gật đầu, quẹo xe thẳng đến một nhà hàng sang trọng vô cùng. Khi nhân viên phục vụ menu lên tôi nhìn vào đột nhiên khựng lại. Từ khi bước vào đây tôi cũng nghĩ đồ ăn ở đây đắt nhưng khi thấy giá tôi tưởng mắt mình nhìn lầm. Cái tên Lâm chết tiệt này, tôi có ý tốt mời anh ta đi ăn vậy mà anh ta lại đưa tôi vào nơi mà thức ăn đắt hơn dát vàng thế này. Tôi nhìn xung quanh già là nói:

- Đồ ăn ở đây có vẻ không đa dạng, hay là chúng mình đi chỗ khác thử xem.

- Cô xem hết menu chưa mà bảo không đa dạng? Ở đây đồ rừng, đồ biển, đồ đồng bằng có cả, thiếu gì đâu, cô cần tôi báo nhân viên cầm thêm thực đơn ra cho cô xem.

Tôi bị nói cho đến mức đỏ cả mặt, giờ mà nói tiếc tiền thì dở, cuối cùng cũng đành ngậm ngùi nhìn Lâm gọi đồ. Anh ta gọi toàn sơn hào hải vị, mỗi món mang lên tôi chỉ biết khốc thảm trong lòng. Một phút bốc đồng ngàn năm bốc ấy rồi Phương ơi. Đã nghèo còn sĩ, sau này đắt bán không được giá như lời Lâm nói thì bán cái thân mày cũng không đủ trả nợ đâu. Lâm gọi món xong nhìn tôi chau mày:

- Sao mặt cô dần thối ra thế? Hay là cô tiếc tiền?

- Không... tôi tiếc gì đâu? Tại thấy anh gọi nhiều đang nghĩ ăn sao cho hết.

- Hôm nay tôi rất đói, cô yên tâm đi tôi sợ đồng nghiệp còn chưa đủ no ý chứ.

Mẹ cha ơi, ăn xong đồng nghiệp tôi nghĩ mình còn không dám đi vệ sinh vì tiếc của mất, vậy mà anh ta vẫn bình chân như vại. Ủ, ăn của người khác nên sao anh ta có cảm giác xót tiền. Lâm gọi hai chai rượu Tây, thôi thì đã lỡ mồm rồi thì bung lụa vậy. Tôi thờ dài ăn miếng tôm hùm mà cảm giác mặn chát, Lâm thì cứ luôn miệng khen ngon. Ngon thì có ngon thật, nhưng ngon kiểu này tôi không ngấm nổi. Lâm rót hai ly rượu, đây, tiếc của là thế mà ngửi thấy mùi rượu tôi lại tu ực một phát. Rượu ngon, đồ nhắm ngon, phong cảnh hữu tình, cuộc đời cũng nhẹ nợ tôi cảm thấy hoá ra có đất một chút nhưng ít nhất cảm giác độc lập này cũng tuyệt vời lắm sao. Tôi và Lâm cứ thế chén nọ chén kia, đến khi đầu óc tôi chaoảng choảng thì bàn thức ăn cũng đã hết. Lâm đứng dậy đi thanh toán tiền, tôi thì lần quay đơ không còn biết trời trăng là gì chỉ cảm nhận thấy mùi thơm quen thuộc của Lâm xốc tôi lên rồi bế thẳng tôi ra xe. Về đến nhà người tôi cũng nóng hừng hực, tôi cởi chiếc áo khoác dạ ném lên ghế sofa. Lâm đặt tôi ngồi dựa vào ghế, chiếc váy body ôm sát thân người chẳng khiến tôi có chút thoải mái nào. Tôi khẽ kéo khoá bên cạnh từ chân lên đến hông, đột nhiên Lâm giữ lại rồi nói:

- Cô điên à? Định khoả thân trước mặt tôi sao. Đây là ngoài ghế không phải phòng cô đâu, định tà lura tôi đấy à? Mỗi lần say là như biến thành người khác, chịu luôn đấy.

- Tà lura anh? Ha ha! Tôi có tà lura cũng phải tà lura đàn ông chứ tà lura gì anh?

Lâm không thèm nghe tôi nói mau chóng bế tôi ném phòng. Người tôi nhũn ra như bún, cổ áo trễ tận ngực mà nóng hừng hực. Tôi nhìn Lâm lèm bèm nói:

- Bật cho tôi cái quạt được không? Sao rượu gì mà nóng thế?

- Tại cô uống nhiều quá chứ sao? Này cô mà ra đường gặp gã nào biến thái thì xong rồi đấy nhé.

- Thế anh nghĩ ai tôi cũng uống thế này à? Chỉ với anh tôi mới dám uống bất chấp thời tiết chứ chẳng khác mời tôi một giọt tôi cũng không bao giờ uống.

- Cô không sợ tôi làm gì cô sao?

- Sợ gì? Anh thì làm gì được tôi chứ!

- Cô nghĩ tôi từ từ đến vậy sao?

- Không phải anh từ từ mà cỡ anh làm gì có hứng với phụ nữ. Ha ha.

Lâm nghe xong đột nhiên khựng lại, tôi thò tay vào cởi phăng chiếc áo con ném vào góc giường nói tiếp:

- Thôi, anh đi ngủ đi tôi biết cả rồi. Tôi phoi ra đây anh cũng kệ thôi chứ làm gì được đâu.

Vừa nói hết câu, bỗng dưng Lâm lao thẳng về phía tôi, hai tay anh ta đè chặt lấy người tôi rít lên:

- Này! Đừng có thách thức nhau!

Tôi bị anh ta đè đến nghẹt thở, đôi môi Lâm chỉ cách tôi bằng một sợi chỉ nhỏ. Khoảng cách của tôi và Lâm sát đến mức dù không tỉnh táo tôi vẫn nhận ra được gương mặt đẹp trai đến nhường nào. Tôi suýt chút nữa quên mất anh ta gay, suýt chút nữa tim đã đập thành thạch, suýt chút nữa đã tưởng mình thích anh ta. Đến khi tỉnh táo lại tôi liền đẩy anh ta ra rồi nói:

- Anh cứ sống thật với bản chất của mình đi, không cần gồng với tôi đâu, anh gồng với ai thì gồng chứ gồng với tôi làm gì?

- Gồng? Được rồi, để xem có gồng hay không nhé.

Lâm nói rồi cởi phăng chiếc áo vest, thế nhưng ngay giây phút đó tôi đã lịm đi không còn biết gì nữa.

Đến sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy Lâm đã đi làm. Đầu tôi ong ong như búa bổ, thực sự không nhớ đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Có điều trong đầu tôi vẫn loáng thoáng và biết đêm qua tôi và Lâm không có chuyện gì đi quá giới hạn, hình như khi tôi lịm đi Lâm cũng bỏ lên phòng. Đấy tôi biết mà, phoi thân ra thì anh ta cũng bất lực, cố thể hiện mình men trước mặt tôi làm gì nhì. Khi còn đang suy nghĩ miên man thì điện thoại tôi vang lên và kết thúc. Tôi vừa mở máy chợt phát hiện ba mươi lăm cuộc gọi nhớ từ số của ba tôi. Còn chưa kịp bấm vào thì máy lại kêu, số điện thoại này chỉ có Lâm, cô Liên biết, ba tôi mà biết chắc chắn chỉ có xuồng gây áp lực với cô Liên nên mới có. Mặc dù không muốn nghe nhưng tôi vì gọi quá nhiều tôi vẫn phải nhấn nút. Vừa alo đầu dây bên kia đã ho sù sù rồi nói:

- Phương à, ba đây con.

- Có chuyện gì thế?

- Con đang ở đâu vậy? Con có khoẻ không?

Cả đôi ba tôi chưa từng hỏi tôi khoẻ không, đi đâu cũng chưa một lần hỏi han, mấy câu này của ông thật khiến tôi nổi cả da gà. Tôi cười nhạt đáp:

- Có chuyện gì thì ba nói đi! Đừng úp úp mở mở mất thời gian.

- Con à. Ba mẹ xin lỗi vì thời gian qua đã để con chịu khổ...

- Ba! Ba không cần phải diễn thế này đâu! Có gì nói thẳng ra, ba cần gì ở con?

Tôi nói đến đây chợt nghe bên ngoài có tiếng rì rào của mưa. Sao tôi không đoán được ra chứ? Mụ ta biết tôi đã rõ việc tôi không phải con ruột mụ ta nên giờ lại bày trò để ba tôi gọi. Ba tôi một lúc sau mới cất lời nói tiếp:

- Ba dạo này đang ốm..

- Ba ốm thì có bà Linh với con Linh chăm sóc, gọi con làm gì? Muốn mời tiền hay thế nào mà phải gọi con.

- Phương! Sao con lại nghĩ ba như vậy? Ba sợ không qua khỏi nên muốn gọi con về thăm ba một lần.

- Con không rảnh! Cũng không có nghĩa vụ phải thăm một người bán con tận hai lần. Khi con cần được cứu mạng thì đẩy con vào chốn đường cùng. Ba! Ngoài trừ ba cho sinh mệnh này thì ba làm gì cho con được đến bây giờ? Mà ba cho con sinh mệnh thì sao? Năm mười tám tuổi con cũng đã cứu ba, coi như mạng đổi mạng rồi. Mụ Linh ác với con thì con cũng coi như không huyết thống có đối xử thế nào cũng được, nhưng ba là ba ruột con, chính ra so với mụ ta ba còn ác hơn nhiều!

- Sao con lại có thể ăn nói như vậy?

- Ba thôi đi! Đừng tỏ ra bản thân ba tốt đẹp nữa! Cũng đừng gọi cho con, con sẽ không bao giờ tha thứ cho ba lần đâm người đó đâu đừng nói là thăm nom, hay thậm chí moi móc được xu nào từ con! Thế nhé!

Nói rồi tôi tắt máy, cái trò này của đám người đó tôi quen bài rồi, mà dù ba tôi, ông ta có ốm thật tôi cũng không có nghĩa vụ gì phải bận lòng! Thế nhưng dường như ông ta vẫn không chịu buông, tôi tắt máy lại gọi đến mấy cuộc. Cuối cùng tôi không kìm được liền cho vào danh sách chặn!

Chặn xong lòng tôi cũng chẳng chút áy náy. Tôi dậy uống mấy cốc nước sau đó đi chợ. Khu này chợ đông dân cư, tôi cũng không còn sợ kiêu ra đường là bị bắt cóc như trước, đường xá đông người, ai dám làm gì trước mặt thiên hạ chứ. Khi vừa bước vào đến chợ đột nhiên tôi nghe phía sau có tiếng gọi:

- Phuong!

Vừa quay mặt lại đã thấy con Vân đang đứng khoanh tay trước ngực, vẻ vẫn kiêu căng như lần đầu gặp!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nói không phải chứ đòi tôi xung quang trừ Lâm ra ai ai cũng là kẻ thù thì phải, chẳng hiểu kiếp trước ăn ở kiểu gì kiếp này số chó má thế. Tôi nhìn con Vân nhếch mép đáp:

- Mày tìm tao định làm gì?

- Chị thì làm gì được em? Chị có phải giống cái đám người kém hiểu biết kia đâu, chúng ta nói chuyện chút nhé.

- Tao không có gì để nói với loại mày!

Con Vân nhìn tôi, đôi lông mày hơi chau lại, trước kia ở nhà Long tôi khúm núm chứ giờ nó là cái quái gì tôi phải sợ. Con Vân tiến lại gần tôi, khu này vắng nhất chợ nhưng cũng có hai ba người đang đứng, nó bóp chặt tay tôi khẽ rít nhỏ vào tai:

- Mày sợ cơ à? Được lắm Phuong! Tao cũng có chuyện cần nói với mày đây! Đi theo tao, mày đừng nghĩ mày vu vạ đổ tội cho tao với Long thế là tốt đẹp!

Tôi thấy vậy liền hất mạnh tay nó đáp lại:

- Mày bảo tao đi thì tao phải đi sao? Mày đe dọa phải mẹ tao mà muốn gì tao cũng phải làm theo.

Con Vân đột nhiên nhảy dựng lên vừa gào vừa lao vào đánh tôi:

- Con điểm này, mày cướp chồng tao rồi giờ mày còn định muốn cướp luôn con tao đúng không? Mọi người ơi ra mà xem, cái loại trợ trên cướp chồng người ta giờ còn thách thức muốn cướp cả con của cháu. Cháu khổ lắm, cháu đã cố nhịn mà nó càng lấn tới.

Tôi bị đánh bất ngờ, con này mà mạnh thật, loại người có học lại mưu mô nên có đánh tôi cũng chẳng một ai can. Đám người đứng ngoài toàn mấy bà bán cá chỉ trò nói:

- Thế thì đánh chết mẹ nó đi, cái loại phò phạch này phải diệt tận gốc.

- Con bé này hay đi chợ mua đồ của mình dạo này, hoá ra lại tranh chồng đoạt vợ, nhìn rõ xinh sao lại làm ra cái trò bỉ ổi thế này.

Con Vân đánh không đau, có lẽ nó cũng biết đánh tôi đau quá sợ tôi kiện nên chỉ cố túm tóc lôi tôi đi. Tôi không giữ được bình tĩnh, cầm cái làn mua thức ăn đập thẳng vào đầu nó. Nó bị tôi đánh, loạng choạng buông tay. Đám người bán hàng đã không vui mừng còn rít lên:

- Trời ơi, giờ con phò lại đánh ngược lại cả chính thất.

Con Vân được thể càng khốc lóc kể lể, tôi liền tát bóp vào mặt con Vân rồi gào lớn:

- Mọi người nghe thì phải nghe hai tai. Nó không có bằng chứng gì mà nói cháu là phò, nhưng cháu có bằng chứng nó mượn dao giết người đấy. Chồng cũ của cháu có người vợ, chị ấy mang thai và bị chính con Vân này hại chết. Cháu vẫn còn đoạn băng ghi âm lại nó với mẹ chồng cháu nói chuyện, mọi người muốn nghe thử không cháu bật lên cho nghe! Con này nó yêu chồng của cháu, từ cái thời người ta có vợ, nó đã bắt đầu sân si ghen tị hại người ta mất con. Còn nữa, nó còn làm rất nhiều việc thất đức, mọi người không tin cháu có thể gọi chồng cũ của cháu ra đối chứng, ba mặt một lời!

Nghe tôi nói đến đây đám người bỗng dưng im bật, con Vân thì thấy nhắc đến Long thì tái mặt lại. Đầu võ mồm tôi cũng không kém đâu, tôi nhìn con Vân nói lớn:

- Mày đứng đây, đứng nguyên ở đây để tao bật lên cho mọi người cùng nghe. Mọi người cũng mở máy ra mà chụp ảnh nó đi, biết đâu lại hot trên mạng xã hội.

Con Vân nghe xong, toàn thân run lẩy bẩy, rồi vội vàng lách qua đám người chạy thẳng về phía trước. Trước khi đi nó còn nói:

- Mày cứ chờ đấy!

Đội nó đi khuất tôi cũng thờ phào nhẹ nhõm, thực ra tôi to mồm như vậy chứ làm gì có đoạn ghi âm nào. Chẳng qua đây chốn đông người, cái loại có tật ắt giật mình. Đám đông quay sang tôi khẽ hỏi:

- Đầu, bản ghi âm đâu?

- Thôi nó chạy đi rồi thì bật lên làm gì nữa, với lại đây là chuyện riêng tư cháu cũng không muốn lôi ra làm mất mặt gia đình chồng cũ.

Đám người có người tò mò ra tiếu cười, tôi cũng mặc kệ vội vàng mua đồ rồi trở về nhà. Tôi biết con Vân sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi như vậy, nó có gan dám mượn dao giết người thì chẳng có gì nó không dám làm. Huống hồ giờ đây, sau vụ cả nhà Long biết nó làm hồ sơ giả để mất đi đứa cháu đích tôn, cộng việc Long biết với bà Loan, con Trinh có liên quan đến cái chết của vợ mình nó hận tôi cũng đúng! Nhưng con Vân không giống bà Loan, con này đầu óc mưu mô hơn nhiều, giống như việc hôm nay, nó đổ cho tôi làm kẻ thứ ba, nếu như khi ấy tôi không nhanh trí có lẽ giờ tôi ngoài trừ việc bị bầm dập còn bị cái đám người ngoài chợ si và, lăng mạ đến nhục nhã. Nhưng thôi, giờ có nghĩ nhiều cũng vậy, để xem nó lại giờ thủ đoạn gì nữa.

Buổi trưa hôm ấy Lâm về hơi muộn, vừa nhìn thấy tôi anh ta liền nói:

- Cũng tỉnh được mà nấu cơm cơ à?

- Tôi say lúc đấy chứ đâu say cả đời.

Lâm lắc đầu tỏ vẻ bất lực, rửa tay rồi ngồi ra bàn ăn. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần âu ôm đôi chân dài, từng động tác cử chỉ quả thực rất giống đàn ông, lịch thiệp, đẹp trai, lại giàu có. Tôi khẽ thờ dài, đúng là trên đời này ông trời chẳng cho không ai cái gì.

- Mai tôi được nghỉ Tết rồi, tôi có chuẩn bị ít quần áo đi mai cùng tôi về nhà.

Tôi đưa mắt nhìn lên tờ lịch, hoá ra là đã sát Tết đến như vậy rồi. Thấy tôi không đáp Lâm hỏi tiếp:

- Sao vậy? Có về hay không nói một câu đi chứ.

- Có... nhưng mà... có ngại ba anh không?

- Dẫn bạn về ông ấy càng vui ngại gì?

Ừ nhỉ, Lâm là con một, dù hai cha con có hạnh ngộ nhau vẫn là cha con, và lại dẫn một cô gái về coi như bình phong có khi ông ý lại vui hơn ấy chứ. Lâm bình thần gấp miếng rau nói tiếp:

- Mà sáng nay văn phòng tôi có tiếp nhận một vụ kiện.

- Thì sao? Liên quan gì tới tôi không?

- Không liên quan tới cô nhưng liên quan tới chồng cũ của cô. Công ty của anh ta bị kiện, công ty của anh ta chắc chắn nằm ở bờ vực phá sản rồi. Sáng nay anh ta có đến văn phòng của tôi thuê luật sư bào chữa.

Thực ra cái này tôi cũng đã đoán trước được rồi, hỏi tôi mới đến nhà Long đã biết công ty nhà anh ta có vấn đề, chỉ là không ngờ lại phá sản nhanh đến như vậy. Nghĩ đến việc gia đình anh ta ép tôi vào bước đường cùng tôi chẳng cảm thấy chút thương xót nào nữa.

- Và... hình như mẹ và em gái anh ta mới bị tai nạn giao thông nữa thì phải. Sáng nay tôi có nghe loáng thoáng như vậy. Em gái anh ta uống rượu say chở mẹ anh ta và đâm vào một chiếc xe khác. Giờ hai người họ phải nằm viện cấp cứu, có vẻ khá nặng ngoài ra còn phải đền bù một khoản cho nạn nhân nữa.

Ban nãy nghe đến việc phá sản tôi còn thấy bình thường nhưng nghe đến đây toàn thân tôi chợt run lên, toàn bộ gai ốc cũng nổi cả lên. Dù không muốn nghĩ nhưng ngay lập tức tôi liên tưởng đến người vợ đã khuất của Long. Đến tận bây giờ linh hồn của chị ấy vẫn bị hai người họ yểm lại không cho siêu thoát, đặc tội với người sống đã nguy hiểm, đặc tội với người đã khuất càng đáng sợ. Trên đời này gieo nhân nào sẽ gặt nhân ấy, bàn tay họ nhuộm máu quá nhiều, đây có lẽ được gọi là báo ứng. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại thấy cũng chưa chắc vụ tai nạn này đã dính líu gì đến tâm linh. Bởi con Trinh từ xưa tới nay đã ăn chơi, rượu chè sa đọa. Có mấy lần nó từ quán bar về, mồm vẫn nồng nặc mùi rượu mà vẫn lái xe. Có điều tôi cũng chẳng há hê chút nào, chỉ cảm thấy những gì diễn ra quá bất ngờ. Dù sao họ cũng là người dung với tôi, dù có ác cũng bỏ một khoản tiền ra mua tôi, so với ba tôi, mẹ Linh, con Linh tôi còn không hận bằng.

Ăn xong tôi lên phòng khách thấy Lâm đang ngồi. Anh ta vừa ăn vừa chỉ vào một chiếc hộp sang trọng bên cạnh nói:

- Cô cầm lấy uống đi, tôi được khách hàng tặng nhưng không thích uống mấy thể loại này lắm vì nó bỏ quá.

- Ủa, anh cho tôi thật sao? Đây là nước sâm Hàn Quốc đấy. Cho thật à?

- Ừ!

- Thật không đấy, anh ki bo kety xi thế sao tự dung lại cho tôi thứ xa xỉ này? Hay anh có âm mưu gì?

Lâm tròn mắt nhìn tôi rít lên:

- Không lấy thì thôi.

Tôi thấy vậy liền vò lấy hộp nước sâm đáp lại:

- Tôi lấy, tôi lấy.

Nói xong tôi liền mau chóng ôm về phòng. Đồ đắt tiền thế này chê thì có mà ngu à? Mà sao tên này bình thường tính toán với tôi từng xu nay lại cho tôi nhỉ? Chắc của thừa, của ôi không uống được mới đến lượt con này đây. Tôi lấy máy mở lên google tra thử, đến khi nhìn giá suýt choáng. Gắn chục triệu bạc cho sáu lọ hồng sâm này. Khách hàng của Lâm cũng VIP quá cơ. Tôi bật cười, ở với người như anh ta lại dễ sợ, ước gì sau này anh ta cho tôi làm ở dự của anh ta cả đời chứ giờ tôi không muốn cuốn xéo khỏi căn nhà này chút nào. Tuy Lâm không hẳn là quá tốt với tôi, nhưng anh ta cứu mạng tôi khi tôi khó khăn, lâu lâu cũng có chút quan tâm thật sự khiến tôi thấy biết ơn. Trên đời này ngoài bà nội ra có lẽ cũng chỉ có Lâm là tốt với tôi hơn cả.

Buổi tối Lâm có hẹn với khách hàng nên về, tôi nấu cơm ăn xong thì tắm táp rồi ra ghế sofa ngồi xem tivi. Bình thường tối đến có người cãi nhau chỉ chớ cũng vui giờ anh ta đi tiếp khách tôi thấy nhà hơi buồn. Xem chán chế cuối cùng tôi ngủ lả ra lúc nào không biết, đến khi có tiếng cạch cửa tôi vẫn không mở mắt dậy nổi. Dù cho tôi cảm nhận được Lâm đang bước vào, nhưng cả người tôi mệt nhoài lười biếng đến mức không muốn tỉnh. Có tiếng Lâm thờ dài bất lực nói:

- Trời thì lạnh, mặc thì mỏng, cooc xê không mặc, váy thì ngắn cũn, nói bao nhiêu lần vẫn không chịu nghe.

Tôi rất muốn cãi lại lời Lâm, nhưng chỉ tự nghe được tiếng hơi thở đều đặn của mình. Hình như Lâm bế tôi vào phòng, mùi hương thoang thoảng từ cơ thể anh ta xộc vào mũi tôi. Tôi bỗng vô thức ôm chặt lấy Lâm, anh ta lặng yên để như vậy, bàn tay còn vuốt mấy sợi tóc trên gương mặt tôi. Sau đó... sau đó tôi cũng chìm hẳn vào giấc ngủ sâu không còn biết xung quanh diễn ra những gì. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy Lâm tập thể dục ngoài cửa. Cơ thể anh ta rất cao lớn, cường tráng. Tôi vừa nấu ăn sáng vừa nhìn theo, tự dung lại thầm nghĩ có khi nào anh ta không hề gay? Nếu vậy... nếu vậy... tôi không dám nghĩ nữa mà gạt đi. Không bao giờ có chuyện đó đâu, mà tự dung tôi lại hơi tiếc thật, đúng là phí của giờ.

Ăn sáng xong tôi thu dọn quần áo để cùng Lâm sang nhà ba anh ta. Trên đường đi tôi đã phải hỏi Lâm rất nhiều, rằng tôi nên cư xử thế nào, nói chuyện ra sao nhưng anh ta chỉ trả lời gọn gọn rằng tôi cứ nên sống thật với bản chất không cần tỏ vẻ trước mặt ba anh ta làm gì. Nhà của ba Lâm cách nơi ở của Lâm khoảng mười cây số, khoảng cách không xa mà đường như tôi thấy hai cha con họ cũng ít có thời gian gặp nhau. Khi đến nơi tôi mới biết nhà của Lâm so với nhà ba anh chẳng là gì. Lâm xách túi đồ vào rồi nói nhỏ:

- Ba tôi tên Tùng, cô cứ gọi là chú Tùng là được.

- Tôi biết rồi.

Khi tôi và Lâm vừa bước vào nhà chợt nghe tiếng rầm mạnh, tiếng người đàn ông trong nhà ồm ồm cất lên:

- Hai tám Tết rồi mà còn không thấy mặt mũi nó đâu.
- Cậu chủ hẹn hôm nay sẽ về mà, ông chủ đừng nóng giận lại ảnh hưởng đến sức khỏe.

Lâm thấy vậy liền bước vào cúi đầu nói:

- Ba, con về rồi đây! Con đưa cả bạn về ăn Tết cùng gia đình mình, ba không nề con cũng được nhưng cũng nên nề có bạn con ở đây mà đừng nóng giận nhé.

Chú Tùng ngược mắt lên nhìn tôi, tôi liền vội nở một nụ cười lễ phép chào hỏi:

- Dạ, cháu chào chú ạ, cháu là bạn của anh Lâm.

Lâm đứng bên cạnh nói tiếp:

- Nếu ba không phiền thì để cô ấy ăn Tết cùng nhà mình được chứ ạ?
- Được được, phiền gì chứ, mấy khi thằng Lâm có bạn về nhà chơi. Nào, cháu ngồi xuống đây đi.

Thấy thái độ niềm nở của chú Tùng tôi cũng cảm thấy dễ chịu vô cùng. Chú Tùng vội giục mấy người giúp việc chuẩn bị com nước, rồi ngồi trò chuyện cùng tôi. Khi cô giúp việc nấu xong com tôi cũng chạy xuống bếp đổ lên giúp các cô, một cô trung tuổi nhìn tôi cười cười nói:

- Bao nhiêu năm rồi cậu Lâm mới dẫn một cô bạn gái về nhà, cũng bao nhiêu lâu rồi tôi mới thấy ông chủ vui vẻ như hôm nay đây. Kể ra bà chủ còn sống chắc bà cũng mừng lắm.

Nghe cô nói đến đây tự dưng tôi lại thấy hơi nặng lòng, cảm giác hai người đàn ông không chung tiếng nói có lẽ cả hai đều có sự cô đơn riêng của mình. Bữa cơm hôm ấy diễn ra vui vẻ, ấm áp, chú Tùng gần gũi, thoải mái chứ không hề xa cách như trong tưởng tượng của tôi. Thực ra không riêng gì chú Tùng hay Lâm mà ngay đối với cả bản thân tôi cũng cảm thấy bớt cô đơn hiu quạnh. Mấy năm trước ở nhà Tết tôi đều phải đầu tắt mặt tối dọn dẹp còn bị ăn chửi ngay cả hôm mừng một. Nghỉ lại giờ đây tôi cứ thấy rùng rợn, lẽ ra tôi nên biết tôi là thứ con ghê từ lâu rồi mới phải. Ăn xong Lâm đưa tôi lên phòng rồi nói:

- Cô cho đồ vào phòng đi, có muốn đi chợ hoa Tết không? Ba tôi muốn tôi với cô cùng đi đấy

- Thật à? Tôi cũng được đi sao?

- Ừ.

Tôi nghe vậy liền vội vàng vút đóng đồ rồi mau chóng đi xuống dưới. Hà Nội trước Tết rất tấp nập, chợ hoa xanh đỏ tím vàng cơ man nào là màu sắc, thể loại. Chú Tùng cho tôi chọn một cành đào và một cành quất còn chú với Lâm mua thêm ít hoa loa kèn với hoa cúc để bàn thờ của mẹ Lâm. Tôi nhân lúc ấy mượn ít tiền của Lâm mua bánh kẹo, mứt, đàn ông con trai thường ít để ý vấn đề này, tiện tôi mua luôn khăn len xe một thể. Mua xong chú Tùng chờ xe về trước, tôi và Lâm vào trung tâm thương mại mua thêm ít đồ trang trí còn thiếu. Khi đi đến hàng quần áo Lâm liền nói:

- Cô có muốn mua quần áo không?

- Quần áo trong này đắt lắm, với quần áo trước anh mua tôi tôi cũng đã mặc được mấy đâu.

- Tôi đang có thể miễn phí mua đồ ở đây, nếu cô muốn thì vào chọn, không thì thôi.

Nghe đến hai từ miễn phí mắt tôi bỗng sáng rực như sao. Lâm hơi nhếch mép hát hăm:

- Vào đi! Nhìn mặt cô là biết muốn rồi.

Tôi bật cười, đồ miễn phí mà tôi gì không lấy. Nghĩ vậy tôi liền vào chọn gần chục bộ quần áo, hai đôi giày với hai cái mũ. Đến khi mang ra Lâm liền giục tôi ra ngoài cửa lấy hộ anh ta đồ gửi còn anh ta quẹt thẻ miễn phí rồi sẽ cầm đồ cho tôi sau. Tôi nghe vậy liền nhanh chóng sang quầy gửi đồ, đến khi lấy xong Lâm cũng ra rồi nhét đồng quần áo bắt tôi tự xách. Đứng là gay có khác, một chút, một chút galang thôi cũng không có. Khi về nhà tôi với Lâm trang trí cành đào cùng chú Tùng đến tận tối. Cái không khí Tết se lạnh đang đến gần từ ngõ vào nhà. Chú Tùng liên tục nói cười, lâu lâu lại quay sang tôi nói:

- Sau này cháu thường xuyên rủ thằng Lâm về thăm chú nhé. Nó không đi cháu thích thì cứ sang đây mà chơi, coi như nhà mình vậy.

Tôi nghe xong bật cười, lại thấy chua xót. Chú Tùng tóc cũng bạc rồi, cũng già rồi, mà người già thường muốn được gần gũi con cái, có điều cuộc sống thường nhật bận rộn đôi khi làm khoảng cách của người thân với người thân cũng xa cả ra. Lâm liếc nhìn tôi, tự dưng tôi thấy anh ta cười, nụ cười rất thật và tươi.

Mấy ngày Tết ở nhà chú Tùng rồi cũng trôi qua nhanh chóng, Lâm hẹn chú đến mừng hai phải về vì còn nhiều hồ sơ chưa hoàn thành. Trưa hôm ấy chú Tùng mở buổi tiệc nho nhỏ mời bạn bè của chú đến ăn cùng. Vì là tiệc nên phải có rượu, bạn bè chú Tùng không quá đông nhưng con cái của mọi người cũng có kha khá người, đa số đều là bạn khá thân của Lâm. Bình thường Lâm chưa bao giờ dẫn con gái về nhà nên lần này tôi là đối tượng bị hỏi han nhiều, mọi người cứ gần gũi tôi với anh ta như thể hai chúng tôi là một cặp. Thực ra tôi với Lâm nhìn bề ngoài cũng đẹp đôi đấy chứ, nhưng mà bên trong thế nào đó ai biết được. Mấy người bạn của Lâm liên tục mời tôi rượu, tôi biết khả năng uống của tôi có hạn nhưng vì toàn người nhà cũng không muốn từ chối. Không biết tôi và Lâm uống đến bao lâu, mãi lúc xong tiệc tôi cũng đã choáng choáng. Hình như Lâm cũng ngà ngà say, buổi chiều anh ta không đi xe về mà gọi một chiếc taxi đến đón cả hai đưa về nhà. Khi vào nhà, tôi liền cởi vội chiếc áo dạ ném lên sofa, cả người tôi chỉ muốn đồ vật ra đất mà nằm nhưng vẫn phải cố lết về phòng. Lâm đỡ lấy tôi, mùi rượu từ miệng anh ta phả ra thơm nồng. Cái mùi thơm này, thật sự rất quyến rũ. Tôi nhìn Lâm, tự dưng không kim được mà nói:

- Lâm, anh đẹp trai thế này sao lại gay nhỉ? Tiếc quá.

Không biết tôi lấy đâu can đảm nói ra câu đó, hay rượu vào lời ra là có thật? Lâm hơi dừng lại, cúi xuống ghé sát vào tai tôi đáp lại:

- Tôi đang say đây... lần này thì cô đừng thách thức tôi, tôi mà say là tôi không làm chủ được bản thân đâu

- Gì mà thách thức chứ, tôi cũng say sắp mặt đây.

Lâm không đáp cố kéo tôi vào giường, cả người tôi cũng ngã vật ra. Bỗng dưng tôi thấy Lâm đổ xuống bên cạnh mình. Hai chúng tôi nằm sát nhau đến mức có thể nghe được từng hơi thở. Đột nhiên Lâm kéo sát tôi lại bên cạnh người, đôi mắt lim dim, hơi thở đều đều. Tôi hấy hấy tay anh ra kêu lên:

- Anh nằm đây làm gì, lên phòng của anh đi.

- Tôi không đi nổi lên cầu thang nữa đâu.

- Nhưng mà... hay anh ra ghế sofa ngồi đi.

Lâm quay sang tôi, đôi mắt đang nhắm bỗng mở ra hỏi lại:

- Sao vậy? Cô sợ tôi làm gì cô à? Chẳng phải cô bảo tôi gay sao?

Nghe anh ta nói đến đây, tôi bật cười ha hả đáp:

- Tôi sợ quê gì đâu, sao phải sợ, anh gay thật chứ đùa à?

Nói rồi tôi đưa tay chạm xuống bụng Lâm, bàn tay vừa mân mê vừa thách thức nói tiếp:

- Đừng có tỏ ra mình mạnh mẽ với tôi, tôi biết cả rồi. Anh còn lộ cả clip với một anh đẹp trai nữa cơ mà, Lâm ạ, giới tính thứ ba đâu có gì sai... anh cứ sống thật đi!

- Buông ra không thì đừng trách tôi, tôi không phải kẻ không có dục vọng đâu

Nghe anh ta nói tôi bật cười càng cổ dí sát tay xuống trên:

- Thì đã sao? Anh có dục vọng với đàn ông chứ gì? Anh Lâm ạ... tôi biết cả....

Còn chưa kịp nói hết câu tôi đã bị Lâm đè chặt, hai tay anh ta cời phẳng chiếc áo tôi đang mặc, đôi môi nóng bỏng chạm lên môi tôi rồi lách dần vào sâu bên trong. Tôi bị bất ngờ, cộng thêm hơi men không còn đủ tỉnh táo chống cự. Chiếc lưới của Lâm cứ càng lúc càng quấn lấy lưới tôi, ướt át, thơm nồng. Cả người tôi chỉ trong giây lát đã trần truồng với những mảnh vải bị ném trên giường. Đột nhiên người tôi nóng bừng, cổ họng khô khốc cứ thế đáp trả lại Lâm. Tôi còn đủ lí trí, không còn phân biệt nổi trời trăng là gì, chỉ thấy cơ thể run lên, Lâm ghì mạnh tôi hơn, một tay chạm xuống hai bầu ngực, nhẹ nhàng xoa nắn, một tay di chuyển dọc xuống bụng cuối cùng chạm ở nơi bí hiểm nhất, nhẹ nhàng lúng sục bên dưới. Tôi bị kích thích, bầu chặt lên vai Lâm miệng không kìm được mà phát ra tiếng rên nhẹ. Tay Lâm giống như đang chơi đàn, một lúc sau trườn xuống ngậm lấy hai bầu ngực đang cương lên, một tay ôm lấy thân tôi, một tay vẫn vuốt ve bên dưới đến khi tôi không còn chịu nổi cong người lên anh liền nhướn người ấn thẳng phần bên dưới lấp đầy khoảng trống đang ướt át. Hai cơ thể tôi và Lâm hoà quyện lại nhau, từng nhịp nhấp nhô lên xuống khiến tôi như mê, lại như tỉnh. Hơi men đã lấp đầy lí trí, tôi không thể phân biệt nổi đâu là thực, đâu là mê, chỉ thấy cơ thể cực khoái tốt độ, đến khi có dòng nước ấm chảy ra, tôi cũng mệt lử người mà thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Không biết tôi đã ngủ bao lâu, chỉ biết khi tỉnh dậy trời đã tối, đầu óc cũng không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra, chỉ đến khi mở mắt mới há hốc mồm kinh ngạc khi thấy tôi và Lâm đang trần truồng nằm cạnh nhau. Tôi bật dậy, kéo chăn gào lên:

- Aaaaaaaaaa

Tiếng hét của tôi to đến mức Lâm cũng vội vàng ngồi dậy. Trong một giây lát tôi tưởng mình mất hần trí nhớ vì không thể nhớ nổi sao tôi và anh ta lại thành ta như thế này. Lâm nhìn tôi, day day trán hỏi lại:

- Cô hét lên gì thế?

Tôi với cốc nước lọc bên cạnh uống ực, trong đầu không nhớ là mình mơ hay thật nhưng dần loáng thoáng cảm thấy tôi và Lâm đã... có chuyện. Phải mất một lúc tôi mới đủ tỉnh táo lắp bắp nói:

- Anh Lâm.. chúng ta...

- Chúng ta làm sao?

- Chúng ta đã... đã xảy ra chuyện gì?

Lâm bình thản kéo chiếc quần mặc vào người hỏi lại:

- Cô đừng bảo cô không nhớ gì đấy nhé. Tôi say mà giờ tôi vẫn nhớ đấy

- Tôi... tôi không nhớ là mơ hay thật.

- Tất nhiên là thật rồi.

- Tôi và anh đã... đã làm tình sao?

- Đúng vậy!

Nghe đến đây, cả người tôi chợt lạnh đi. Vì say, vì cái hơi men không tỉnh táo mà tôi và Lâm đã đi quá giới hạn. Nhưng... từ từ đã, sao tôi và anh ta lại đi quá giới hạn được. Tôi nuốt nước bọt gào lên:

- Không phải anh là gay sao? Là gay thì sao có chuyện đó xảy ra được. Anh đừng lừa tôi.

Lâm đứng dậy, với chiếc áo sơ mi rồi đi ra cửa đáp:

- Là cô tự nghĩ tôi gay chứ tôi chưa bao giờ gay

- Anh nói gì cơ? Anh nói cái gì cơ? Anh đứng lại đó cho tôi, anh định trốn chứ gì?

- Đây là nhà tôi sao tôi phải trốn? Cô mất bình tĩnh quá nên nói sáng ả?

Tôi không dám tin, càng không thể tin, bật khóc rít lên:

- Rõ ràng là anh gay...

- Thì cô muốn nghĩ tôi gay cứ cho là gay đi! Nếu điều đó làm cô cảm thấy vui.

Nhìn về mặt bình thân của Lâm, tôi chợt cảm thấy bản thân như bị lừa một vỏ mà không nhận ra. Nhưng ai lừa tôi? Ai lừa tôi mới được. Lâm mở cửa bước ra rồi nói vọng lại:

- Là do cô tự thách thức tôi đấy nhé, đây không phải lần đầu, tôi cũng cảnh cáo cô rồi! Gay cũng được, nhưng mà gay như tôi biết đâu lại khiến cô sung bụng chín tháng mười ngày cũng nên.

Trời ơi cái tên này, tôi cảm gối nệm thẳng ra cửa nhưng cánh cửa đã đóng rầm một cái. Đợi anh ta đi khuất tôi mới vui đầu vào gối mà khóc không nổi. Chuyện quái gì đã xảy ra thế này, rốt cuộc tại sao lại có chuyện này? Khi còn đang gào thét chửi bới thì cánh cửa lại mở ra, Lâm cầm một cốc nước cam vào rồi nói:

- Cô uống đi, uống cho tỉnh táo lại mà nhớ ra mọi việc

- Anh cứ đi.

- Được được, tôi cứ. Nhưng chuyện hôm nay lỗi là do cô không ít đâu, tự cô cứ mần mê tôi thì bố thẳng nào chịu được. Tôi cũng là người chứ có phải thánh nhân đâu mà không có cảm xúc!

- Anh đừng nói nữa, anh ra ngoài đi.

- Tôi ra... tôi ra ngay đây. Mà dù sao sướng cùng sướng, giờ cô lại cấu gấu với tôi như vậy?

- Tôi bảo anh ra ngoài cơ mà

- Rồi! Tôi không cần nấu cơm đâu, tôi sẽ nấu!

Nói xong Lâm bước ra, tôi kéo chăn trùm kín đầu nhưng vẫn vô cùng nhục nhã xấu hổ. Đến tận giây phút này, tôi vẫn không dám tin tôi và Lâm ban nãy đã làm tình với nhau. Ma xui quỷ khiến, ma men nó dẫn lầm đường lạc bước. Phương ơi là Phương, càng nghĩ càng không thể nào mà chấp nhận được. Gã Lâm kia... làm tình với tôi, gã đàn ông mà tôi cho là gay... đã làm tình cùng tôi. Trời ơi!

Tôi nằm mãi, nằm mãi, cuối cùng cũng nhận ra lỗi của tôi thực sự không nhỏ. Là do tôi khinh địch, là do tôi tự nghĩ Lâm gay chứ chưa bao giờ anh ta thể hiện điều đó. Đúng là mấy lần Lâm đã nhắc nhở tôi nhưng tôi lại gạt đi cho rằng anh ta chỉ cố gồng. Là tôi ngu! Tôi ngu quá mà! Tôi dù sao cũng chỉ mới hai mươi cái xuân xanh, dù có qua một đời chồng nhưng chưa đề dãi, ở với Long cũng chỉ một thời gian ngắn nên còn hầy hầy. Hoá ra bấy lâu nay tôi cứ chủ quan, ban nãy còn thách thức anh ta. Lâm nói đúng, ở cùng nhau một nhà, tôi lại cứ hết lần này lần khác phoir ra, rượu vào còn mồi anh ta, anh ta cũng là đàn ông chứ có phải thánh nhân đâu cơ chứ. Và lại... và lại anh ta đẹp trai, học thức cao như vậy, tôi chỉ là con bé nghèo khổ, rách nát, chắc gì vụ này tôi thiệt, biết đâu chính anh ta lại mới là người thiệt. Khi nãy tôi cũng để mê lầm cơ mà. Nghĩ đến đây tôi vội tát bốp một phát vào mặt mình, sẽ điện đầu cả rồi Phương ơi?

Khi tôi còn đang ngồi tự trách bản thân mình thì Lâm lại bước vào nói:

- Ra ăn cơm đi tôi nấu xong rồi.

- Anh ăn đi, tôi không ăn đâu.

- Không ăn thì chết đói à?

- Nhưng mà tôi không đói!

- Không đói cũng phải ăn! Mau lên! Đứng dậy ra ăn cơm đi.

Nghe Lâm quát tôi suýt giật mình, càng nhìn anh ta càng thấy ngượng ngùng. Tôi mím chặt môi lấp bắp đáp:

- Anh Lâm... chuyện ban nãy tôi cũng có lỗi một phần. Tôi xin lỗi... vì... vì tôi say quá nên... nên tôi mới...

- Có gì đâu phải xin lỗi, hai chúng ta cùng tự nguyện mà. Cả tôi và cô đều sướng chứ lỗi gì do riêng ai?

Cái tên này, tôi còn đang tìm cách đổ lỗi thoái thác ra rượu anh ta lại ngay lập tức thừa nhận do tôi và anh ta. Mặt tôi đỏ bừng lên vì xấu hổ.

- Thôi ra ăn cơm đi không nguội hết!

- Tôi không đói, hoặc anh ăn trước đi tí tôi ăn sau.

- Nhà có hai người lại còn người ăn trước, kẻ ăn sau à? Mau lên, dậy rửa mặt rồi ra ăn! Mỗi chuyện làm tình với nhau mà cô cứ làm như trời sập đến nơi vậy. Cô mà cứ ngang bướng là vụ đất cát tôi đừng đẩy nhé.

- Không... không... tôi ra, tôi ra bây giờ.

- Tốt!

Lâm nói xong ra ngoài trước, tôi lấy chiếc áo con mặc vào rồi đi rửa mặt. Đến khi ra đã thấy bàn thức ăn được dọn sẵn. Tự dưng nhìn Lâm xếp bát đĩa tôi lại cảm thấy có chút ảm áp. Anh ta trước nay chưa từng vào bếp, hôm nay lại đích thân nấu ăn, còn gọi tôi ra trong khi tôi đang ăn nhờ ở đâu ở đây, công việc này lẽ ra của tôi mới phải. Lâm không nấu quá nhiều món, chỉ vài món đơn giản nhưng lại trang trí đẹp mắt. Thấy tôi ngây người Lâm liền hát hăm ra hiệu ngồi xuống. Tôi nhận bát cơm kêu kêu mấy hạt cơm rồi khẽ nói:

- Anh Lâm, dù sao chuyện ban nãy cũng là sự cố, chúng ta quên đi, coi như không có gì xảy ra nhé.

- Cô quên được chứ tôi thì nhớ rõ lắm.

- Thì... thì anh bỏ qua đi, cố gạt nó đi.

Tự dưng nói đến đây tôi thấy Lâm bật cười. Tôi không biết anh ta cười gì nhưng tôi chẳng thể nào nuốt nổi.

- Phương! Mừng sáu văn phòng tôi tổ chức đi du xuân. Cô có muốn đi cùng tôi không?

- Tôi không đi đâu, tôi ở nhà thôi.

- Cô ở nhà một mình tôi không yên tâm!

- Có gì mà không yên tâm chứ?

- Cô không biết gì sao? Bây giờ cô sở hữu một khối tài sản lớn như vậy, bao nhiêu người nhòm ngó, đừng nói ở đây, thậm chí cô có vào sở cảnh sát ở chắc gì đã an toàn.

Nghe Lâm nói tự dưng tôi rợn hết người. Anh ta bình thân gấp cho tôi miếng sườn nói tiếp:

- Không phải tôi ép cô đi cùng tôi, nhưng dù sao cô cũng là khách hàng, giờ còn sống chung một nhà. Ít nhất tôi cũng muốn đảm bảo an toàn tính mạng của cô. Với lại cô chưa từng được đi máy bay đúng không? Lần này được trải nghiệm luôn.

- Nhưng..

- Cô vẫn ngại tôi? Ngại thì không chết nhưng ở nhà thì nguy hiểm đến tính mạng có thể chết đấy!

- Vậy... để tôi suy nghĩ

- Tôi đặt vé rồi!

Ừ thì anh ta đã sắp xếp như vậy tôi cũng không muốn từ chối. Dù sao anh ta nói cũng có lý, và lại ở nhà lâu cũng bí bách, tôi cũng muốn được đi chơi. Tôi liếc nhìn Lâm, cái thái độ bình thản của anh ta khiến tôi chẳng vui chút nào. Tại sao tôi và anh ta xảy ra chuyện như vậy lại chỉ tôi khó chịu cơ chứ? Thế nhưng dù sao chuyện cũng diễn ra cả rồi, trời có sập đi chẳng nữa tôi cũng phải sống cơ mà, nghĩ ngợi nhiều chỉ khiến tôi sinh bệnh thôi.

Ăn com xong tôi rửa bát, dù sao Lâm cũng đã nấu, tôi không thể chỉ biết ăn. Lâm cũng không từ chối, anh ta ngồi trên phòng khách gọt hoa quả. Rửa bát xong lên Lâm liền nói:

- Ngồi xuống ăn hoa quả xem thời sự đi!

Trời! Tên này cũng rảnh quá cơ, còn rủ tôi xem thời sự. Tôi lắc đầu đáp:

- Tôi đi ngủ đây.

- Không ăn gì sao?

- Không!

- Mà này!

- Sao nữa?

- Trước thì chả thấy cô mặc cooc xê, giờ tôi thấy cả rồi lại mặc làm gì cho chặt chẽ, cứ để như trước đi!

Tôi tròn tròn mắt nhìn Lâm, cổ nén con tức giận không thèm đáp đi vào trong. Lúc đi qua gương còn thấy anh ta đang cười rất sáng khoái! Mẹ kiếp! Tường gay hoá ra cũng phùng dâm dè dè tiện!

Về phòng tôi nằm mãi mà chẳng ngủ được, mãi đến gần sáng tôi mới thiếp đi. Hôm sau gần chín giờ tôi mới dậy. Dọn dẹp xong tôi liền mang quần áo đi giặt. Trời bên ngoài có chút nắng nhẹ, sau một đêm suy nghĩ tôi cũng dần dần tiếp nhận sự thật rồi.

Quần áo mấy ngày Tết dồn vào cả đống, tôi ném quần áo của tôi vào trước sau đó móc mấy cái túi áo vest của Lâm ra. Đột nhiên tôi phát hiện trong chiếc áo mà xanh đậm có một mớ giấy lộn. Bình thường lâu lâu Lâm vẫn để quên giấy tờ trong đó nên tôi phải để đồng giấy lộn ở nơi thoáng mát rồi mới cho quần áo vào giặt. Bầm mấy xong tôi liền đi xuống, định đem giấy tờ vào phòng Lâm thì nhận ra đây hình như chỉ là vài tờ hoá đơn mua hàng. Tôi liền mở ra xem, bất chợt sững sờ cả người. Trong tay tôi một là hoá đơn của hộp hồng sâm, một là hoá đơn của đồng quần áo hôm trước mua trong trung tâm thương mại. Cả hai hoá đơn tổng trị giá gần ba mươi triệu, người trả tiền là Đặng Tùng Lâm. Chẳng phải Lâm nói hộp hồng sâm đó do khách hàng tặng anh ta sao? Còn đồng quần áo, chẳng phải là miễn phí sao? Tôi day day trán mới chợt như bừng tỉnh! Không hiểu sao sống mãi tôi bắt giác cay xè, cảm giác vừa ấm áp, lại vừa áy náy hiện rõ lên trong lòng. Trên đời này làm gì có thứ gì gọi là miễn phí, vậy mà tôi cứ ngốc nghếch tin lời Lâm chọn gần hai chục triệu tiền quần áo. Thực lòng tôi thấy mình cũng vô tư quá mức. Nhưng sao Lâm không tính tiền với tôi như trước? Đã vậy còn bịa chuyện để tôi nhận đồ mà không chút đo dự.

Khi xuống dưới nhà tôi thấy Lâm cũng về cầm theo một sấp hồ sơ. Tôi nhìn anh ta buột miệng hỏi:

- Anh đi đâu về vậy?

- Tôi ra văn phòng lấy hồ sơ về làm.

- Mới mừng ba mà anh đã làm việc cật lực thế à? Sao không nghỉ ngơi đi.

Lâm nghe xong há hốc mồm nhìn tôi, tôi cũng thấy mình có chút hờ ngượng ngùng nói:

- À tại tôi sợ anh làm việc quá sức sau lại không đủ sức làm hồ sơ cho tôi nữa thôi.

Lâm bật cười, kéo tập hồ sơ lên bàn đáp:

- Cô yên tâm, tôi tự biết mình phải làm gì.

- Vâng! Vậy tôi đi nấu cơm đây.

- Ừm!

Xuống đến bếp tôi liền bỏ thức ăn ra, trên nhà Lâm đang tập trung viết lách. Tự dưng tôi lại nghĩ người đàn ông này bận rộn như vậy, suy cho cùng vẫn cần một người phụ nữ bên cạnh. Tôi dưới này nấu cơm, anh ta trên kia làm việc, thực lòng cũng giống một gia đình nhỏ. Nghĩ đến đây tôi bỗng cười chính mình và gạt đi. Chỉ vì sự cô đơn qua mà tôi mơ mộng quá rồi. Người ra đường đường là đại luật sư, tôi tuổi gì dám trèo cao?

Mấy ngày tiếp theo Lâm vui đầu với công việc, tôi thì ở nhà lau dọn, nấu ăn cho anh ta. Chuyện tôi và anh ta đi quá giới hạn cũng không ai nhắc lại thêm lần nữa. Dù sao cũng ở chung một nhà, có những cái tệ nhị không cần nói cho đối phương biết ngại! Chỉ có điều tôi phát hiện ra hình như tôi đang dần để ý đến cảm xúc của anh ta nhiều hơn, và cũng phát hiện ra làm lúc tôi hay ngại ngùng nhìn Lâm ngồi làm việc.

Mùng năm Tết tôi tôi và Lâm phải dọn đồ để sáng sớm mai đi. Khi còn đang không biết dọn quần áo vào đâu Lâm đã kéo valy của anh ta xuống rồi nói:

- Valy của tôi rất to, đồ của tôi cũng không nhiều nên cô cứ cho đồ cô chung vào đây cho tiện.

- Tôi nhiều đồ linh tinh lật vặt lắm..

- Linh tinh gì valy này cũng đựng đủ, quần áo con cô cho vào ngăn này, quần áo đi chơi cho vào ngăn này. Chẳng lẽ cô định ném vào cái túi bóng rồi xách đi sao?

Tôi nhìn Lâm, đồ con gái có nhiều thứ đồ nhạy cảm tự dưng lại bảo cho chung. Lâm thấy tôi đứng đực ra lại giục:

- Sao? Cô ngại cái gì? Đồ con của cô màu xanh đỏ tím vàng gì tôi cũng thấy hết rồi sao còn ngại? Đồ nào cô ngại cô nhét vào túi bóng đen rồi cho vào đây!

- Trời! Anh có phải đàn ông không đấy? Mấy cái chuyện tẻ nhị này mà anh cũng nói thẳng tưng ra như vậy sao? Anh không nghĩ tôi cũng biết ngại à?

- Tôi là đàn ông hay không cô rõ nhất mà!

Mẹ kiếp cái tên này thật khiến tôi tức điên. Mang cái mác luật sư mà đến phép lịch sự tối thiểu cũng không có. Tôi nghiêng răng ken két đáp lại:

- Anh vô duyên thật đấy, mấy chuyện đồ con cũng nói trước mặt tôi được!

- Tôi và cô mà cũng cần giữ ý thế sao? Và lại do trước kia cô cứ tự cho là tôi gay, rồi tự vứt áo con lung tung rơi vãi trong nhà giờ sao lại quay sang trách tôi?

Tôi đập mạnh tay lên trán! Phương ạ! Do mảy cả thôi! Ừ thì anh ta không ngại việc quái gì tôi phải ngại, tôi lấy đồ nhét hết vào valy của anh ta. Đến khi sắp xếp xong Lâm kéo ra ngoài rồi quay sang tôi khẽ nói:

- Ngủ sớm đi mai mà đi.

- Tôi biết rồi.

Lâm gạt đầu liếc vào phòng tôi rồi mới đi lên tầng. Cả ngày hôm nay tôi dọn dẹp nhà để sớm mai đi nên người mệt lử nằm xuống đã thiếp đi lúc nào chẳng hay. Đến gần sáng tỉnh dậy bất chợt tôi thấy toàn thân cứng đờ không thể xoay người lên định bật dậy. Thế nhưng cả người tôi bị ôm chặt, định thần lại mới phát hiện Lâm đang nằm cạnh tôi, mà không phải là tôi đang nằm gọn gọn trong lòng anh ta mới đúng. Tôi cố giãy giụa gào lên:

- Anh làm gì thế này? Sao phòng anh anh không ngủ anh chui xuống đây làm gì? Buông tôi ra.

- Phòng tôi máy sưởi hỏng rồi, lạnh quá.

- Thế còn phòng khác sao anh không sang mà ngủ.

- Đây là nhà tôi tôi thích ngủ đâu chả được?

Tôi tức nhưng anh ta nói đúng đành đẩy anh ta ra rồi nói tiếp:

- Anh ngủ đâu kệ anh nhưng buông tôi ra.

Tôi càng cố đẩy, Lâm càng siết chặt, ghé sát vào tai tôi nói:

- Ngủ đi tí còn đi, giữ sức mai còn nhiều cái hay lắm

- Anh buông tôi ra mau

- Không buông

- Đồ điên này, tôi kêu lên đây

- Nhà tôi mà, cô thích kêu cứ kêu.

Lâm nói xong thì kẹp luôn cả chân tôi vào người. Sức tôi không chống cự được cuối cùng cũng đành buông xuôi nhắm nghiền mắt mà chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau khi còn đang mơ màng Lâm đã đánh thức tôi dậy. Sau khi chuẩn bị xong cả hai cùng ra sân bay theo đoàn! Vừa thấy tôi mấy cậu nhân viên của Lâm đã reu, cũng may Lâm biết tôi ngại nên quát vài câu mọi người cũng im re.

Tôi và Lâm ngồi ở hàng ghế hạng thương gia, người ta gọi đây là gì nhỉ? Hưởng kẻ phúc sao? Chuyện đêm qua Lâm xuống phòng tôi cũng quên tịt, ngồi trên máy bay lần đầu thật sự rất hạnh phúc, sung sướng quên cả tất cả những khổ đau hơn hai mươi năm qua tôi phải chịu. Văn phòng Luật của Lâm thuê một Resort ngay sát bãi biển! Thế nhưng đến nơi rồi tôi mới biết tôi và Lâm chung một phòng! Dù rằng tôi bất bình, nhưng Lâm luôn miệng giải thích rằng bởi vì hết phòng rồi, còn nếu tôi không thích có thể chuyển sang ở cùng với mấy cậu nhân viên của anh ta! Thực sự dù lời giải thích chẳng chút thuyết phục nhưng hỏi lẽ tăn quá thực không còn phòng nào khác nữa. Lần này tôi khóc không xong, cười cũng chả xong. Nhưng rồi tôi tự an ủi mình rằng nếu tôi không cho phép sao Lâm dám đụng đến mình, tôi phải tin tưởng ở bản thân mình chứ.

Lâm xách valy lên phòng trước tôi thì không lên vội mà chạy ra bãi biển. Khi còn đang tung tăng bất chợt điện thoại tôi vang lên, là số con Linh. Mẹ kiếp! Tâm trạng vừa vui được chút mà nhìn vào màn hình tôi đã ngửa cả tiết. Còn chưa kịp nghe đằng sau bất chợt có tiếng cất lên:

- Phương! Trùng hợp quá!

Tôi quay ngoắt lại nhìn, con Linh mặc chiếc váy quây ngực để lộ ra cả hai bờ ngực trắng hếu nhìn tôi cười cười. Quý tha mà bắt nó đi giúp tôi, nó ám tôi hai mươi năm nay mà giờ vẫn không chịu buông tha. Tôi nghiêng răng nhìn nó đáp:

- Mày bị tao đánh một lần vẫn không chừa à? Đừng có trêu ngươi tao.

- Tao sao dám trêu ngươi người của luật sư Lâm.

- Biết thế là tốt!

Nó đột nhiên cười lớn, khoanh hai tay lại đáp:

- Mày cũng giỏi đấy, mỗi chai gai không kém gì mẹ mày. Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh! Dòng đi thoa thì nó vẫn ăn vào máu rồi.

- Vậy mày chắc không cùng dòng với tao? Mày nên nhớ tao với mày vẫn có chung một người cha! Dòng đi thoa này cũng có mày trong đó!

Con Linh tròn mắt nhìn tôi, đang định lên tiếng thì phía sau Lâm cũng đang hướng về phía tôi. Vừa nhìn thấy Lâm nó đột nhiên ghé sát vào tai tôi nói nhỏ:

- Giữ chắc vào! Nhưng tao vẫn không đảm bảo rằng tao không cướp được anh ấy từ mày đâu! Bời căn bản mày dẻo xúng!

Nó nói xong, quay về hướng Lâm đang đi tới già là:

- Em chào anh, trùng hợp quá công ty em năm nay cũng đi du xuân ở đây.

Lâm gật đầu đáp lại:

- Ủ, chào cô!

- Hồ sơ của công ty em..

- À Tết nhất tôi không nói chuyện công việc, có gì chúng ta nói chuyện ở văn phòng nhé!

Nói rồi Lâm quay sang tôi vừa kéo tôi vừa nói:

- Tôi dọn dẹp xong phòng rồi, treo hết quần áo của hai chúng ta lên rồi, về phòng đi chạy ra đây làm gì? Không thấy mệt à? Về nghỉ trưa tí còn đi ăn.

Phía sau con Linh có vẻ tức lắm, hai tay nắm chặt lại. Tôi cũng tiện khoác tay Lâm, muốn tức thì tức một thể luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Khi về đến phòng tôi mới phát hiện đúng là Lâm đã treo hết quần áo lên, đồ lót anh ta cũng phân loại và để vào một chiếc hộp nhỏ. Tôi đỏ mặt xấu hổ nói:

- Anh tự tay dọn đồ con của tôi à?

- Ủ sao thế?

- Anh... không ngại à?

- Quần áo thôi mà sao phải ngại? Và lại cô để trong túi sẵn rồi tôi chỉ ném vào hộp thôi mà.

Tôi thờ dãi, phui cát trên chân rồi nói:

- Nhưng phòng này có mỗi một giường thôi à?

- Phòng đôi mà! Cô nằm trong tôi nằm ngoài, chúng ta ngủ với nhau rồi còn xấu hổ à?

- Anh dứt dây thần kinh xấu hổ chứ tôi vẫn còn. Xin cái chăn đi, để ở giữa nhé.

- Tôi không làm gì cô đâu, với tôi làm gì mà cô không muốn thì cô cứ kiện tôi tội hiếp dâm lo gì? Hay cô sợ cô cũng muốn?

- Anh!!! Đồ thần kinh.

Lâm bật cười đẩy mạnh tôi lên giường sau đó cũng nằm bên cạnh. Do dậy từ sớm lại đi chuyển nhiều nên cả tôi và Lâm đều mệt quá ngủ thiếp đi, đến khi có tiếng gọi cửa tôi mới dậy mình tỉnh dậy. Trưa đoàn của tôi đặt ăn ngay tại resort, mình tôi là nữ nên tất nhiên được ưu tiên nhất. Cậu Hùng trẻ nhất đoàn cười cười nói:

- Ban đầu cứ tưởng chị là khách hàng của anh Lâm hoá ra là bạn gái. Đây là lần đầu tiên em thấy anh Lâm dẫn bạn gái đi chơi thể này đây. Mà chị xinh thế này anh ý giấy kĩ cũng đúng.

Tôi đỏ mặt phân bua:

- Không phải đâu... thực ra...

Còn chưa nói hết câu Lâm đã hừ giọng nói:

- Gọi thì gọi món đi, ai cũng đói cả rồi.

Tôi trẻ mỗi, gọi đại mấy món rồi ngồi uống ngum nước ngọt. Lần này tôi tỉnh rồi, không dấy vào rượu bia nữa hừ hết người. Ăn xong cả đoàn liền đi chuyển đi thăm quan trên núi.

Nói thực, không phải tự tôi nhưng tôi đi với đoàn này y như con nhà quê lên phố. Gì gì gì cái gì cũng không biết. Cũng may Lâm bên cạnh chỉ cho tôi từng tí một, giải thích cũng cặn kẽ. Khi vừa đến chân núi bỗng dưng tôi thấy con Linh cùng mấy người khác xuất hiện, thế nhưng lạ một điều là không có Thắng. Công ty này là công ty anh ta làm kia mà? Lúc này tôi mới sực nhớ ra Thắng bị giáng chức xuống làm nhân viên quèn, tính anh ta hay sĩ hão nên không dám đi cũng đúng. Con Linh nhìn thấy Lâm, liền kéo đoàn đến chào hỏi. Phía bên Lâm cũng xã giao lại, con Linh cười cười đề nghị:

- Dù sao cũng có duyên gặp, chúng ta đi chung đi.

Vì đoàn của tôi chỉ có mình tôi là nữ nên đám đàn ông liền vội vàng đồng ý. Con Linh đi sát ngay cạnh tôi và Lâm vừa đi vừa hỏi han, nào là bọn anh đến đây khi nào, nào là nghỉ mấy ngày, tiện nó còn thể hiện sự hiểu biết của mình khi kê lễ về ngọn núi nọ, dãy núi kia. Lâm trả lời mấy câu thì liền nói:

- Linh, cô có thể đi trước được không? Tôi với Phương có chút chuyện riêng tư muốn đi cùng nhau nói cho dễ.

Con Linh nhìn Lâm, gương mặt tẽn tò đáp:

- Dạ vâng ạ. Vậy em đi lên cùng đoàn.

- Ừ cảm ơn cô!

Không hiểu sao tự dưng tôi nhìn Lâm lại cảm thấy có chút rạo rức trong người. Dù cho đã cố gạt đi, cố để bản thân đừng sinh ảo tưởng mà tôi cứ cười mãi không thôi. Khi đi qua một cửa hàng lưu niệm tôi bất chợt thấy một chiếc vòng cổ san hô đỏ rất đẹp. Hồi nhỏ bà nội từng tự tay làm cho tôi một cái, tuy không tinh xảo thế này nhưng là cả tâm huyết của bà. Đáng tiếc sau đó con mụ Linh đã lột mang đi bán, giờ nhìn thấy tôi bỗng cảm giác nhớ bà vô cùng. Chỉ có điều chiếc vòng san hô này quá đắt, lại được treo trên sợi dây chuyền vàng. Người bán hàng nhìn tôi cười tươi nói:

- Cô thật có mắt nhìn, san hô đỏ này là hàng tự gia công, phải mất rất rất nhiều thời gian mới có thể làm lên chiếc vòng này, cô muốn thử không tôi bỏ ra cô thử.

Thử mà không mua thì chết nhục, tôi liền vội lắc đầu đáp:

- Không, tôi chỉ xem thôi.

Hơn chục triệu bạc, ngắm thôi còn thấy mặn nữa là mua. Lâm thấy vậy liền hỏi:

- Không mua à?

- Xi, tiền đâu mà mua. Dở hơi.

- Đại gia đắt mà tiếc gì chục triệu bạc.

Tôi không thêm đáp, xoay người đi trước. Lâm ở phía sau một lúc mới đuổi kịp. Dãy núi này rất dài, đi xong ai nấy đều mệt nhoài khi xuống núi. Về đến phòng tôi cũng rũ rời chân tay, trời lúc này cũng đã tối rồi. Lâm tắm xong bước ra liền nói:

- Cô đi tắm đi, tắm rồi đi ăn cơm nữa.

Tôi gật đầu bước vào chợt thấy bồn tắm đầy hoa liền ngo đầu ra hỏi:

- Anh làm bồn tắm này há?

- Không, nhân viên người ta tự làm. Cô cứ yên tâm tắm đi, này tôi tắm vòi hoa sen thôi nên nhường cho cô đó.

Nghe đến đây tôi liền vội nhảy vào, hơi nước ấm cùng hương hoa toả ra khiến toàn bộ mệt mỏi của tôi cũng tan biến. Tắm xong ra ngoài Lâm cũng đã thay xong quần áo. Tôi cũng mặc đẹp đẹp nhờ tí có gặp con Linh đỡ bị quê. Ấy thế mà khi ra ngoài chỉ có tôi và Lâm ngồi ở bàn ăn ngoài biển. Tôi kinh ngạc hỏi lại:

- Đám cậu Hùng đâu?

- Bọn nó hôm nay xin được số của mấy người công ty chị gái cô nên có thêm ăn với chúng ta nữa đâu. Đi sang bên ấy rồi.

- À, mà cũng đúng, người ta nam thanh nữ tú phải đi cặp với nhau chứ đi toàn đực rựa cũng buồn.

Lâm nhìn tôi cười cười nói:

- Cô có muốn uống chút rượu không? Tối nay ăn hải sản làm chút cho ấm bụng nhé.

Nghe đến rượu mắt tôi sáng như sao, nhưng rồi... tôi sực nhớ ra đêm nay ngủ cùng Lâm liền lắc đầu quầy quậy đáp:

- Thôi, uống nước lọc thôi.

- Chút rượu thôi cũng không uống à?

- Không, rượu bia vào rồi hông hết người.

- Được, vậy uống nước lọc, tôi làm chút bia vậy.

Tôi gật đầu, mở chai nước lọc trên bàn tu ừng ực! Thế nhưng! Ngay khi những giọt nước tràn xuống dạ dày tôi mới phát hiện không phải là nước lọc mà là rượu nếp. Có điều phát hiện này đã quá muộn, gần nửa chai rượu đã ngấm vào người tôi, phía bên kia Lâm đang gơ tay, mặt đỏ ra như thế không kịp can ngăn. Mới có chút men tôi đã bắt đầu chuech choáng, cả người nóng bừng. Lâm liền lấy chai nước lọc bên cạnh đưa cho tôi rồi nói:

- Uống đi.

Nhưng, một khi đã có chút hơi men tôi lại bắt đầu nóng máu, tôi rót rượu nếp ra hai chén rồi nói với Lâm:

- Thôi! Trót uống rồi thì uống đi, giờ uống nước lọc lát tôi vẫn sau thôi. Đêm nay đến đâu thì đến vậy.

Lâm nhận lấy chén rượu, mặt vẫn ngầy ra, đám nhân viên liền bê hai sân lên. Anh ta dùng chiếc kẹp càng cua kẹp mấy con ghẹ rồi nói:

- Cô ăn đi! Đừng đụng tay vào, tay tôi dính vào rồi để tôi bóc thôi.

- Thôi, tôi cũng có tay có chân chứ có bị liệt đâu mà phải anh bóc hộ.

Nói rồi tôi tóm lấy con tôm trên bàn tự bóc vỏ ăn. Bên kia tôi nghe được Lâm khẽ lẩm bẩm:

- Có phúc mà không biết hưởng!

- Anh nói gì cơ?

- Không có gì.

Tôi với Lâm ăn xong hai chai rượu nếp cũng đi tong, lần này rượu nhẹ hơn, lại khá ngọt nên cảm giác say không khó chịu. Lâm gọi người thanh toán rồi cùng tôi về phòng. Đánh răng rửa mặt xong tôi liền leo vào trong góc nằm. Người tôi hơi đơ đơ, giờ tôi phải ngủ, nếu tôi không ngủ sợ lỡ lại gây chuyện. Khi tôi đang nằm Lâm cũng bước lên giường, đột nhiên tôi thấy anh ta chạm tay khẽ lên cổ tôi. Lần này tôi liền hất tay anh ta rít lên:

- Này! Anh định làm gì vậy? Định sàm sờ tôi à? Lần này tôi không dễ dãi thế nữa đâu nhé

Lâm chẳng thèm để ý, kéo sát tôi lại gần suýt nhỏ:

- Nào, nằm yên đi.

- Buông tôi ra không tôi kiện anh tội hiếp dâm đấy.

Lâm bật cười buông tay tôi rồi gờ một sợi dây chuyền trước mặt tôi đáp lại:

- Tôi có làm gì đâu? Chỉ định đeo sợi dây san hô này cho cô thôi mà.

Dưới ánh đèn vàng, mặt san hô như sáng lên. Tôi kinh ngạc hỏi:

- Sao... sao anh lại mua sợi dây này?

- Vì cô thích.

- Nhưng mà tôi đã bảo tôi không mua cơ mà? Đất thế này mua làm gì chứ?

- Cô đấy, nếu thích cái gì thì lâu lâu mua cho mình dùng tiết kiệm quá. Đời người có mấy lần được sống cho mình đâu. Nào, xoay người lại đây tôi đeo cho nào. Tôi mua tặng cô, coi như cảm ơn cô vì suốt thời gian qua đã nấu cơm, giặt giũ chăm sóc cho tôi.

Nhìn sợi dây chuyền, tôi cay cá sống mũi, từ chiều về cứ nghĩ đến lại tiếc. Giống như tiếc nuôi cả khoảng thời gian thơ ấu bên bà không thể quay lại. Lâm cười cười, kéo sát tôi lại gần nói tiếp:

- Tôi biết cô rất thích sợi dây này, bình thường đi đâu với tôi cô rất ít thể hiện ánh mắt thêm khát một món đồ như vậy. Cô không cần ngại, miễn cứ nấu cho tôi nhiều món ngon là được

Anh nói đến đâu, luồn tay qua cổ đeo cho tôi đến đấy. Đến khi xong, liền cúi xuống cũng vừa hay chạm khẽ môi lên trán tôi khen:

- Rất đẹp!

Không biết Lâm khen tôi hay khen sợi dây, dưới ánh đèn tôi càng nhìn rõ từng đường nét đẹp để trên gương mặt anh. Đột nhiên anh nâng cằm tôi lên, đôi môi đặt vào đó, hơi thở anh thơm nồng. Lâm đưa lưỡi chạm vào miệng tôi, lúc này tôi tỉnh táo hoàn toàn, không hề say rượu, thế mà tôi lại như kẻ mất hồn đáp trả lại Lâm mãnh liệt. Cả người tôi giống như không tự chủ nổi, bầu chặt vào người anh rên khe khẽ. Lâm nhẹ nhàng cời vấy tôi, rồi đặt nụ hôn nóng bỏng lên xương quai xanh sau đó dần dần miết xuống ngực. Bàn tay anh quần khắp cơ thể tôi, chạm nhẹ và khám phá từng góc ngách cuối cùng vẫn chạm nơi thâm kín nhất. Cả người tôi như muốn nổ tung, rên lên thành tiếng. Lâm được thể cần nhẹ nếm hoa hồng, bàn tay đang tách dần phía cơ thể bên dưới đã ẩm ướt rồi đưa nhẹ ngón tay vào trong mà càn quấy. Tôi không còn chịu được van xin:

- Đừng...

Lâm hơi cười, đột ngột đẩy thẳng thân người vào tôi. Hai cơ thể bắt đầu hoà vào, trên vách tường bóng tôi và anh in hằn trên đó, đến khi cả hai đạt cực khoái mới dừng lại. Lâm không đi rửa mà lấy khăn lau sạch những thứ nhớp nháp sót lại trên tôi rồi kéo tôi sát vào người. Cả hai đều không ai nói với ai câu gì, chỉ lặng lẽ nhìn vách tường rồi cuối cùng chìm vào giấc ngủ. Đến sáng hôm sau tôi tỉnh dậy Lâm vẫn ngủ. Hôm qua anh uống nhiều, lại quần nhau nên chưa thể tỉnh. Nhưng tôi thì tỉnh hẳn rồi vội lấy quần áo mặc đi dạo quanh biển. Tự dưng trong lòng tôi lại cảm thấy xấu hổ, nếu trước kia đồ cho say thì giờ tôi không thể đổ lỗi cho rượu nữa rồi.

Tôi không biết Lâm nghĩ gì, nhưng rõ ràng là tôi có đề mê, khoái cảm, rõ ràng là đêm qua tôi hoàn toàn tự nguyện. Không hiểu sao tim tôi đập rất mạnh, nửa muốn tiếp tục mối quan hệ này, nửa lại sợ hãi. Dù gì cũng chưa một lần Lâm thể hiện điều gì với tôi, có quan hệ xác thịt hai lần đi chăng nữa... có lẽ đối với anh chỉ là người dưng. Thực lòng tôi cũng không dám mơ mộng gì, chỉ cảm thấy bản thân mình có chút buồn buồn. Đi dạo buổi sáng xong đám cậu Hùng gọi tôi đi ăn sáng. Lâm giờ này vẫn chưa dậy thì phải, tôi cũng không dám làm phiền mà đi cùng mọi người. Lúc ra quán ăn sáng tôi lại gặp đoàn của công ty con Linh nhưng lại không thấy nó đâu. Càng tốt! Đỡ phải ám tôi. Ăn sáng xong trở về cũng đã gần mười giờ. Khi đến gần cửa phòng đột nhiên tôi nghe bên trong có tiếng phụ nữ nói. Cả người tôi bỗng nóng lên, một linh cảm bất an dấy lên trong lòng. Tôi không kim được đưa tay nắm lấy cửa phòng, giọng kia tuy nhỏ nhưng rất quen thuộc. Băn này... con Linh không đi cùng đoàn. Tôi vội vàng mở mạnh cánh cửa, vừa bước vào trong chợt thấy Lâm ngơ ngác nhìn tôi, bên cạnh con Linh cũng trần truồng ngồi dậy. Toàn thân tôi đứng gần như không vững, đầu biết rằng mình không có quyền ghen mà tự dưng sống mũi cay xè, mắt cũng đỏ cả lên. Con Linh nhìn tôi lắp bắp:

- Phương... chị...

Tôi không thể nghe nổi cái giọng thảo mai của con Linh, càng không thể nhìn cảnh tượng này thêm giây lát nào, trái tim cũng như có ai bóp nghẹn. Tôi không ghen, mà tôi đau, đau đến

ngghet thờ!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Tôi đau vì tự ảo tưởng rằng Lâm có chút cảm tình với tôi nên mới tốt với tôi như vậy, tôi đau vì lần nữa con Linh lại lên giường với người đàn ông mà tôi luôn cho rằng anh ta thương mình. Phải rồi, có lẽ hai lần làm tình cũng chỉ là bôi ỡ cạnh nhau không kìm chế nổi dục vọng. Con Linh sụt sịt nói tiếp:

- Chị xin lỗi em, là ban nãy chị say quá nên vào nhầm phòng, nên chị và anh Lâm đã...

Thế nhưng nó còn chưa kịp nói hết câu tôi đã nghe một tiếng "lũnh" lớn như sấm nổ, nhìn lên mới con Linh bị Lâm đạp mạnh từ trên giường xuống khiến nó ngã vồ xuống đất, mồm miệng cũng đập vào sàn nhà. Con Linh bị bất ngờ quay sang Lâm khóc lóc:

- Anh Lâm, sao anh lại đạp em? Anh vừa... chúng ta vừa mới... sao anh lại...

Tôi nhìn Lâm, xoay người định bước ra ngoài đột nhiên có tiếng quát của Lâm phía sau:

- Phương! Đứng lại.

Còn chưa kịp hết đau lòng, lại bị quát tôi liền đáp lại:

- Sao tôi phải đứng lại?

- Tôi bảo em đứng lại thì em đứng lại! Đứng yên ở đấy.

- Tôi không cần anh giải thích.

- Ai bảo em là tôi giải thích? Sao tôi lại phải giải thích? Tôi bảo em đứng lại để làm chứng cho tôi.

- Làm chứng gì?

Lâm không thèm đáp nữa mà quay sang con Linh quát:

- Mặc quần áo vào, đứng dậy và ra khỏi đây.

Con Linh như bị sốc trước thái độ của Lâm bằng hoàng nói:

- Anh Lâm rõ ràng ban nãy... chúng ta đã... sao anh lại thay đổi thái độ như vậy?

- Được! Dù sao tôi cũng đang có thời gian! Vậy cô nói đi! Ban nãy chúng ta xảy ra chuyện gì? Khoảng mấy giờ? Kể lại trình tự từ đầu cho tôi nghe.

- Ban nãy... ban nãy em có uống say và đi nhầm vào phòng này. Sau đó nằm lên giường cùng anh, em và anh đã... có chuyện xảy ra.

- Chuyện xảy ra là chuyện gì?

- Là... là chúng ta đã có quan hệ tình dục, hay anh say anh không nhớ?

Lâm bật cười đáp lại:

- Cô biết tội vu khống là có thể đi tù không? Mồm tôi có mùi rượu nhưng là rượu của hôm qua! Cô nói chúng ta có quan hệ tình dục? Bằng chứng đâu? Hay tôi và cô giờ có thể ra bệnh viện để thử xem tôi nói dối hay cô đang vu vạ cho tôi!

- Sao anh lại có thể nói như vậy? Em vẫn còn ảnh chụp...

- Ảnh chụp? Có video không? Vài bức ảnh cô nằm cạnh tôi đủ bằng chứng tôi và cô xảy ra quan hệ tình dục? Cô Linh, sau muốn gài bẫy ai thì chọn người mà gài! Tôi ngủ chứ không chết mà không biết chuyện gì xảy ra! Phương, em bảo cậu Hùng gọi cho tôi một chiếc taxi để tôi đưa cô Linh đến viện thử! Nếu tôi và cô có quan hệ tôi sẽ chịu trách nhiệm, còn không, cô biết rồi đấy, tôi sẽ không tha cho kẻ nào đặt điều vu khống đâu!

Con Linh mặt bắt chợt tái xanh, Lâm nghiêng răng quát lớn, lớn đến mức tôi cũng giật mình:

- Cút! Nếu không thì đừng trách tôi không nể phụ nữ.

Chỉ một tiếng quát của Lâm cũng khiến con Linh sợ hãi mặc vớ rồi chạy ra ngoài. Tôi nhìn Lâm, lấp bắp hỏi:

- Là sao?

- Là sao cái gì mà là sao? Ban nãy em đi không khoá cửa để cô ta lên vào bày trò với tôi chứ sao. Cũng may cô ta còn non và xanh lăm. Chứng kiến rồi thì đừng có hỏi lại với giọng nghi ngờ tôi như vậy chứ.

Tự dưng tôi thấy có chút áy náy, Lâm liền đứng dậy kéo sát tôi lại gần mìa mai:

- Ghen à?

- Điên à? Sao tôi phải ghen, tôi với anh có gì mà phải ghen

- Không ghen sao khóc?

- Ai bảo tôi khóc? Tôi bị bụi bay vào mắt thôi.

Lâm bật cười, vuốt mấy sợi tóc trên gương mặt tôi hỏi lại:

- Em tin tôi không?

Nhìn thái độ con Linh tôi biết Lâm và nó không có chuyện gì xảy ra, và lại Lâm trần truồng từ tối quá rồi chứ có phải bây giờ đâu. Tôi tin, nhưng trong lòng vẫn buồn buồn đáp:

- Nhưng rõ ràng anh ôm nó, anh không làm gì nhưng có ôm nó.

- Thì em để cửa như vậy, cô ta vào len lén giường, phòng thì tối, tôi thì ngủ không biết gì từ tối qua nên thấy cô ta vào tưởng em mới ôm. Mà ôm một lúc mới biết không phải định đẩy ra em đã về.

- Thật không? Anh không thích nó thật chứ?

- Thật! Không thích chút nào, một chút cũng không.

- Nó cũng xinh vậy thôi.

- Không bằng em.

- Điều.

- Thật, ngực không to như em, mông không tròn như em, tóc lại không ngon bằng em, mặt mũi càng không xinh bằng, tính cách thì trơ trẽn có đáng yêu như em đâu mà tôi thích.

- Anh sờ ngực nó à mà anh biết.

- Suốt ngày mặc váy hở trên hở dưới ưỡn ẹo sao không biết? Đập vào mắt chứ tôi có mù đâu.

Tôi định cất lời, Lâm liền cúi xuống mút mạnh lấy môi tôi, vừa mút vừa nói:

- Đừng có ghen linh tinh! Không đáng đâu!

Tôi bị Lâm cuốn chặt, bàn tay anh chạm lên bầu ngực rồi luồn vào trong. Người tôi hơi run lên, hơi thở cũng trở lên gấp gáp. Lâm cắn nhẹ vào môi tôi, tôi cảm nhận được có vật thể đang dần ngo ngoáy rồi cứng lên bên dưới. Không hiểu sao người tôi cũng nóng bừng cả lên, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa. Lâm khẽ buông tôi ra leo lên giường mặc vội quần áo, tiếng cậu Hùng bên ngoài vọng vào:

- Chị Phương anh Lâm ơi, đi biển không?

Lâm vừa mặc quần vừa rút lên:

- Máy điện à? Giờ này đi biển

- Ở thế không đi giờ này đi giờ nào? Tầm này anh mới ngủ dậy chả đi thì sao? Đi dạo chút rồi về ăn cơm trưa chiều đi tiếp.

- Tao không đi!

- Đi đi anh. Ở phòng làm gì? Đi du lịch mà cứ ở mãi trong phòng thế.

Lúc này Lâm cũng mặc xong quần áo, anh đi ra ngoài mở cửa rồi quát to hơn:

- Sao mới sáng mà cứ lêu nhều sốt cả ruột thế.

- Thì cả đoàn đi với nhau mà giờ anh không đi buồn chết đi được.

- Tưởng bọn mày quen được mấy em bên đoàn kia rồi?

- Thì đoàn ấy cũng đi biển đây, rù đoàn mình đi cùng luôn.

- Nói thế thôi chứ bọn mày đi đi, nhà tao đang có việc có lẽ hôm nay tao phải về luôn Hà Nội

- Ở mai mới hết kì nghỉ mà...

- Ừ nhưng gia đình có chút chuyện. Thôi bọn mày cứ chơi thoải mái đi, hết bao nhiêu tao bù thêm vào quỹ.

- Thật không anh?

- Thật!

- Thế giờ anh về luôn à?

- Ừ.

Cậu Hùng nghe vậy mặt tái nhợt cả lại, Lâm liền xoa xoa tay tỏ ý đuổi cậu ta đi. Đến khi Hùng đi khuất tôi mới quay sang Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Ở sao lại về?

- Em không muốn về sao? Ở đây đụng mặt Linh tôi sợ em không vui.

Nghĩ đến con Linh tôi lại tức lộn ruột, mẹ kiếp con điên này nó ám tôi từ ngày này qua tháng khác. Lâm nói cũng đúng, đi chơi có nó mất hết hứng. Nhưng nghĩ đến việc giờ về tôi lại hơi áy náy với Lâm.

- Nhưng anh đang đi chơi với đoàn mà.

- Tôi sợ em buồn thôi chứ một năm tôi đi du lịch, công tác vài chục lần cũng không hào hứng gì. Thôi về nhé, đợi có dịp tôi đưa em đi chơi có hai đứa mình thôi đỡ phiền phức. Với lại về nhà có không gian riêng... chúng ta...

Lâm vừa nói vừa nháy mắt, nhìn cái bộ dạng này của anh ta tôi không chịu nổi đâm một phát vào người. Lâm thấy vậy liền kéo sát tôi lại gần nói nhỏ:

- Sao mà đâm tôi? Ý tôi là về nhà có không gian riêng, ăn uống thoải mái, nhà cửa sạch sẽ, ấm áp thích hơn ở đây. Em lại nghĩ gì à? Mà cũng đúng thôi, đầu óc em đen tối nên chỉ nghĩ được mấy cái đen tối.

- Anh!

- Em thay quần áo đi, tôi dọn đồ rồi mình ra sân bay. Mà em có buồn không, mới ra đây được có hai ngày đã về.

- Cũng bình thường, nhà tôi ở biển nên tôi cũng đi biển suốt rồi. Thực ra tôi thích đi Sa Pa, Hà Giang hơn vì biển thì Quảng Ninh nhà tôi đâu có thiếu.

- Thế đợi mấy hôm nữa tôi rảnh tôi đưa em đi Sapa nhé. Đi hai đứa mình thôi.

Tự dưng nghe Lâm nói đến đây tôi thấy ngọt ngào kinh khủng. Hai đứa mình thôi cơ đấy, tôi không kim được mà bật cười hi hi. Đang lúc cười chợt thấy Lâm cúi xuống nhặt đồ con của tôi vứt vào valy, tôi ngượng ngùng ngồi xuống đẩy anh ra lấp bấp nói:

- Để tôi tự nhặt.

- Giờ em vẫn ngại nữa à? Người em tôi còn biết hết từng góc ngách rồi đâm ba cái đồ con phải giấu làm gì? Nào tránh ra tôi dọn nhanh con đi, em vào rửa mặt đi.

Tôi bị Lâm đuổi ra không còn cách nào đành đứng dậy. Dọn dẹp xong xuôi Lâm xách valy cùng tôi ra sân bay. Lúc đi ra quầy lễ tân con Linh đang đứng đó, mặt nó vẫn lơ đãng không có chút gì là xấu hổ. Lâm không quan tâm mà kéo tôi ra xe.

Sau khi ngồi mấy tiếng cuối cùng tôi và Lâm cũng về đến Hà Nội. Trời Hà Nội mùa này còn lạnh lắm, Lâm khoác chiếc áo vest lên người tôi sau đó đánh xe về nhà. Nói gì thì nói có đi đến đâu về nhà vẫn thích nhất, tôi mang quần áo bẩn lên máy bấm rồi mới xuống nhà. Khi vừa xuống Lâm cũng đang mang quần áo chuẩn bị đi tắm. Thấy tôi anh liền hất hàm nói:

- Tắm không em?

- Gì đấy?

- Tắm chung đi.

Tôi nhìn Lâm tròn mắt đáp:

- Dờ người à? Anh làm như kiểu tôi với anh thân đến mức độ này rồi vậy.

- Vậy còn đến mức nào nữa, ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau, em nghĩ còn mức độ nào cao hơn thế này?

- Lượn đi.

- Thế không tắm chung à?

- Không!

- Thế cho sờ ngực phát rồi đi tắm được không?

- Cái đồ thần kinh này, sao anh thô tục thế? Thực tôi không dám nghĩ gã luật sư đạo mạo như anh mà vô duyên thế này đâu đấy.

- Chỉ với em tôi mới thế thôi. Mà không muốn tôi vô duyên em đừng phơi ra nữa.

Tôi lờ mắt nhìn Lâm rồi đáp cho anh ta một phát vào chân sau đó nhanh chóng xuống dưới nhà. Nhiều lúc cũng thấy Lâm đáng yêu, mà nhiều lúc nhảy nhẩy bần bựa bỏ mẹ! Đám nhân viên suốt ngày khen Lâm chừng chạc, đứng đắn nhưng không hiểu sao tôi thấy anh ta vừa dễ tiện, vừa dâm dề, lại còn thô tục. Mà cũng lạ thật, trước mặt người khác Lâm rất ít nói, nhìn người lúc nào cũng cao cao tại thượng, còn trước mặt tôi thì lại như con người khác. À, mà thực ra dạo gần đây anh ta mới thế chứ hồi mới gặp Lâm cũng lịch sự lắm chứ đùa à.

Tôi xuống nhà tắm tấp kì cọ rồi định xuống bếp nấu cơm. Thế nhưng vừa ra ngoài Lâm đã nói:

- Tối nay mình đi ăn ngoài nhé. Em muốn ăn gì tôi đưa đi.

Thực lòng tôi cũng chẳng biết mình thích ăn gì, thôi thì chọn bữa một nhà hàng. Ăn xong Lâm lái xe đưa tôi ra bờ hồ, anh mua hai que chanh bạc hà mỗi đứa một que rồi nói:

- Em từng ăn kem mùa lạnh ở Hà Nội bao giờ chưa?

- Tôi... chưa...

Lấy Long cả ngày đầu tắt mặt tối với bao công việc, đến ngay cả đi chợ cũng còn bị kiểm soát nói gì đến ra đây. Nghĩ lại khoảng thời gian đó đến giờ tôi vẫn rung mình sợ hãi. Hình như cuộc đời tôi sau hai mươi năm đến hiện tại mới có thể sống cho chính bản thân mình thế này. Lâm cười cười, đột nhiên anh đưa bàn tay khê nắm lấy tay tôi, tay kia vẫn bình thản ăn kem. Lâm nắm tay tôi rất chặt, chặt đến mức tôi chỉ ngoan ngoãn để nó nằm trong lòng bàn tay anh. Que kem giòn ngọt, mát lạnh tan ra cả đầu lưỡi rồi thấm vào trong lòng. Tôi không biết tôi và Lâm sẽ đi đến đâu, sẽ trải qua những chuyện gì nhưng ngay tại đây, ngay tại giây phút này tôi chỉ muốn được bên cạnh anh.

Ăn kem xong Lâm đưa tôi đi một vòng bờ hồ rồi mới về. Khi chiếc xe ô tô vừa dừng lại ở cổng đột nhiên tôi thấy ba tôi và mẹ Linh đang ngồi bệt ở gốc cây bàng lẳng trước mặt nhà Lâm. Lâm mở cửa xe bước xuống trước, tôi bước xuống sau, ba tôi ôm một balo quần áo thấy tôi liền chạy đến nói:

- Phuong! Con đi đâu về thế? Ba chờ con cả tối.

Tôi liếc nhìn Lâm khẽ nói:

- Anh vào nhà đi.

- Tôi đứng đây với em.

- Anh cứ vào nhà đi có gì tôi gọi cũng được. Chuyện nhà tôi nhiều cái phức tạp tôi không muốn anh chứng kiến.

- Phuong!

- Anh cứ vào nhà đi, họ làm gì tôi thì anh cũng kịp trong đó ra mà.

Lâm đứng lẩn cấn một lúc rồi mới đánh xe vào trong không quên nói lại:

- Có gì gọi nhé.

- Vâng.

Đợi Lâm vào đến trong nhà tôi mới quay sang hai con người khốn nạn hỏi:

- Hai người tìm đến tận đây làm gì? Có chuyện gì?

Con mẹ Linh thấy vậy liền bầu bầu vào lưng ba tôi. Ba tôi liền tóm lấy cánh tay tôi khẽ nói:

- Con ơi. Con cứu ba được không? Chỉ có con mới cứu được ba thôi.

- Ba lại muốn cái gì đây? Hai lần bán con chưa đủ à? Còn muốn cái gì? Hai người đi về đi, đừng làm phiền con, con còn gọi một câu ba là còn tôn trọng đừng để đến mức con không còn lịch sự nữa đâu.

- Phuong, con đừng như vậy được không? Con lấy thằng Long cũng là để cứu bà...

- Ba thôi đi! Cứu bà? Ba bỏ xu nào ra cứu bà hay ba cùng bà ta nuốt cái? Ba đừng tưởng con không biết gì, bà vốn dĩ không hề bị tìm như ba nói, tất cả các người tự tạo màn kịch lên để bán con đi rồi lấy số tiền đó ăn chơi.

Tôi nói đến đây ba tôi chợt im bật. Con mẹ Linh đứng bên cạnh liền cất lời:

- Phuong, đúng là số tiền đó không để cứu bà vì bác sĩ bảo không thể cứu được nữa. Nhưng sau đó lúc con bỏ đi, đám người nhà thằng Long xuống đòi, ba mẹ đã trả hết cho người ta rồi.

- Không trả thế bà định ăn không mò hôi công sức của người khác à? Mà đừng xưng mẹ với tôi! Cả hai chúng ta biết sự thật cả rồi mà bà vẫn còn giả vờ giả vịt mẹ mẹ con con làm gì?

- Con nói thế mà nghe được à? Mẹ không đẻ ra con nhưng cũng nuôi con...

- Nuôi tôi? Tiền nuôi tôi là bà nội cho, sau này tôi lớn đi làm tháng nào cũng gửi cho bà. Năm mười tám tuổi bán tôi đi được gần hai trăm triệu bà cũng xoi, bà mất xu nào chưa?

Mẹ Linh bắt chợt kéo ba tôi quý xuống, vừa khóc lóc vừa nói:

- Phuong, con hận mẹ cũng được nhưng đây vẫn là ba ruột con. Con cứu ông ấy một lần đi.

- Cứu? Bằng cách nào?

- Con cho ba mẹ vay một trăm triệu được không? Nhà thằng Long đến đập phá lấy hết tài sản trong nhà, ba mẹ giờ không còn gì cả. Ba con lại đang bệnh tật cần tiền để chữa. Chuyện gì mẹ sai mẹ xin gãi, nhưng ba vẫn là ba ruột của con, xin con đây, cứu ba một lần này thôi rồi cả đời mẹ sẽ không quên ơn con.

Tôi nghe xong ngửa cổ lên trời cười lớn rồi đáp lại:

- Khi tôi mang thai, tôi về nhà tôi cầu xin các người cứu tôi, các người còn nhớ các người đã đối xử với tôi thế nào không? Ông thì trơ mắt lên nhìn, bà và con Linh thì gài bẫy để người ta hại chết con tôi để kiếm chút tiền? Tôi nhớ khi ấy tôi cũng quý xuống cầu xin các người, nhưng rồi cuối cùng các người vẫn đẩy tôi vào đường cùng. Giờ tại sao tôi phải cứu ai?

- Phuong, làm người thì chữ hiếu phải lên đầu.

- Ông bà có hiếu quá nhỉ? Lấy tính mạng của bà nội ra để kiếm tiền thì có hiếu quá sao?

- Mọi chuyện không như con nghĩ đâu. Con ơi, mẹ xin con đây, giờ đây ba mẹ không biết phải làm thế nào, bước đường cùng rồi mới tìm đến con.

- Tôi bảo rồi, con Linh mới là con ông bà, còn con Phuong này thì chết rồi.

- Con đừng thế này được không? Ba mẹ cầu xin con, mấy tháng nay mẹ vay lãi đưa ba con đi chữa bệnh giờ không trả được người ta giết chết ba mẹ mất.

Tôi nhếch mép, rít lên:

- Hai người đi đi, có quý đây cả đêm tôi cũng không bỏ một xu ra cứu đâu. Cũng đừng có tỏ ra đáng thương trước mặt tôi làm gì, bài ca của các người tôi quen lắm rồi, chơi lô đề đó đen bao nhiêu năm nay chứ bệnh tật gì?

Con mẹ Linh thấy vậy liền đáp:

- Mày đừng có quá đáng quá, vợ chồng tao cũng là đường cùng mới tìm mày. Mảnh đất bà nội để lại mày định ăn một mình sao?

Tôi nhìn mẹ ta, mềm mỏng không được là quay sang cấn cấn.

- Bà nội để cho ai đó là của người đấy. Các người định làm gì?

- Đất đấy đất tổ tiên để từ ngày xưa, hai mảnh mỳ phải đưa cho ba mỳ một mảnh.

- Bà nói tôi đưa thì tôi phải đưa? Giấy tờ bà có gì mà bà đòi? Tôi không đưa, một hạt cát cũng không dùng nói là một mảnh đất. Các người đi đi, nếu còn làm phiền tôi sẽ báo công an.

- Con đi này, mỳ không khác gì con mẹ này...

- Khoan... bà vừa xưng mẹ với tôi, ý bà là tôi đã không khác gì bà?

Con mụ Linh nghe đến đây gần trên trán giật liên hồi, ba tôi cũng đứng dậy mặt đỏ au. Con mụ Linh chống hai tay lên nạnh rít lên:

- Mày tưởng mày sẽ ngậm được miếng đất đó sao? Tao có chết tao cũng không cho mày được hưởng đâu.

- Tốt lắm! Bà cứ làm những gì bà thích.

Nói rồi tôi xoay người đi vào trong nhà, thế nhưng mới đi được hai bước con mụ Linh đã chạy theo nắm tóc tôi rồi quật tôi ngã bệt xuống đất. Tôi bị bất ngờ, chưa kịp phản ứng mụ ta đã thẳng chân đạp lên cánh tay tôi. Lúc này mụ ta như một kẻ điên, ba tôi bên cạnh cũng giữ người cho bà ta đánh. Thế nhưng khi chưa kịp đánh tôi thêm một phát nào thì Lâm trong đã lao ra. Tôi còn chưa kịp nhìn chỉ thấy con mụ Linh ngã vật xuống đất, ba tôi cũng buông vội cánh tay tôi. Lâm ngồi xuống đỡ tôi dậy rồi rít lên:

- Các người muốn chết à? Muốn chết đứng không?

Mụ Linh bị đau ôm ngực nói:

- Cậu dám đánh tôi, tôi sẽ kiện cậu.

- Bà kiện đi! Bà nên nhớ nơi bà đang đứng là trước cửa nhà tôi, có camera quan sát. Kiện thử đi xem tội ai to?

Ba tôi đỡ mụ Linh dậy, mồm không dám ho he gì. Tôi bị bụi bay đầy mồm ho sù sụ, mụ Linh vẫn ngồi đó gào lên:

- Cậu có biết con này là loại người thế nào không? Cái loại bất hiếu, mất dạy, bỏ nhà theo trai từ năm mười tám tuổi, giờ nó cũng qua mấy đời chồng, phá mấy cái thai rồi đấy.

Tôi nghe mụ ta nói, ức đến ứa gan, thế nhưng Lâm đã cười nhạt đáp:

- Loại làm cha làm mẹ mà đi đặt điều cho con gái mình thì tốt quá nhỉ?

- Cậu không biết gì về nó thì đừng để nó lừa. Đừng để nó cho vào tròng, nó chuyên đi quyến rũ trai đấy.

- Một là cắt khỏi đây, hai là tôi sẽ gọi công an.

Mụ Linh nhìn Lâm, hai hàng lông mày bà ta chau lại rồi từ từ giãn ra nói tiếp:

- Cậu còn trẻ, tương lai còn dài sao đâm đầu vào cái loại gái nạ dòng này làm gì? Cậu thích nó thật hay chơi bời? Cha mẹ cậu cũng có chấp nhận không? Gái tơ thiếu gì?

- Không phải cha mẹ nào cũng khốn nạn như các người đâu. Cô ấy mới hơn hai mươi tuổi mà bị các người đẩy dọa ra sao? Các người lừa nhau vào ức hiếp cô ấy hai mươi năm nay còn không đủ à? Tôi đâm đầu vào cô ấy thì sao? Tôi thích cô ấy thật lòng thì sao? Gái nạ dòng thì sao? Hay phải thích loại con gái cả ngày chỉ biết tìm cách leo lên giường với đàn ông như con gái bà? Tôi nói cho các người biết nếu các người còn đụng vào cô ấy dù chỉ là một sợi lông thì đừng trách tôi. Không đi đúng không, được! Năm phút nữa công an sẽ tới!

Nói rồi Lâm liền rút máy điện thoại ra, mụ Linh mặt tái lại vội vàng kéo ba tôi lê trên vỉa hè. Lâm thờ dãi nhìn tôi bế thốc tôi vào nhà. Anh đặt tôi lên ghế sofa rồi hỏi:

- Em có đau không? Em đau chỗ nào? Tôi đưa em đi viện nhé.

Không hiểu sao Lâm nói đến đây tôi không kìm được bật khóc thành tiếng. Nước mắt chảy dọc xuống má, xuống miệng rồi xuống cả cổ. Lâm hốt hoảng nhìn tôi hỏi lại:

- Phương, em làm sao thế? Em đau chỗ nào? Nói tôi nghe, em đau ở đâu?

- ...

- Em đừng lặc đầu như vậy, em nói cho tôi nghe em đau chỗ nào, đừng khóc mà, ngoan nói cho tôi biết đi.

- ...

- Đừng khóc mà, đau ở đâu thì nói cho tôi biết. Xin em đấy.

Lâm càng hỏi, tôi càng khóc nức lên, khóc vì tội phạm, khóc vì thương anh, vì cảm động. Đôi mắt Lâm cũng chợt đỏ hoe, giọng anh nghẹn đi:

- Phương, tôi đưa em đi bệnh viện. Nào.

Tôi thấy vậy liền vội vàng đáp:

- Em không đau ở đâu cả.

- Vậy sao em khóc?

- Vì...

- Vì bà ta nói em như vậy nên em khóc sao?

- Không phải.

- Vậy sao em khóc?

- Vì... vì trên đời này trừ anh ra chưa ai tốt với em được như vậy.

Lâm nghe xong bật cười gõ nhẹ lên trán tôi:

- Đồ ngốc này, thế mà cũng khóc.

- Vậy sao anh cũng khóc?

- Tôi đâu có khóc

- Mắt anh đỏ lên thấy.

- Vì thương em, sợ em bị đau ở đâu, sợ em bị làm sao.

Nghe Lâm nói tôi lại càng khóc to. Sao tự dưng càng lúc tôi càng thấy anh đáng yêu như vậy chứ. Lâm vào nhà vệ sinh lấy khăn sạch lau hết tay chân, mặt mũi cho tôi rồi đột nhiên anh khẽ hỏi:

- Phương! Em có thích tôi không?

Tôi bị hỏi bất ngờ, mặt đỏ lên ấp úng đáp:

- Em...

Lâm không hỏi thêm mà vuốt mấy sợi tóc lơ thơ trên gương mặt tôi rồi nói:

- Không sao đâu. Không trả lời cũng được.

- Vậy anh có thích em không?

- Thích!

- Anh... sao trả lời thẳng thắn thế? Không ngại gì à?

- Thích em là việc tốt, có phải phóng hoả giết người gì đâu mà phải ngại?

Lâm lau xong bệ tôi vào giường khẽ cười:

- Hôm nay tôi ngủ đây cùng em nhé.

Tôi không muốn từ chối mà chỉ gật đầu. Lâm nằm bên cạnh, nắm tay tôi, giọng trầm ấm lại cất lên:

- Phương! Tôi xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi.

- Xin lỗi vì không ở cạnh em sớm hơn, xin lỗi vì để em phải chịu quá nhiều khổ sở. Giờ cho tôi bù đắp lại được không? Bù đắp lại việc đã bỏ trốn em hai năm trước, bù đắp lại những gì em trải qua. Biết là muộn, nhưng muộn cũng còn hơn không, để tôi bảo vệ em nhé.

Nghe Lâm nói sống mũi tôi lại cay xè.

- Tôi sẽ không để ai bắt nạt em nữa đâu.

- Anh biết việc em biết anh là chủ rở bỏ trốn rồi à?

- Biết.

- Sao anh lại biết?

Lâm bật cười đáp:

- Những gì em thể hiện ra tôi biết chứ? Em còn lên mạng tìm tôi nên mới nghĩ tôi gay nữa kia.

- Sao ngày ấy anh lại bỏ trốn.

- Vì nông nổi, đại dốt, hồi đó chơi bời nhiều, mẹ tôi nói không nghe, sau đó bà đồ bệnh muốn tôi lấy em. Nhưng tôi sợ lấy một người không biết lại khiến đời em khổ, tôi không muốn làm khổ người khác nên mới bỏ trốn. Không ngờ bỏ trốn rồi em cũng chẳng bớt khổ.

- Vậy sao giờ anh lại thích em?

- Vì em xinh, em ngon, em đáng yêu!

Cái tên này đúng là chỉ nghiêm túc được một chút, thấy tôi im lặng Lâm liền đưa tay luôn vào ngực tôi rồi nói tiếp:

- Vì ngực em to nữa

- Thế anh thích em vì ngoại hình à? Sau này em xấu em già, em nhăn nheo anh hết thích sao?

- Không! Thích em là vì em là em, sau này em xấu, em nhăn nheo, em già đi thì bộ ngực nhăn nheo ấy cứ vẫn là gu của tôi.

Tôi nghe xong vừa buồn cười vừa thấy ngọt ngào, có tho tục một chút vẫn cứ đáng yêu. Lâm quay sang hôn lên má tôi rồi lại hôn lên xương quai xanh. Dù biết nằm cạnh Lâm rất dễ hư người nhưng tôi vẫn không cưỡng được lại, cơ thể bắt đầu lại run lên. Đêm ấy tôi và Lâm quấn nhau thâu đêm suốt sáng, không biết đã trải qua bao nhiêu cung bậc cảm xúc, không biết đã hoà vào nhau bao nhiêu lần chỉ biết rằng đến sáng tôi và anh cũng ôm trọn lấy nhau mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Mấy ngày hôm sau tôi và Lâm lại bắt đầu trở lại guồng quay của cuộc sống. Hằng ngày Lâm đi làm, tôi ở nhà dọn dẹp nấu cơm, đến tối tôi và anh lại cùng ôm nhau đi ngủ. Tôi chưa từng thấy Lâm nói yêu tôi, cũng như tôi chưa từng công nhận với anh điều đó nhưng trong lòng tôi luôn tự ngầm hiểu cả hai đều có tình cảm với nhau.

Rằm tháng Giêng vào thứ bảy, tôi và Lâm sang nhà ba anh để làm mâm cỗ sum vầy cả nhà. Sang đến nơi tôi đã thấy mấy cô giúp việc nấu nướng bên dưới, tôi với Lâm lên tầng thấp cho mẹ anh nén nhang. Khi vừa xuống đến nơi Lâm có cuộc điện thoại của khách hàng liền phải vội ra văn phòng lấy ít hồ sơ. Tôi thấy vậy liền xuống bếp cùng mấy cô giúp việc đồ xôi và rán chả. Khi mâm cỗ được đưa lên bàn thờ xong xuôi chủ Tùng liền gọi tôi ra phòng khách cười nói:

- Lâu lắm rồi chủ mới thấy thằng Lâm nó vui vẻ như vậy. Về đây hai cha con cũng ít cãi nhau hẳn, đúng là có thêm người phụ nữ trong gia đình cũng khác hẳn.

Tôi nghe chủ Tùng nói xấu hổ lý nhí đáp lại:

- Dạ cháu với anh Lâm chỉ là...

- Phuong! Chú nhìn là nhận ra hai đứa yêu nhau ngay chứ, đây là điều đáng mừng mà. Con trai chú cũng lớn tuổi rồi, chú cũng chỉ mong nó có một bến đỗ thôi.

Không hiểu sao chủ Tùng nói đến đây trong lòng tôi lại có cảm giác áy náy. Không biết chú có biết tôi đã trải qua một đời chồng, không biết chú có biết gia cảnh nhà tôi phức tạp, không biết chú có biết tôi là đứa con gái cái gì cũng không có hay không? Chủ Tùng nhìn tôi, rót một chén trà ấm nói tiếp:

- Nếu cô còn sống chắc thấy thằng Lâm có bạn gái thế này cô vui lắm. Đã vậy bạn gái này còn là người chính cô năm xưa lựa chọn chứ.

- Dạ... chủ... chủ nói sao cơ ạ?

- Thực ra chủ biết cả rồi, cũng biết cháu bị gã bán đi lần hai, biết cháu đã trải qua những chuyện gì. Ngày xưa khi rước dâu thằng Lâm bỏ trốn cô đã rất áy náy với cháu. Sau này khi cô bệnh nặng hơn cô có nói với thằng Lâm rằng cháu là cô bé đáng thương, ngoan ngoãn. Cô muốn cưới cháu về không chỉ một phần vì thằng Lâm mà còn vì muốn cháu có cuộc sống tốt đẹp hơn. Đáng tiếc khi ấy duyên số của hai đứa mỏng quá, thằng Lâm nó nông nổi, đại dốt nhưng giờ cũng coi như là trái đất tròn, đi một vòng lại gặp lại nhau. Thằng này tính nó là thể cháu ạ, không ai ép được nó cái gì, nhưng một khi nó đã thích ai, yêu ai thì có ngăn cản cũng không thể được. Chủ cũng không biết hai đứa sao mà gặp được lại nhau hay đến vậy. Nhưng giờ đã trở về với nhau rồi thì chủ cũng mong hai đứa trân trọng nhau. Chủ già rồi chỉ mong con mình được hạnh phúc thôi.

Tôi nghe xong, không dám tin vào tai mình, đột nhiên buột miệng hỏi lại:

- Chủ chấp nhận cháu thật sao? Cháu đã trải qua một đời chồng...

- Phuong à. Cháu trải qua một đời chồng chứ cháu có phải giết người cướp của gì đâu? Cháu thấy chủ giống một ông già cổ hủ lắm à?

- Dạ không, cháu không dám nghĩ thế.

- Chủ chỉ quan tâm thằng Lâm và cháu yêu nhau thế nào. Hai đứa thật sự hạnh phúc không, còn chuyện quá khứ chỉ càng khiến chủ thấy thương cháu chứ chủ không đánh giá một con người qua việc này.

Sống mãi tôi bất chợt cay xè, tự dung tôi không kim được khoé mắt cũng rung rung. Chủ Tùng thấy vậy bật cười nói:

- Ở kia con bé này, sao lại khóc?

- Dạ... cháu...

- Cháu cứ yên tâm, thằng Lâm mà bắt nạt cháu cháu cứ gọi cho chủ. Chủ nói thật chủ chỉ sợ thằng con chủ gay thôi mà giờ nó có bạn gái chủ mừng không hết ý chứ. Hai đứa mau mau làm cái đám cưới cho đám bạn già của chủ biết mặt chứ lắm khi chúng nó nói ra nói vào bực lắm. Thôi cháu ngồi đây, chủ lên xem nhang cháy hết chưa rồi chờ thằng

Tôi nghe xong cũng bật cười, hẳn là gay. Cũng chính vì nghĩ Lâm gay mà cuối cùng tôi bị anh xoi thịt từ lúc nào chẳng biết.

Khi chủ Tùng vừa lên trên nhà Lâm cũng về, anh nhìn tôi hỏi nhỏ:

- Ba đâu em?

- Dạ ở trên tầng ạ. Sao thứ bảy vẫn phải làm hả anh?

- À... cái công ty của Long phá sản rồi, giờ bên kia kiện tụng nhau ra toà. Hồ sơ phải làm gấp nên...

Công ty của Long phá sản? Biết là sớm muộn gì cũng có tin này nhưng nó đến sớm quá khiến tôi hơi thất thốt. Không biết tình hình mẹ anh ta và con Trinh thế nào, không biết anh ta đã mời thầy về siêu thoát cho vợ cũ chưa?

- Hôm nay gấp, anh ta có hỏi em. Anh nghĩ có lẽ anh ta sẽ gọi em sớm thôi.

- Gọi em á? Gọi em làm gì?

- Anh cũng không rõ, chỉ cảm giác anh ta có vẻ rất hối hận vì những chuyện gây ra cho em. Nhưng nếu em mà đi gặp anh ta, anh sẽ đi cùng đấy.

- Xi, em không đi đâu.

Lâm cười cười không đáp, trên tầng có tiếng chú Tùng gọi Lâm bê mâm cơm xuống. Bữa cơm hôm ấy diễn ra rất đầm ấm, vui vẻ, hai cha con Lâm cũng nói chuyện nhiều hơn chứ không như hồi Tết nữa. Ăn cơm xong tôi với Lâm trở về nhà, vừa vào đến phòng Lâm liền hôn lấy hôn để lên môi tôi, tay thì luồn vào áo rồi để im trên đó. Tôi quen rồi nên mặc kệ anh, khi đang định đi ngủ trưa thì có điện thoại của cô Liên. Vừa bắt máy cô Liên đã nói:

- Phương, cô biết mộ mẹ cháu ở đâu rồi. Ngay bên kia làng thôi, mai chủ nhật hay cháu về thăm mộ mẹ nhé.

Tôi nghe đến đây liền hát vội tay Lâm ra rồi hỏi lại:

- Cô có chắc không?

- Chắc rồi, mẹ cháu mồ côi nên mộ cũng ở ngoài đồng hoang thôi. Nhưng trên đó vẫn có di ảnh, nhìn cháu giống mẹ lắm.

- Được được, mai cháu về cô nhé. Cháu cảm ơn cô

- Ủ ừ về đi. Cô dẫn đi.

Cô Liên tắt máy, tôi cũng ngồi thẫn thờ nhìn ra bên ngoài. Lâm nằm bên cạnh, không hỏi tôi câu gì. Khi biết mẹ Linh không phải mẹ ruột của mình, lần về thấp hương cho bà nội tôi đã hỏi cô Liên. Cô Liên kể rằng hồi tôi bé tí tin hìn, còn đồ hôn trong bọc áo mẹ tôi đã mang tôi đến cho bà nội. Thế nhưng vì sợ điều tiếng xấu nên cả nhà giấu chuyện này, chỉ có cô Liên ở gần là biết. Cô Liên cũng chỉ biết rằng khi ấy mẹ tôi bệnh nặng, ung thư giai đoạn cuối chẳng còn sống được bao lâu nên mới phải đem tôi đến nhờ bà nội cưu mang. Khi tôi được hơn năm tháng mẹ tôi mất, nhưng vì khác làng, lại giấu giếm chuyện này nên không ai nói cho tôi biết. Sau này lớn hơn một chút, học cấp hai bà nội muốn cho tôi lên học ở trường phổ nên mới gửi tôi cho ba và mẹ Linh. Mẹ ta trước nay mang mác mẹ ruột tôi, người ngoài nhìn vào tưởng rằng chăm sóc tôi tử tế nhưng thực chất tiền nong đều do bà nội chu cấp. Ba tôi sợ bà nội, cũng không còn cách nào đành phải để tôi sống chung một mái nhà. Hồi nhỏ tôi luôn bị ghê lạnh, đôi khi là những trận đòn roi vô lý nhưng vì bà nội nói tôi là con ruột của mẹ Linh nên tôi cứ tin vào điều đó. Thật tiếc, tôi đã tin nhầm người, nghĩ lại đến giờ vẫn cảm thấy sợ hãi, khôn nguôi. Tôi biết việc mẹ tôi ngủ với ba tôi dẫn đến có tôi là việc làm không đúng, bởi khi ấy ba đã có vợ. Thế nhưng suy cho cùng tôi cũng chỉ là đứa trẻ vô tội, không ngờ rằng đến ba ruột cũng tàn nhẫn với tôi huống chi mẹ Linh.

- Phương! Mai anh đưa em về.

Tiếng Lâm cất lên kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ. Cô Liên khi ấy nói có lẽ anh cũng đã nghe được hết. Tôi còn chưa kịp mở miệng từ chối Lâm đã nói tiếp:

- Anh cũng muốn thấp hương cho mẹ vợ tương lai.

Tôi nghe xong lừ mắt đáp:

- Ai là vợ tương lai của anh?

Lâm bật cười kéo tôi nằm xuống hôn lên vai tôi nói đồng dạng:

- Lưu Hà Phương!

- Xi, anh nhận vợ à?

- Không! Anh nhận thật.

Lâm nói đến đâu cù tôi đến đấy, tôi không chịu được cuối cùng đành chấp nhận cho anh nói những nói cuội. Buổi tối tôi cũng chẳng thấy Long gọi tôi như lời Lâm nói. Thực ra không phải tôi mong chờ gì cuộc điện thoại của anh ta mà tôi thực sự muốn biết xem vợ cũ anh ta đã siêu thoát chưa. Đạo này tôi không mơ thấy nữa, cảm giác trong lòng cũng nhẹ nhõm chỉ có điều vẫn chưa khẳng định được điều gì. Nhưng anh ta không gọi, tôi nghĩ mọi chuyện có lẽ ổn rồi.

Tối tôi với Lâm ra siêu thị mua ít quà cho cô Liên và mấy đứa trẻ, tiện thể mua thức ăn về nấu. Khi vừa mua xong đồ bắt chợt tôi thấy Long cũng từ siêu thị đi ra. Ban đầu tôi còn tưởng mình nhìn nhầm bởi Long gầy đi rất nhiều, gương mặt trắng trẻo trước kia giờ sạm đen cả lại, râu không cạo, tóc không cắt, nhìn tàn tạ hơn cả lần trước gặp rất rất nhiều. Tôi thực sự sững sốt, cứ đứng đực ra đến khi anh ta đi sát lại gần nói nhỏ:

- Phương, em cũng đi mua đồ ở đây à?

Anh ta nói mấy câu tôi mới như sực tỉnh lại. Bộ quần áo cũ kĩ, nhàu nát khiến Long trông già đi cả chục tuổi. Tôi nhìn anh ta gật đầu đáp:

- Ủ!

- Mình nói chuyện chút được không, tiện gặp em ở đây thì nói luôn, anh cũng đang có vài chuyện muốn nói.

Lâm đứng bên cạnh khẽ nói:

- Thế em cứ nói chuyện đi, anh ra xe nhé.

- Vâng.

Tôi và Long vào một quán cafe sát siêu thị. Thực sự tôi chỉ muốn đứng nói vài câu nhưng anh ta lại khẳng khẳng muốn mời tôi cốc nước nên tôi đành chấp nhận. Khi vừa gọi cốc cam ép Long nói:

- Nhìn bộ dạng anh thế này chắc em hà hê lắm. Đúng như em nói, nghiệp báo nhà anh gây ra giờ anh phải gánh chịu.

- Tôi không có gì phải hà hê cả.

- Phương, anh xin lỗi.

- Long, tôi với anh gặp nhau nói chuyện không phải để ôn lại chuyện cũ nên tôi cứ vào chủ đề chính. Việc của vợ cũ anh đã xong chưa?

Long nhìn tôi, cắn chặt môi nói:

- Xong rồi, anh mời thầy về siêu thoát cho cô ấy. Phải mời đến ba người thầy mới giải được bùa mà mẹ anh yểm. Mẹ con cô ấy anh cũng mang lên chùa cầu siêu. Cảm ơn em

- Không cần cảm ơn. Chị ấy siêu thoát được là tốt rồi, siêu thoát được cũng coi như nhà anh nhẹ đi một nghiệp rồi.

- Phương, con của mình, anh cũng cầu siêu cho con rồi...

Nghe Long nói đến đây, tôi không kìm được mà nhếch mép đáp:

- Người sống thì ép phải chết, đến khi chết lại cầu siêu...

- Anh... thực ra... thực ra khi ấy anh rất hối hận. Anh đã... anh đã nghĩ lại...

- Thôi anh không cần giải thích với tôi, chuyện qua rồi tôi cũng không muốn nhắc lại.

- Phương! Anh biết em hận anh, nhưng anh thật sự rất hối hận. Lúc em đi, nhà loạn cả lên, anh biết anh rất rất tệ với em, nhưng khi em đi rồi anh mới dần nhận ra...

- Tôi nói rồi, tôi gặp anh nói chuyện không phải ôn lại chuyện cũ. Anh đừng tỏ ra đáng thương trước mặt tôi.

- Anh xin lỗi. Phương, đây là thẻ của anh, trong này có một khoản tiền, anh dù giờ không còn gì nhưng vẫn muốn em giữ, coi như là để xin lỗi em.

- Long! Anh điên à? Tôi cần mấy đồng này của anh sao? Nghe nói mẹ và em gái anh tai nạn nặng, vừa phải đền bù cho người ta còn phải nằm viện, anh để tiền đó mà lo cho họ. Tôi không thêm!

Long cúi gằm mặt, gương mặt anh ta lộ rõ sự khắc khổ, vất vả. Tôi nhìn anh ta có chút thương hại hỏi lại:

- Mẹ anh và con Trinh sao rồi? Đờ chưa?

- Mẹ anh bị nặng, xác định liệt nửa người dưới rồi, con Trinh thì ổn hơn chút nhưng đầu óc nó chưa phục hồi vẫn nói mê sáng.

Nói sao thì nói, gia đình Long có không tốt, có ác thì tôi vẫn không thể hận như mẹ Linh và ba tôi. Giờ thấy anh ta như vậy, bao gánh nặng cũng đổ dồn lên vai, còn thêm người cha bệnh tật tôi chẳng thể vui vẻ hay hà hê nổi. Nhưng âu đây cũng là cái số, cũng là nhân quả. Tôi uống ly nước cam rồi nói:

- Gia đình anh gây nhiều chuyện quá, giờ hối hận cũng không phải quá muộn. Giờ khó khăn thì từ từ tháo gỡ, nhưng anh cũng làm nhiều việc thiện lên để mà rửa những tội lỗi quá khứ nhà anh gây ra.

- Ừ... cảm ơn em

Tôi thờ dãi đứng dậy đẩy lại thẻ về phía Long nói tiếp:

- Anh giữ mà lo cho gia đình anh. Tôi về đây.

Phía sau không biết Long phản ứng gì, tôi chỉ nghe được tiếng thờ dãi.

Khi ra đến xe tôi thấy Lâm đang ngồi nghiêm chỉnh, vừa bước lên xe anh liền nói:

- Hai người nói chuyện gì mà lâu thế?

- Lâu gì? Mười lăm hai mươi phút chứ mấy. Anh ghen à?

Lâm nghe vậy tròn mắt đáp:

- Em thấy anh có giống đang ghen không?

- Có! Không ghen mà nãy em ngồi trong kia thấy anh hạ kính rồi lại lên kính suốt.

- Là anh lo cho em

- Sao mà lo chứ? Ai làm gì em đâu.

- Ai mà biết được, mà từ sau ra ngoài mùa đông lạnh thế này mặc váy dài chút nhé. Mặc gì ngắn lên đến đầu gối thế kia.

Tôi cười sặc sụa, vừa thấy Lâm trẻ con, lại vừa thấy đáng yêu không kìm được hôn chụt phát lên má. Mặt anh lúc này mới giãn ra, trông thế này mà cũng biết ghen cơ đấy.

Tối tôi và Lâm ăn xong sớm thì ngủ sớm để sáng mai về Quảng Ninh. Năm giờ sáng hôm sau tôi và anh lách cách đồ ra xe rồi đi thẳng xuống nhà bà nội. Về nhà tôi thấp hương cho bà rồi dọn dẹp qua sau đó mới sang nhà cô Liên. Khi thấy tôi mua quả cô liền cau mày chửi:

- Bày vẽ ra làm gì? Sau dùng mua linh tinh nữa cô không lấy đâu.

- Cô này, cháu mua cho mấy đứa trẻ con chứ mua cho cô đâu. Thuốc này mua cho chú, cô uống ké thôi.

- Thôi thôi lắm chuyện, mầy mua nhiều bọn nó ăn sao hết.

- Hi hi mấy khi đâu. Thôi mình đi thôi cô.

Cô Liên gật đầu, theo tôi và Lâm ra xe. Đường ở đây càng ngày càng đẹp, men theo lối chỉ cuối cùng tôi và cô Liên cũng đến được cánh đồng cô nói. Trên này lác đác vài cái mộ, cô Liên vừa đi vừa nói:

- Mẹ cháu không có người thân thích nên mất chôn ở đây. Cũng may hàng xóm người ta còn làm cho cái bia với có di ảnh. Đây, mộ mẹ cháu đây, cô hôm trước cũng làm cô mà mùa này mọc nhanh quá.

Tôi đứng nhìn theo hướng cô Liên chỉ, trên bia mộ có bức ảnh nhỏ của mẹ. Công nhận tôi giống mẹ thật, có lẽ vì vậy mà mẹ Linh càng thêm căm ghét tôi. Sống mũi tôi cay cay, cúi xuống nhỏ cỏ, Lâm thấy vậy cũng lao đến, tay anh thoăn thoắt làm một chốc mộ cũng sạch hết cỏ. Tôi và Lâm đặt lên mộ mẹ ít hoa quả rồi thấp hương. Cô Liên cũng sục sùi nhìn tôi

nói:

- Thực ra mẹ cháu cũng không phải làm gái như bà Linh nói. Ngày xưa hồi đó ông Tú sang làng mẹ cháu lừa lọc thế nào khiến mẹ cháu dính bầu. Lúc đấy mẹ cháu làm phụ hồ thôi, rồi mụ Linh sang đánh ghen thì hai người cũng dừng lại rồi. Kể ra mẹ cháu không mang bệnh có khi cũng tự mình nuôi cháu rồi.

Nghe cô Liên nói đến đây tự dưng tôi bật khóc tu tu. Khóc vì thương người sinh ra tôi mà tôi chưa từng biết, khóc vì thương chính bản thân tôi, khóc vì mẹ mang điều tiếng độc ác từ mồm mụ Linh. Lâm thấy vậy kéo tôi vào lòng vỗ vỗ nói:

- Ngoan, mẹ không mong em khóc đâu. Thôi, đợi mấy nữa qua Xuân rồi thì đón mẹ lên Hà Nội nhé.

Lâm nói tôi càng thêm thương cảm, xót xa, hai mươi năm nay mẹ nằm dưới nấm mồ lạnh lẽo, cô cũng không ai đến nhỏ. Lâm và tôi đứng nhỏ cò xung quanh mấy ngôi mộ cạnh mẹ nữa rồi đến trưa mới về. Cô Liên dặn tôi muốn bốc mộ cho mẹ đợi qua tiết thanh minh. Tôi gửi cô ít tiền lâu lâu qua lại hương khói cho bà nội với mẹ tôi nhưng nhất định cô không nhận mà gục tôi lên xe.

Trên xe Lâm nói với tôi rất nhiều, anh muốn đứng ra lo liệu cùng tôi việc bốc mộ mẹ. Tự dưng tôi thấy mình may mắn quá, may mắn khi có một người đàn ông như Lâm bên cạnh. Tối hôm ấy về tôi ngủ sớm, sáng mai Lâm có chuyến công tác đột xuất ở Đà Nẵng nên chuẩn bị xong đồ cho anh là tôi với anh leo lên giường. Anh vuốt vuốt mái tóc tôi rồi nói:

- Mai anh đi em ở nhà đừng chạy lung tung ra ngoài nhé.

- Em thì đi đâu được chứ?

- Phương này.

- Dạ.

- Em ở nhà, đưa điện thoại đây cho anh.

- Làm gì vậy a?

- Anh bật định vị lên.

- Xi, anh sợ em đi theo giai hay sao?

Lâm bật cười gõ trán tôi đáp lại:

- Ủ, để quản lý em đấy.

- Anh đi hai ngày mà làm như đi hai năm vậy. Với lại anh đẹp trai, tài giỏi thế này ai hơn anh nữa mà em theo?

Lâm không thèm đáp, vẫn bật định vị lên, tôi mặc kệ rúc vào người anh rồi ngủ ngon lành. Sáng sớm hôm sau bảy giờ Lâm dậy đi ra sân bay, tôi cũng dậy mặc chiếc áo khoác rồi tiễn anh ra ngoài. Lâm hôn lên trán tôi, dặn dò tôi mấy câu rồi mới lên xe cậu Hùng đi. Tự dưng Lâm đi khuất tôi cũng thấy trong lòng hụt hẫng. Khi đang định bước vào nhà tôi bỗng cảm thấy nồn nao còn chóng mặt suốt ngả. Bên ngoài dòng xe cộ đang tấp nập, nghĩ mới nhớ hai ba hôm nay người tôi thường xuyên nồn nao lắm. Không hiểu sao trong lòng tôi lại có cảm giác... Tôi mở lịch ra xem mới phát hiện hôm nay là trẻ một ngày, kỉ kinh của tôi chỉ hai mươi tám ngày, nếu vậy... ngày tôi và Lâm quan hệ lần đầu cũng là ngày rụng trứng. Cả người tôi khựng lại, đột nhiên cũng có điện thoại của Lâm gọi:

- Em vào nhà chưa?

- Em chưa, em vẫn đang đứng ở cổng.

- Trời lạnh em vào nhà đi, đứng cổng làm gì?

Tôi cắn chặt môi, một lúc mới nói:

- Anh ơi, hình như em có thai rồi.

Đầu dây bên kia nghe xong cũng im lặng một hồi rồi mới cất tiếng:

- Phương! Em nói thật không? Em nói thật không Phương?

- Em chưa biết nhưng em cảm giác thế. Em ra bệnh viện khám thử nhé, nếu không có thai thì còn biết xem bị sao vì em cứ chóng mặt ý.

Tôi vừa nói vừa nhìn ra ngoài, đột nhiên có chiếc taxi đỗ ngay trước cổng. Tôi thò tay vào túi, hôm qua Lâm đi để vào ví tôi một ít tiền. Đầu dây bên kia đáp lại:

- Được...

Thế nhưng anh còn chưa nói hết câu tôi đã ra đến cửa taxi, đến khi cánh cửa mở ra tôi mới nghe được câu tiếp theo:

- Nhưng em vào nhà đi, chờ cậu Hùng về đưa em đi, rồi có gì gọi anh nếu có đợi anh về anh đưa em khám lại lần nữa.

Lâm vừa nói xong, đột nhiên tôi cũng bị một lực kéo mạng xuống, vừa nhìn vào đã thấy mụ Linh cùng một gã đàn ông cao to trong xe. Tôi không kịp phản ứng gì, chỉ kịp nhét điện thoại vào áo ngực đã bị bị miệng. Toàn thân tôi run lên, sợ hãi, gào thét nhưng không ra tiếng, chỉ nghe được tiếng con mụ Linh rít lên:

- Đi thôi.

Tôi bị chụp một tấm vải tối đen lên người, giây giụa bắt thành, tên cao to dùng chiếc gậy đập thẳng lên cổ tôi, trước khi ngất đi tôi nghe được trong điện thoại của mụ Linh có giọng con Văn nói:

- Bà làm thế nào là việc của bà, tôi chỉ khuyên bà là cứ đưa nó về rồi tạo hiện trường giả là tai nạn giao thông. Nó chết rồi tài sản nhà bà được hưởng hết thôi. Nói chung vụ này tôi cũng không liên quan gì cả, tùy bà.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Tôi không biết mình ngất đi bao lâu chỉ biết đến khi mở mắt ra đã thấy mình nằm trong một căn nhà hoang tối tăm, hai tay bị trói lại, miệng bị kín. Bên ngoài tiếng mẹ Linh cất lên sau cánh cửa:

- Linh, mẹ giờ cũng chẳng còn gì, nếu mẹ không trả đủ nợ thì cũng bị đám xã hội đen nó giết. Thế nên mẹ chấp nhận đi tù, miễn là toàn bộ tài sản của con Phuong sẽ thuộc về con.

Tôi không nghe được tiếng con Linh trả lời, dường như mẹ Linh đang nói chuyện điện thoại với nó. Chiếc điện thoại trong ngực tôi vẫn nằm nguyên, tôi cắn chặt môi, làm sao để có thể liên lạc với Lâm lúc này đây? Tiếng mẹ Linh lại cất lên:

- Con đừng tham gia vào, để mình mẹ thôi.

- ...

- Đừng nói gì với ba mày.

- ...

Bên trong này rất tối, một chút ánh sáng cũng không hề có. Mẹ Linh vẫn oang oang cất tiếng bên ngoài, tôi nghe loáng thoáng mẹ ta với ba tôi chơi đồ đen hết gần năm trăm triệu, cầm cả sổ đỏ nhà, tiền lãi mỗi ngày một tăng, đám xã hội đen lấy hết đồ đạc trong nhà rồi còn chặt cả một ngón tay mẹ Linh. Tôi nghe xong không lấy gì làm ngạc nhiên, bà nội năm lần bảy lượt trả nợ cho họ, tôi cũng hai lần bị gả đi để lấy tiền cho những trò bạc bẽo của hai con người khốn nạn ấy. Có điều lúc này đây tôi vô cùng sợ hãi, mẹ ta không còn gì để mất, tính mạng này không biết giữ được không. Tôi cố cổ ghì tay xuống nhưng dây thừng trói quá chặt, bên ngoài lại có tiếng rì rầm rồi đột nhiên cánh cửa mở ra. Mẹ Linh bước vào, nhìn tôi đang ngồi trên nền đất liền cười nói:

- Sao? Sắp chết rồi muốn nói gì không?

Mẹ ta vừa nói vừa kéo phẳng miếng giẻ nhét vào miệng tôi. Tôi thấy vậy liền gào lớn, mẹ ta liền cúi xuống đưa tay chạm lên má tôi rồi rít lên:

- Mày nghĩ ở đây có ai nghe được mày à mà hét?

- Bà điên rồi, bà biết giết người là đi tù không hả? Bà chấp nhận để con Linh có một người mẹ tù tội à?

- Phải, tai nạn giao thông thì cũng chỉ năm bảy năm là ra, lúc đấy có tài sản của mày rồi thì vài năm tù đáng là gì. Mày biết tao ghét mày thế nào không? Mày biết hai mẹ con tao hạn mày thế nào không?

Tôi ngược mắt lên, giận dữ đáp:

- Tôi có lỗi gì mà bà hận tôi? Tôi cũng chỉ là đứa bé vô tội khi được sinh ra từ lầm lỗi của mẹ tôi và chồng bà. Nhưng tôi làm gì bà? Hay thậm chí đã hai lần cứu bà...

Còn chưa kịp nói hết câu mẹ Linh đã vung tay hất mạnh lên mặt tôi khiến máu mũi tôi tuôn ra ồ ồ ọc. Mẹ ta nghiêng răng ken két nói:

- Mày được sinh ra đã là cái lỗi rồi. Loại mày đáng nhẽ phải bóp mũi cho chết từ nhỏ đi tao mới hả dạ. Con mẹ mày là một con điểm, mày được sinh ra từ con điểm đó là lỗi của mày. Nhưng dù sao giờ tao cũng chẳng cần gì, mày chết tao càng hả dạ

- Bà điên thật rồi, bà nghĩ tôi chết con Linh sẽ được hưởng tài sản bà nội để lại sao?

- Mày không cần dạy khôn tao, có người nói với tao, phổ biến cho tao về pháp luật rồi. Thế nên ngậm mồm lại và chờ chết đi.

Không cần phải đoán già đoán non cũng biết con Vân là người đứng sau giật dây. Tôi không hiểu nổi vì sao con Vân lại ác tắng tận lương tâm như vậy. Vì không đến được với Long? Vì mất con? Vì không còn khả năng làm mẹ nhưng đó không hề là lỗi của tôi mà là của Long kia mà? Mẹ Linh vẫn cười, máu trên mũi tôi vẫn tuôn ra. Tôi nhìn mẹ ta, toàn thân run lên. Hai gã đàn ông phía sau lao vào, mẹ ta hất hàm nói:

- Lôi nó đi.

Tôi còn chưa kịp định thần đã bị nhét giẻ rồi lôi đi xềnh xệch. Dù cố gắng nhưng tôi không thể la hét, càng không thể van xin nổi. Tôi sợ chết, nhưng tôi còn sợ hơn cái chết của mình khiến Lâm đau lòng, tôi sợ chết nhưng còn sợ hơn đang mang trong mình một sinh linh bé nhỏ. Cổ họng tôi khô khốc, mắt tôi bắt chột ướt nhoè, tôi chưa từng nghĩ trên đời này có những chuyện đau đớn như vậy. Lúc này đây tôi thực sự rất sợ. Khi vừa ra khỏi đến căn nhà hoang đột nhiên tôi nghe những tiếng bước chân, những tiếng động đi trên nền đất. Hai gã áo đen dừng lại, mẹ Linh nhìn tôi, lông mày rướn lên rồi khẽ nói:

- Từ từ, hình như có người.

Tôi ngược mắt nhìn lên, trong bia rừng có thấp thoáng bốn năm người đang đi tới. Lâm... cũng không biết có nhìn nhầm không nhưng tôi thấy dường như là anh. Dường như anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng ban sáng, mắt tôi nhoè cả đi, nước mắt chảy xuống cả môi cả miệng. Tôi không thể gào lên, chỉ có tiếng nói phát ra trong cuồng vọng "Lâm, cứu em!"

Mẹ Linh đứng sững người lại rồi đột nhiên lại cho hai gã áo đen lôi tôi xềnh xệch vào trong rồi đóng cửa ngôi nhà hoang lại. Một màu tối tăm phủ kín, bên ngoài có tiếng đập cửa rầm rầm, có tiếng ồm ồm cất lên:

- Chúng tôi là công an, yêu cầu mở cửa.

Mẹ Linh lao vào tôi vừa đánh vừa chửi:

- *** con mẹ mày, *** con mẹ mày.

Mẹ ta dường như cũng không lường trước nỗi tình huống này, lên con như con thú bị dồn vào đường cùng. Tôi cúi gập người để mẹ ta không đánh vào bụng, tóc tai đã bị mẹ ta giật

giật đến ong cả đầu.

- Phuong, Phuong ơi.

Tiếng Lâm! Là giọng của Lâm cất lên, tôi muốn trả lời anh, muốn để anh biết tôi vẫn sống nhưng bất lực. Phải rồi, hôm qua anh bật định vị của tôi lên, tôi biết mà, biết anh sẽ đến mà. Bên ngoài chốt có tiếng đập cửa, những lực đồn dập, hai gã đàn ông áo đen cố giữ nhưng cuối cùng cánh cửa cũng bị phá tan. Thế nhưng ngay lúc đó con mẹ Linh lôi tôi vào góc, rút con dao sáng nhọn hót ắt thẳng lên cổ tôi rồi gào lớn:

- Đứng lại đây, nếu không tao sẽ giết nó.

Mấy người mặc quần phục xanh đang cầm súng liền đứng im phăng phắc. Tôi ngược mắt lên, dù ngược sáng nhưng vẫn thấy khoé mắt Lâm đỏ lên, hai tay anh nắm chặt, chiếc quần âu đen bụi đã phủ đầy. Lâm giờ tay lên khẽ nói:

- Bà Linh, bà bình tĩnh, chúng tôi sẽ không tới gần.

Tôi nghe được sự run rẩy của Lâm trong từng lời nói, ánh mắt anh nhìn tôi, có đau thương, có xót xa. Không hiểu sao nước mắt tôi lại chảy dài, nhìn thấy anh vừa tủi vừa thương. Mẹ Linh kéo tôi đứng dậy, mũi dao nhọn vẫn đang xiên vào cổ quay về hướng Lâm hát hăm:

- Các người ra ngoài hết. Nó ở lại.

Mấy người cảnh sát nhìn nhau rồi nhìn Lâm. Thấy không ai phản ứng gì mẹ ta lại gào lên:

- Hay muốn tao giết nó ngay lập tức.

Lâm thấy vậy liền nói:

- Các anh ra ngoài đi

- Cậu Lâm

- Các anh cứ ra ngoài đi, không sao đâu.

Khi cảnh sát ra ngoài hết, mẹ Linh nhìn Lâm rồi rít lên vào tai tôi:

- Con đi điểm này, mày cũng giỏi đấy.

Mẹ ta không còn bình tĩnh, tôi nhận thấy cả sự run rẩy trên người mẹ ta. Lâm đứng yên, không nhúc nhích mà nói:

- Bà thả cô ấy ra, bà muốn gì tôi sẽ nghe theo

- *** mẹ chúng mày, đừng có lừa tao. Dù hôm nay tao thả nó, chúng mày cũng sẽ tổng tao vào tù.

- Tôi hứa...

- Hứa cái mà cha nhà mày, mày tưởng tao không biết sao?

Mẹ ta thực sự lên cơn rồi, mẹ ta thực sự điên rồi, đến đúng sai cũng mặc kệ không thèm quan tâm. Lâm bấm chặt môi, còn chưa kịp nói mẹ ta đã cửa vào cổ tôi, tuy rằng rất nhẹ nhưng có chút máu đã rỉ ra rồi chảy xuống vai áo. Lâm cũng không còn bình tĩnh, anh nhắm nghiền mắt run run nói:

- Tôi xin bà, thả cô ấy ra.

Tôi chưa từng thấy Lâm như vậy, chưa từng thấy anh cầu xin ai bất cứ điều gì. Trong mắt tôi lúc nào anh cũng cao cao tại thượng, vậy mà giờ đây trước mặt mẹ Linh anh lại cầu xin mẹ ta. Tôi không kim được, nấc lên, thương anh đến vô cùng. Mẹ Linh nhìn Lâm cười sáng sặc nói:

- Hoá ra mày yêu nó thật, con đi điểm này có gì đáng để mày yêu thế? Còn hai thằng kia nữa, tao thuê chúng mày để chúng mày đứng đực ra đấy à. Đánh chết con mẹ thằng này cho tao, hôm nay chết cùng chết, tao cũng đeo cần, dù sao cũng bước đường cùng rồi, là chúng mày dón tao vào.

Tôi kinh hãi, cổ thót lên, cổ đuổi Lâm đi nhưng miệng chỉ ừ ớ không ngời. Có điều hai gã kia thấy công an nên cũng sợ sệt không dám nghe theo. Mẹ Linh thấy vậy thì tức tối quay người lại, con dao cũng nới lỏng phần cổ. Khi còn chưa kịp định thần tôi đã thấy con dao bất chợt rơi xuống, tay mẹ ta cũng buông xuống dưới. Hình như Lâm vừa ném rất mạnh một hòn sỏi vào, nhanh như cắt anh vội lao đến đập mạnh mẹ ta ngã sõng soài xuống đất rồi ôm chặt tôi bế thẳng ra cửa không quên cầm luôn con dao nhọn dưới đất. Thế nhưng ngay khi cánh cửa vừa kịp mở ra, mẹ Linh đã lao đến trong túi quần vẫn còn một con dao bị mẹ ta lôi ra đâm thẳng lên vai Lâm. Tôi nhìn lên, chỉ thấy một dòng máu đỏ tủa ra, mẹ ta như điên như dại rút con dao rồi đâm lên tiếp lên cổ, lên gáy, lên người Lâm. Cả người tôi được Lâm bao trọn, ôm chặt, trên khoé mắt anh nước mắt chợt tuôn ra lí nhí nói:

- Phuong, anh xin lỗi.

Đến khi người anh khụy xuống thì mẹ Linh cũng bị cảnh sát tóm gọn. Tôi bàng hoàng nhìn tấm áo trắng đã nhuộm màu đỏ, người cảnh sát cúi trối cho tôi tôi vẫn chưa thể tin nổi những gì diễn ra liền ôm lấy Lâm gào lên. Mẹ Linh dù đối xử tàn nhẫn với tôi tôi cũng không dám tin mẹ ta lại liều lĩnh đến mức này. Rốt cuộc mẹ ta bị tiếm nhiệm thứ gì mà như vậy. Tôi cắn chặt môi, cố gọi tên Lâm nhưng anh không mở mắt ra nổi, bàn tay anh vẫn ôm chặt tôi. Tôi nhìn người cảnh sát vừa khóc vừa nói:

- Anh ơi, cứu anh Lâm đi, gọi xe cứu thương đi, mau lên.

- Cô bình tĩnh, xe đang vào rồi, cô chờ chút.

Tôi buông tay Lâm, quỳ xuống bên cạnh cố hỏi anh nhưng anh chỉ nằm yên không trả lời. Sao anh lại ngốc thế? Sao lại liều mình mà cứu tôi? Trái tim tôi như có ai bóp nghẹn, đau tưởng như chết đi, rồi bỗng dưng cả người cũng như có con thủy triều ập đến ngất lịm.

Khi mở mắt ra tôi thấy mình nằm trong căn phòng trắng toát, phía trước là một người phụ nữ mặc áo blouse. Tôi bật dậy đưa chân xuống giường vừa đi vừa hỏi:

- Chị gì ơi, anh Lâm đâu?

Chị y tá xoay người nhìn tôi khẽ nói:

- Cô đừng vận động mạnh thế không lại choáng đấy.

Tôi không quan tâm mà hỏi lại:

- Anh Lâm đâu, anh Lâm đâu?

- Lâm? Người được đưa đi cấp cứu cùng cô sao? Anh ta vẫn nằm ở phòng cấp cứu.

Tôi gật đầu, định bước ra ngoài chị y tá liền ngăn lại:

- Cô đang mang thai, lại vừa tỉnh...

- Chị nói gì cơ? Tôi mang thai?

- Đúng vậy, nãy có xét nghiệm beta, nồng độ HCG trong máu của cô là 640, thai chưa vào tử cung nhưng xác định là có thai rồi.

Tôi bậm chặt môi cũng đoán mình có thai nhưng lại không dám chắc giờ thì đã coi như chắc chắn rồi, tôi nhìn chị y tá van xin:

- Tôi muốn xuống phòng cấp cứu. Anh ấy là ba của đứa bé.

Chị y tá nhìn tôi thương cảm đáp:

- Được, vậy để tôi đưa cô đi.

Nói rồi chị y tá đi tôi xuống, khi đến nơi tôi thấy mấy người cảnh sát đang đứng ngoài, chú Tùng cũng đứng đó. Khi thấy tôi, chú Tùng khẽ lau lau mắt nói:

- Thăng Lâm vẫn nằm trong đấy, bác sĩ chưa ra.

Tôi nhìn qua ô cửa kính, Lâm nằm trên chiếc giường sắt lạnh lẽo, toàn thân như bất động. Nhìn anh, tôi lại không kiềm nổi khóc như mưa. Từng giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống môi miệng đắng chát. Khoé môi Lâm trông xanh xao tái nhợt, đôi mắt lặng yên, xung quanh không biết bao nhiêu thiết bị y tế. Tôi càng nhìn, càng đau đớn trong tim. Khi anh khụy xuống vẫn ôm trọn lấy tôi, phút giây này nghĩ lại tim tôi vẫn đau như có ai xé nát. Chú Tùng đứng bên cạnh vỗ vỗ vai tôi nói:

- Phương, đừng khóc nữa cháu, cháu đang có bầu, đừng khóc. Thăng Lâm sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi mà.

Tôi bất giác đưa tay xuống bụng, cổ quết ngang dòng nước mắt ngồi xuống. Căn phòng cấp cứu cứ lạnh lẽo, im lìm, phải một lúc rất rất lâu sau cánh cửa mới mở ra. Tôi và chú Tùng lao đến, vị bác sĩ trung niên nhìn chú Tùng nói:

- Bệnh nhân tạm thời qua cơn nguy kịch, nhưng...

Mới nghe đến đây, tim tôi đã đập thình thịch. Vị bác sĩ thờ ơ nhẹ nói tiếp:

- Bệnh nhân vẫn chưa tỉnh lại

- Vậy khi nào con tôi mới tỉnh?

- Cái này... cái này rất khó nói. Vết thương trên vai và lưng thì không sao nhưng có một vết thương rất nặng, lại chạm não... chúng tôi... chưa thể nói trước được gì. Có thể tỉnh lại mà cũng có thể không thể tỉnh lại được.

Tôi nghe xong chột khụy xuống nền đất lạnh lẽo van xin:

- Bác sĩ, xin ông cứu lấy anh ấy.

- Cô đứng lên đi, đừng làm thế này. Chúng tôi cũng cố gắng hết sức rồi, giờ phải phụ thuộc vào cậu ấy nữa.

Chú Tùng loạn choạng dựa vào cửa, mãi mới cất lời nói:

- Bây giờ phải làm thế nào? Bao nhiêu tiền cũng được, mất bao nhiêu cũng được, miễn là có thể cứu nó, có thể giúp nó tỉnh lại.

- Ông Tùng... tôi sẽ mời giáo sư giỏi nhất đến để lên phác đồ điều trị cho cậu ấy. Tôi chắc chắn sẽ tìm mọi cách, nhưng cái này tôi cũng nói thật là không thể nói trước được gì. Chúng ta chỗ quen biết, có gì tôi cũng nói thẳng như vậy, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức. Ông đi theo tôi làm thủ tục cho bệnh nhân.

Chú Tùng đỡ tôi dậy, dặn dò tôi mấy câu rồi đi. Lúc này dù đã cố gắng nhưng tôi cũng đã như mất đi lí trí. Lâm được đưa qua phòng khác, mấy người cảnh sát nhìn tôi nói:

- Cô Phương, cô có tiện thì chúng tôi mời cô qua cơ quan điều tra lấy lời khai.

Tôi nhìn người cảnh sát, khóc nức lên không đáp rồi theo xe của Lâm vào phòng. Người y tá cầm kim truyền, cầm bình oxy, cả người Lâm toàn những dây dợ chằng chịt. Đến khi người y tá ra ngoài tôi liền nắm tay Lâm, vừa khóc vừa nói:

- Anh ơi, chúng ta có con rồi, có em bé rồi, anh tỉnh lại được không?

Thế nhưng trên giường Lâm vẫn nhắm nghiền mắt, dù nhịp tim vẫn đập nhưng anh lại lặng yên. Tôi để mặc nước mắt chảy dọc xuống những ngón tay thon dài của Lâm.

- Lâm, sao anh lại ngốc như vậy. Em phải làm sao đây? Phải làm sao để anh tỉnh lại!

- Lâm... em xin anh, mở mắt ra với em đi

- Lâm... mở mắt ra đi anh mà. Em có em bé rồi, có em bé thật rồi, anh được làm ba rồi, sao anh không chịu tỉnh.

Vậy mà dù tôi có van xin thế nào Lâm vẫn không chịu tỉnh, anh vẫn nằm đó, lặng yên. Khi đang khóc chú Tùng bước vào, chú nhìn tôi khẽ nói:

- Cháu về phòng nghỉ ngơi đi. Để chú trông thẳng bé.

Tôi nhìn chú Tùng, van xin:

- Chú ơi, để cháu ở đây với anh Lâm được không?

- Cháu còn yếu..

- Không, cháu khoẻ rồi, cháu khoẻ rồi chú ạ. Ở đây cũng có giường, chú để cháu ở đây với anh Lâm nhé chú.

Chú Tùng đẩy cặp kính lên, khẽ thở dài:

- Phương, cháu đang có bầu, để cháu ở lại đây cũng được nhưng cháu hứa với chú không được khóc nữa? Bác sĩ bảo muốn nó mau tỉnh có thể trò chuyện, nhưng phải nói những chuyện vui vẻ. Tôi chú với trường khoa đi mời giáo sư về để mai lên phác đồ cho nó. Cháu đang mang huyết thống của nó, cháu cũng phải giữ gìn... nếu... nếu nó... nó có sao thì cũng còn..

Chú Tùng nói đến đây thì dừng lại, một giọt nước mắt cũng chảy xuống những nếp nhăn. Tôi bặm chặt môi, quệt ngang dòng nước mắt đáp:

- Cháu hứa cháu không khóc nữa. Chú để cháu ở lại đây nhé.

- Ừ. Chú sẽ bảo y tá mua com cho cháu, cháu cứ ở đây.

Chú Tùng nói xong, đứng dậy đi về phía Lâm nói mấy câu rồi đi ra ngoài. Nhìn bóng dáng chú, tôi càng xót xa. Nhưng lúc này tôi không dám khóc mà vội vào nhà vệ sinh rửa mặt. Phải rồi, tôi nhất định phải mạnh mẽ, tôi sẽ không khóc, vì Lâm, và vì cả đứa bé trong bụng!

Bạn đang đọc truyện *Hai Đồi Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Rửa mặt xong tôi trở lại phòng nói chuyện với Lâm. Ban nãy chú Tùng có nói kể chuyện vui, tôi nhìn Lâm, nhớ lại những kỉ niệm hạnh phúc bắt đầu kể cho anh nghe. Đến tối dù bụng dạ không đói nhưng y tá mang com lên tôi vẫn cố ăn hết. Lúc này không phải thời điểm để tôi gục ngã, nhất định tôi phải mạnh mẽ. Trên màn hình Monitor nhịp tim Lâm vẫn đập, chỉ có điều đôi mắt lại không hé ra một chút nào. Tôi thương anh, thương đến quận lòng nhưng lại không dám khóc mà chỉ lặng lẽ nắm chặt tay.

Đêm hôm ấy chú Tùng có qua một lúc khá lâu, ngồi nói chuyện với tôi về việc điều trị cho Lâm sau đó lên phác đồ điều trị. Tôi không biết phương pháp điều trị cụ thể thế nào vì bình thường ở nhà quen với việc được anh ôm nên giờ gần anh một chút mới lấp đầy được những khoảng trống trong lòng.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, giáo sư được chú Tùng và trường khoa mời đến thăm khám cho Lâm sau đó lên phác đồ điều trị. Tôi không biết phương pháp điều trị cụ thể thế nào vì những từ ngữ rất chuyên khoa, còn người nhà thì thường xuyên trò chuyện, xoa bóp tay chân để kích thích não bộ. Có điều sau khi thăm khám giáo sư nói Lâm có thể bình phục được, có thể tỉnh lại được tôi cũng yên tâm phần nào. Khoảng chín giờ khi tôi và chú Tùng đang ngồi nói chuyện thì bên công an đến mời tôi lên lấy lời khai. Lâm còn đang nằm ở kia tôi thực sự không có tâm trạng đi, thế nhưng chú Tùng lại nói:

- Cháu cứ theo các cậu ấy đi đi. Việc điều tra càng nhanh thì càng tốt, thằng Lâm ở đây có bác sĩ với chú rồi.

- Dạ vâng ạ.

Khi lên đến đồn công an tôi được biết cả mẹ Linh lẫn hai gã du côn đều bị bắt, mẹ Linh còn khai ra người đứng sau giật dây mẹ ta là con Vân. Nghe nói con Vân tối hôm qua đáng lẽ lên đường ra sân bay đi nước ngoài nhưng công an đã kịp mời nó lên làm việc. Tôi không rõ con Vân và mẹ Linh hợp tác thế nào, chỉ biết con Vân luôn chối đây đẩy rằng nó không liên quan. Đáng tiếc hôm trước cuộc điện thoại của tôi gọi cho Lâm có tiếng con Vân vọng lại đã kịp được Lâm ghi âm và giao cho cơ quan công an từ trước khi anh bị thương, lại có rất nhiều cuộc gọi qua lại giữa nó và mẹ Linh, mẹ ta cũng khai nhận nó nên nó không thoát khỏi việc bị điều tra. Con Vân rất thông minh, nó xúi bẩy mẹ Linh ngay ngày nó đi nước ngoài, chỉ có điều người tính không bằng trời tính, có lẽ chính nó cũng không ngờ tới cái kết cục này.

Tôi được đưa vào một phòng nhỏ lấy lời khai, tất nhiên tôi cũng kể lại tường tận không thiếu chi tiết nào. Lúc đi qua phòng tạm giam tôi thấy mẹ Linh đang ngồi rũ rượi dưới đó, hai tay ôm lấy gối mặt cũng hốc hác vô cùng. Tôi không thể có một chút thương cảm nổi con người này, dù rằng cũng từng sống chung dưới mái nhà nhưng trong lòng tôi chỉ thấy căm hận. Mà có thể tỉnh lại được tôi cũng yên tâm phần nào. Khoảng chín giờ khi tôi và chú Tùng đang ngồi nói chuyện thì bên công an đến mời tôi lên lấy lời khai. Lâm còn đang nằm ở kia tôi thực sự không có tâm trạng đi, thế nhưng chú Tùng lại nói:

- Chị lấy giấy tờ cho anh Lâm à? Đây, em đưa chị sang viện tiện thăm anh luôn.

Tôi nhìn cậu Hùng chưa kịp đáp đột nhiên nghe thấy một giọng nói đã từng quen thuộc phía sau:

- Chào anh. Tôi là Thắng ở công ty Bình An.

Lúc này tôi hơi sững người, quay lại thấy Thắng cũng nhìn tôi đầy sững sốt. Lâu lắm rồi tôi mới gặp lại anh ta, trông anh ta có vẻ hơi gầy đi, quần áo vẫn gọn gàng đạo mạo nhưng gương mặt lại nhiều nếp nhăn hơn. Phải một lúc sau anh ta mới khẽ nói:

- Phương..

Cậu Hùng thấy vậy liền lên tiếng:

- À, anh thay cô Linh đến đúng không ạ? Nhưng sếp của tôi đang bị thương nằm viện, vậy nên anh có muốn thay đổi luật sư không? Vụ này công ty anh cũng đơn giản nên luật sư nào làm được.

- Vâng ạ, sếp chúng tôi cũng muốn nhanh chóng hoàn tất nên thay đổi luật sư cũng được ạ.

- Vậy anh chờ tôi một lát, tôi vào đưa hồ sơ cho anh Tuấn, anh ấy sẽ trực tiếp hướng dẫn anh nhé.

- Vâng.

Cậu Hùng nhìn tôi khẽ nói:

- Chị chờ em chút em xong việc em đưa chị đi nhé. Mấy phút thôi

- Được, cậu cứ làm đi. Tôi chờ ngoài này.

Khi cậu Hùng đi khuất Thắng vẫn đứng bên ngoài. Tôi đã từng mong ngàn vạn lần được gặp lại cái bản mặt anh ta không ngờ vẫn gặp ở đây. Anh ta hơi cúi mặt hỏi:

- Phương, em khỏe không?

So với Long tôi còn hận Thắng gấp trăm lần. Dù sao nhà Long cũng là bỏ tiền ra mua tôi, dù sao với anh ta tôi cũng chỉ là hàng hoá mua bán, nhưng còn Thắng, người từng yêu tôi lại đâm tôi một quả quá đau. Trên đời này phản bội là điều mà không bao giờ tôi tha thứ nổi. Vậy nên anh ta hỏi tôi chỉ nhếch mép đáp:

- Khoẻ hay không có liên quan gì đến anh?

- Phương... anh biết em hận anh, nhưng...

Tôi nghe xong liền xoay người bước xuống bậc thang, thế nhưng Thắng liền đi sau, vừa đi vừa nói:

- Mình nói chuyện một lúc được không em? Anh đã rất nhiều lần tìm cách liên lạc với em nhưng không thành, em chặn hết số của anh à?

Thấy anh la léo nhéo tôi bực mình gắt lên:

- Anh điên à? Đừng có đi theo tôi nữa

- Mình nói chuyện một lúc thôi được không em?

- Tôi và anh có chuyện gì mà nói? Anh tìm con Linh mà nói chứ tôi và anh vốn dĩ không có gì để nói từ lâu rồi.

Thắng hơi im lặng, mím chặt môi đáp lại:

- Đừng nhắc đến cô ta nữa... mà... em biết chuyện gì về cô ta chưa? Cô ta bị người ta đánh đến mức phải nhập viện đấy.

Tuy rằng không muốn tiếp chuyện với Thắng nhưng nghe đến đây tôi khựng lại. Con Linh bị đánh? Tôi tò mò liền hỏi:

- Nó bị ai đánh?

- Vợ của giám đốc công ty anh mới tới qua luôn. Cô ta cặp kè với giám đốc, còn bị vợ sếp gài tiêu một khoản tiền lớn của công ty, nghe đâu vợ sếp đâm đơn kiện rồi lần này chắc lại không thoát khỏi tù tội.

Sáng nay đến cơ quan công an không thấy nó tôi đã có một cảm giác khó hiểu, giờ nghe Thắng nói tôi càng kinh ngạc.

- Thực ra... trước kia cũng là cô ta mời chào anh, còn bịa chuyện rằng mình có thai..

Tuy ghét con Linh, nhưng nhìn vẻ mặt này của Thắng tôi không khỏi khinh bỉ đáp:

- Mời chào anh? Anh từ tở chắc nó mời chào được? Bản thân anh cũng khác gì nó?

- Phương! Là anh bị cô ta mời chào thật. Đến mẹ anh còn bị cô ta lừa mấy khoản tiền, cũng vì cô ta mà anh bị giáng chức. Mẹ anh còn nói... học đại học mà nhân phẩm như cô ta thì mẹ anh chọn em làm con dâu còn hơn. Mẹ anh còn bảo, thấy hối hận vì đã từng đối xử với em như vậy.

Trước kia khi đến nhà Thắng tôi bị mẹ anh ta coi thường. Con Linh được cái mác học đại học, lại có tài chém gió chỉ là không nghĩ người như mẹ Thắng cũng bị nó lừa. Tôi hơi cười trong lòng, cảm giác này quả thực có chút hả hê.

Thắng nhìn tôi lại cất tiếng:

- Em ly hôn chồng rồi đúng không?

- Có liên quan tới anh không?

- Đợt này anh lên Hà Nội mấy ngày, em cho anh số...

Mới nghe đến đây tôi liền ngắt lời:

- Thắng! Mặt anh làm bằng bê tông hay sao mà dày và trơ thế?

- Phương!

Cũng may anh ta vừa nói đến đây tôi cũng thấy cậu Hùng đi ra. Cậu ta nhìn tôi hỏi:

- Hai người quen nhau à?

- Không quen, anh ta hỏi đường thôi.

- Vâng, thôi chị em mình đi thôi. Còn anh Thắng, tôi đã đưa hồ sơ cho anh Tuấn rồi, anh vào gặp trực tiếp anh ấy nhé.

Thắng liếc nhìn tôi rồi gật đầu đáp:

- Vâng! Cảm ơn anh.

Tôi không thêm quay đầu lại, ra thẳng xe rồi cùng cậu Hùng sang viện. Chú Tùng vẫn đang ngồi ở phòng bệnh bóp tay bóp chân cho Lâm. Tôi đưa cặp da của Lâm cho chú rồi ngồi xuống, cậu Hùng bên cạnh cứ luôn mồm nói:

- Anh Lâm mau tỉnh nhé, vẫn phòng nhiều việc lắm. Anh phải tỉnh còn giúp chúng em nữa chứ, mà anh phải tỉnh để mà nhanh chóng tổng cái đám người kia vào tù đi. Người gì mà ác ôn.

Tôi nhìn cậu Hùng, từ hôm qua trong lòng tôi cứ thấy nặng nề, tự dưng giờ lại đỡ hơn rất nhiều. Lâm còn ba, còn anh em, còn cả tôi và đứa bé trong bụng, nhất định anh sẽ tỉnh lại thôi. Cậu Hùng nói chuyện một lúc thì đi về, chú Tùng với người y tá cũng trở lại. Tôi ngồi bên cạnh giường xoa bóp tay chân cho anh rồi kể chuyện cho anh nghe, người y tá thì cầm dây truyền mới. Khi đang ngồi đột nhiên bụng dưới bên trái tôi khẽ nhói lên, tôi không kìm được "à" một tiếng. Khi vừa á lên đột nhiên tôi thấy trên màn hình monitor nhịp tim của Lâm cũng đập mạnh hơn hẳn, ngón tay cũng cử động giật giật nhẹ đến mức cả người y tá lẫn chú Tùng đều nhìn thấy. Chú Tùng thấy vậy liền lập bắp hỏi:

- Có phải... thằng Lâm vừa phản ứng không?

Tôi gật đầu, không thốt lên lời. Người y tá thấy vậy liền chạy đi tìm giáo sư. Khi giáo sư bước vào nghe tôi và chú Tùng kể liền cười nói:

- Tốt rồi tốt rồi. Cậu ấy có phản ứng như vậy là rất tốt, có thể cậu ấy sẽ tỉnh lại sớm thôi.

Chú Tùng nghe xong nhìn tôi mắt đỏ lên, giáo sư gọi chú ra ngoài nói mấy câu. Người y tá thì vừa lau người cho Lâm vừa hỏi:

- Chị đang có em bé đúng không? Chị vừa bị nhói bụng hay thế nào?

- Vâng tôi nhói bụng bên trái...

- Vậy chắc thai đang di chuyển vào tử cung rồi. Hai ba ngày nữa chị siêu âm được rồi đó.

Nghe người y tá nói vậy trong lòng tôi cũng thấy vui vui. Tôi khẽ nắm tay Lâm nhẹ nhàng nói:

- Anh ơi, anh mau tỉnh lại sớm sớm còn đưa em đi siêu âm nhé. Em đi một mình con nó lại tủi thân ấy.

Thế nhưng lần này dù tôi có nói gì Lâm cũng không phản ứng thêm nữa. Tôi cũng không muốn thúc ép, giáo sư cũng nói cần nhất sự kiên nhẫn tôi nhất định sẽ kiên nhẫn chờ tới lúc anh tỉnh lại. Cả ngày hôm ấy tôi vận dụng liệu pháp massage như giáo sư dạy, người Lâm cũng không còn nhột nhột mà đã hồng hào hơn hẳn, nhịp tim cũng ổn định hơn có điều anh vẫn chưa tỉnh. Tôi chú Tùng ăn cơm cùng tôi rồi mới về, chú muốn tôi về nghỉ ngơi để chú trông Lâm nhưng tôi ngang bướng xin xỏ nên chú đành chấp nhận. Tối tôi ngồi mở điện thoại bật nhạc cho Lâm nghe rồi nói về đứa bé trong bụng. Thực ra tôi cũng đoán bản thân mang bầu nhưng khi biết mình mang bầu thật vẫn có chút ngạc nhiên. Tôi đưa tay chạm lên tay Lâm, nhẹ nhàng vuốt dọc xuống rồi nói:

- Thật không ngờ hai đứa mình lại mất thế. Kể ra sau này mà cứ thả dẽ dẽ có khi mình đẻ mấy chục đứa ý anh nhỉ?

Tôi tự nói xong mà không kìm được còn bật cười. Chỉ có điều cười xong lại thấy mình ngổ ngổ, tò tò. Liệu Lâm có thực sự nghe được như giáo sư nói không? Anh nghe được rồi tỉnh dậy có cười tôi không? Tôi nói chuyện chán chê lại hát, hát chán chê lại đọc thơ, cuối cùng buồn ngủ quá nằm thiếp đi lúc nào không biết. Khi còn đang chìm trong giấc ngủ điện thoại tôi chợt vang lên. Tôi mắt nhắm mắt mở bật loa ngoài hỏi:

- Alo, ai đấy ạ?

- Phương! Là anh, là anh đây.

Nghe giọng Thắng, tôi rất muốn chửi nhưng con buồn ngủ khiến tôi ậm ừ nói:

- Sao?

- Anh muốn gặp em được không? Em đang ở đâu? Anh đến đón. Anh gặp em một chút thôi, anh say rồi, anh nhớ em.

Tôi thờ mạnh, cố nhớ xem anh ta hỏi gì mà chỉ nhớ được câu em đang ở đâu liền đáp trong mộng mị:

- Ở bệnh viện.

- Bệnh viện nào? Em bị sao? Anh đến đón em nhé, Phương. Anh muốn gặp em... anh rất nhớ em, thực sự rất nhớ...

Thế nhưng anh ra còn chưa nói hết câu đột nhiên màn hình máy monitor khiến tôi búng tỉnh. Nhịp tim của Lâm đột nhiên đập rất nhanh. Tôi khẽ buông máy, hơi lay nhẹ tay Lâm lập bắp nói:

- Lâm, Lâm anh tỉnh rồi hả? Anh ơi. Anh ơi.

Thế nhưng ngay giây phút đó mọi thứ trở lại bình thường. Tôi có gọi thêm mấy câu Lâm vẫn nằm lặng yên như vậy. Sao tự dưng giữa đêm khuya khoắt anh lại có phản ứng này cơ chứ? Tôi nằm xuống, phát hiện điện thoại vẫn đang léo nhéo, tiếng Thắng lại cất lên:

- Lâm... là ai vậy?

Lúc này tôi mới sực nhớ ra chưa tắt máy lại nhớ lại lúc ban nãy anh ta đã nói gì liền hỏi:

- Anh lấy số tôi từ ai thế? Anh điên à? Đừng làm phiền tôi nữa.

- Phương! Em trả lời đi, Lâm là ai?

- Thần kinh à? Tôi bảo đừng có làm phiền nữa mà. Anh có não không thế.

Thế nhưng Thắng dường như vẫn không chịu buông tha giọng lèm bèm dai dẳng hỏi:

- Lâm là ai? Là ai? Hắn ta là ai?

Đang sẵn con bực mình, tôi không còn giữ lịch sự mà rít lên:

- Là ai à? Là ai á? Là thằng bố mày được chưa? Cút!

Nói rồi tôi vội tắt máy, không gian chợt im ắng. Đột nhiên giữa màn đêm tịch mịch tôi nghe có tiếng gọi:

- Phương!

Tôi nhìn màn hình, rõ ràng tôi tắt máy rồi mà, lúc này tôi bỗng dưng cả ra... đây... là giọng của Lâm.. thế nhưng chữ Phương phát ra không hề có chút tình cảm mà dường như là sự gằn giọng tức tối. Tôi không thờ nổi, mắt mấy giây mới kịp định thần bật điện lên. Khi vừa bật điện, tôi còn gần như không tin nổi. Lâm mở mắt, không to nhưng đủ tôi nhìn rõ là anh đã tỉnh. Rõ ràng cả ngày hôm nay tôi không khóc, rõ ràng là chuyện vui mà đột nhiên tôi bật khóc nức nở. Từng giọt nước mắt chảy xuống miệng mặn chát, bên ngoài có tiếng bước chân của người y tá đi thay truyền, vừa vào phòng chị ta liền vội vàng chạy đi gọi giáo sư. Lâm vẫn nhìn tôi chăm chăm, tôi không kịp được nữa lao đến anh, quệt vội nước mắt cười hạnh phúc. Ở ngoài giáo sư cũng đang bước vào cùng các y bác sĩ. Tôi cũng đứng dậy lùi lại đằng sau, sau một hồi thăm khám giáo sư nhìn Lâm khẽ hỏi:

- Cậu có nhận ra cô ấy không? Cậu thấy trong người thế nào?

Lâm nhìn tôi, đôi mắt vẫn không thay đổi thái độ, yếu ớt nói:

- Tôi... nhận ra.

- Tốt rồi. Tôi vừa gọi cho ba cậu rồi.

Giáo sư vừa nói vừa cười rồi quay sang tôi tiếp tục:

- Sáng nay thấy cậu ấy có phản ứng cũng nghĩ là tỉnh dậy sớm, nhưng không ngờ nhanh đến vậy. Tôi còn phải nghỉ hai ba ngày nữa cậu ấy mới tỉnh được cơ. Thật may quá, chắc cậu ấy thương vợ thương con vất vả quá nên phải dậy thôi.

Tôi nghe giáo sư nói xong nhìn Lâm mà thấy mắt lòng mát ruột. Đến ngay cả khi bất tỉnh anh cũng vẫn nghĩ đến tôi. Giáo sư khám xong đi ra ngoài, lúc này Lâm cũng được thay bằng ống thở oxy thông mũi để dễ dàng nói chuyện. Tôi ngồi bên cạnh, bóp tay cho anh cười ngốc nghếch hỏi:

- Anh thương em quá nên tỉnh luôn hả? Anh biết em có bầu chưa? Mà thôi, anh mới tỉnh, đừng nói gì nhiều, em tắt điện đi mình ngủ nhé, tí ba chắc vào luôn ý. Anh chớp mắt chút tí ba vào em đánh thức sau.

Nói xong tôi đứng dậy định bước ra tắt điện Lâm chợt kéo tay tôi lại, ánh mắt anh vẫn như ban nãy, giọng tuy yếu ớt nhưng vẫn thấy hơi gằn nhẹ:

- Hấn... hấn ta là ai?

Hấn? Hấn nào? Tôi khó hiểu hỏi lại:

- Ai cơ anh?

- Thằng cha gọi điện cho em lúc này.

Tôi kinh hãi nhìn Lâm, lần này giọng anh đã rõ ràng hơn. Anh nghe được hết tôi với Thằng nói gì sao? Lúc này tôi mới nhận ra lời giáo sư có gì đó sai sai! Lâm vì thương tôi mà tỉnh? Hay là vì cuộc gọi giữa đêm của Thằng, bảo sao trước khi tỉnh anh còn có phản ứng như vậy. Trời ơi! Tôi cũng ngốc quá mà, còn tự cảm thấy mắt lòng mát dạ. Lâm vẫn nhìn tôi chăm chăm, tôi cười ngượng ngừng đáp:

- À, người yêu cũ của em ý, trước em kể rồi mà.

- Sao hấn ta lại nói nhớ em?

- Nó bị điên ý mà, tự dưng hôm nay gặp rồi gọi nói nhăng nói cuội. Mà thôi, sao anh mới tỉnh mà cứ nói ba cái chuyện đầu đầu vậy? Hấp!

- Phương!

- Dạ!

- Anh là ba của con em, không phải ba của thằng cha đó.

Tôi nhìn Lâm, gãi đầu gãi tai nói:

- Tại này em bực nên nói thế... anh chấp em làm gì?

- Chặn hấn ta đi.

- Em chặn rồi.

- Tốt lắm!

Khi đang định giải thích thêm thì chú Tùng cũng gọi điện. Đêm hôm rồi biết Lâm tỉnh chứ mừng rồi nên không vào nữa, chỉ hỏi thăm rồi dặn dò tôi ngủ sớm, sáng mai chú vào sau. Tôi nghe xong liền tắt điện rồi leo lên giường. Lâm hơi cựa mình, chạm tay vào tay tôi cất tiếng:

- Xin lỗi em... xin lỗi con...

- Ơ sao lại xin lỗi?

- Để em và con vất vả mấy ngày hôm nay, để em phải khóc, phải lo lắng.

- Vậy anh biết em có bầu rồi hả? Anh có vui không? Anh có thích em bé không?

- Thích... rất thích, nhưng thích em bé của anh và em thôi.

Tôi nghe xong chợt thấy khoé mắt cay cay vòng tay qua người ôm lấy Lâm. Anh dường như vẫn mệt, nên chỉ nói đến vậy rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Đêm ấy có lẽ cũng là đêm ngủ ngon nhất của tôi sau bao ngày Lâm nằm viện. Có tiếng gió nhẹ nơi cửa kính, bầu trời đêm cũng sáng bừng những vì sao lấp lánh... ngoài kia có bão giông gì đi nữa cuối cùng nơi này cũng bình yên rồi. Tôi mỉm cười, nụ cười mãn nguyện trong cả giấc mơ tôi đang dần thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Hai Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.